
Gita - sandhi-vigraha and anvaya

गीता सन्धिविग्रह अन्वय

Document Information

Text title : bhagavadgItA anvayasandhivigraha sahitaM

File name : gitAnvayasandhivigraha.itx

Category : gItA, giitaa, bhagavadgItA

Location : doc_giitaa

Author : -

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Translated by : -

Latest update : July 4, 2008

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

गीता सन्धिविग्रह अन्वय

अथ प्रथमोऽध्यायः । अर्जुनविषादयोगः ।

अथ प्रथमः अध्यायः । अर्जुन-विषाद योगः ।

धृतराष्ट्र उवाच ।

धृतराष्ट्रः उवाच ।

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।

मामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ॥ १-१ ॥

धर्म-क्षेत्रे कुरु-क्षेत्रे समवेताः युयुत्सवः ।

मामकाः पाण्डवाः य एव किम् अकुर्वत सञ्जय ॥ १-१ ॥

हे सञ्जय! धर्म-क्षेत्रे, कुरु-क्षेत्रे, युयुत्सवः समवेताः

मामकाः पाण्डवाः य एव किम् अकुर्वत ?

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं दुर्योधनस्तदा ।

आचार्यमुपसंगम्य राजा वचनमब्रवीत् ॥ १-२ ॥

दृष्ट्वा तु पाण्डव-अनीकम् व्यूढम् दुर्योधनः तदा ।

आचार्यम् उपसङ्गम्य राजा वचनम् अब्रवीत् ॥ १-२ ॥

तदा तु पाण्डव-अनीकम् व्यूढम् दृष्ट्वा, राजा दुर्योधनः

आचार्यम् उपसङ्गम्य, (१६) वचनम् अब्रवीत् ॥

पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्यं मर्त्यां यमूम् ।

व्यूढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥ १-३ ॥

पश्य ऐताम् पाण्डु-पुत्राणाम् आचार्यं मर्त्याम् यमूम् ।

व्यूढाम् द्रुपद-पुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥ १-३ ॥

डे आचार्य! तव धीमता शिष्येण, द्रुपद-पुत्रेण व्यूढाम्
पाण्डु-पुत्राणाम् अेताम् मडतीम् यमूम् पश्य ।

अत्र शूरा मडेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि ।
युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च मडारथः ॥ १-४ ॥

अत्र शूराः मडा-एषु-आसाः भीम-अर्जुन-समाः युधि ।
युयुधानः विराटः य द्रुपदः य मडारथः ॥ १-४ ॥

अत्र, भीम-अर्जुन-समाः युधि शूराः मडा-एषु-आसाः,
मडारथः युयुधानः, विराटः य द्रुपदः य ।

धृष्टकेतुश्चेकितानः काशिराजश्च वीर्यवान् ।
पुरुजित्कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुंगवः ॥ १-५ ॥

धृष्टकेतुः चेकितानः काशिराजः य वीर्यवान् ।
पुरुजित् कुन्तिभोजः य शैब्यः य नर-पुङ्गवः ॥ १-५ ॥

धृष्टकेतुः, चेकितानः य, वीर्यवान् काशिराजः य,
पुरुजित् कुन्तिभोजः य, नर-पुङ्गवः शैब्यः य ।

युधामन्युश्च विडान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् ।
सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्वे अेव मडारथाः ॥ १-६ ॥

युधामन्युः य विडान्तः उत्तमौजाः य वीर्यवान् ।
सौभद्रः द्रौपदेयाः य सर्वे अेव मडारथाः ॥ १-६ ॥

विडान्तः युधामन्युः य, वीर्यवान् उत्तमौजाः
सौभद्रः य, द्रौपदेयाः य, सर्वे मडारथाः अेव ।

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निभोध द्विजोत्तम ।
नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्-अवीमि ते ॥ १-७ ॥

अस्माकम् तु विशिष्टाः ये तान् निभोध द्विज-उत्तम ।
नायकाः मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान् अवीमि ते ॥ १-७ ॥

डे द्विज-उत्तम! अस्माकम् तु ये विशिष्टाः, मम सैन्यस्य
नायकाः, तान् निभोध । तान् संज्ञार्थम् ते अवीमि ।

भवान्भीष्मश्च डर्णाश्च कृपश्च समितिञ्जयः ।
अश्वत्थामा विकर्णाश्च सौमदत्तिर्जयद्रथः ॥ १-८ ॥

भवान् भीष्मः यः कर्णः यः कृपः यः समितिञ्जयः ।
अश्वत्थामा विकर्णः यः सौमदत्तिः तथा अेव य ॥ १-८ ॥

भवान् भीष्मः यः, कर्णः यः, समितिञ्जयः कृपः यः,
अश्वत्थामा विकर्णः यः, तथा अेव यः सौमदत्तिः ।

अन्ये यः बलवः शूरा मर्दर्थे त्यक्तञ्जविताः ।
नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः ॥ १-९ ॥

अन्ये यः बलवः शूराः मर्दर्थे त्यक्त-ञ्जविताः ।
नाना-शस्त्र-प्रहरणाः सर्वे युद्ध-विशारदाः ॥ १-९ ॥

अन्ये यः बलवः शूराः, सर्वे मर्दर्थे त्यक्त-ञ्जविताः,
नाना-शस्त्र-प्रहरणाः युद्ध-विशारदाः [सन्ति] ।

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।
पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं भीष्माभिरक्षितम् ॥ १-१० ॥

अपर्याप्तम् तत् अस्माकम् बलम् भीष्म-अभिरक्षितम् ।
पर्याप्तम् तु ष्टम् अेतेषाम् बलम् भीष्म-अभिरक्षितम् ॥ १-१० ॥

अस्माकम् भीष्म-अभिरक्षितम् तत् बलम् अपर्याप्तम्,
अेतेषाम् तु भीष्म-अभिरक्षितम् ष्टम् बलम् पर्याप्तम् (अस्ति) ।
अयनेषु यः सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ।
भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः सर्वे अेव हि ॥ १-११ ॥

अयनेषु यः सर्वेषु यथा-भागम् अवस्थिताः ।
भीष्मम् अेव अभिरक्षन्तु भवन्तः सर्वे अेव हि ॥ १-११ ॥

भवन्तः सर्वे अेव हि सर्वेषु अयनेषु यः यथा-भागम् अवस्थिताः
भीष्मम् अेव अभिरक्षन्तु ।

तस्य सञ्जनयन्-उर्षं कुरुवृद्धः पितामहः ।
सिंहनादं विनद्योऽर्थैः शङ्खं दध्मौ प्रतापवान् ॥ १-१२ ॥

तस्य सञ्जनयन्-उर्षम् कुरु-वृद्धः पितामहः ।
सिंहनादम् विनद्य उर्थैः शङ्खम् दध्मौ प्रतापवान् ॥ १-१२ ॥

तस्य उर्षम् सञ्जनयन् प्रतापवान् कुरु-वृद्धः

पितामहः, उच्यैः सिंहानादम् विनद्य शङ्भम् दध्मौ ।

ततः शङ्भाम् भेर्यश्च पाण्डवानकगोमुपाः ।

सहस्रैवाभ्युत्थन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥ १-१३ ॥

ततः शङ्भाम् य भेर्यः य पाण्डव-आनक-गोमुपाः ।

सहसा अेव अभ्युत्थन्त सः शब्दः तुमुलः अभवत् ॥ १-१३ ॥

ततः शङ्भाम् य भेर्यः य पाण्डव-आनक-गोमुपाः

सहसा अेव अभ्युत्थन्त । सः शब्दः तुमुलः अभवत् ।

ततः श्वेतैर्दुर्युक्ते मडति स्यन्दने स्थितौ ।

माधवः पाण्डवश्चैव द्विव्यौ शङ्भौ प्रदध्मतुः ॥ १-१४ ॥

ततः श्वेतैः उच्यैः युक्ते मडति स्यन्दने स्थितौ ।

माधवः पाण्डवः य अेव द्विव्यौ शङ्भौ प्रदध्मतुः ॥ १-१४ ॥

ततः श्वेतैः उच्यैः युक्ते मडति स्यन्दने स्थितौ माधवः

पाण्डवः य अेव द्विव्यौ शङ्भौ प्रदध्मतुः ।

पाण्डवश्चैव लृषीकेशो देवदत्तं धनञ्जयः ।

पौण्ड्रं दध्मौ मडाशङ्भं भीमकर्मा वृकोदरः ॥ १-१५ ॥

पाण्डवश्चैव लृषीकेशः देवदत्तं धनञ्जयः ।

पौण्ड्रं दध्मौ मडा-शङ्भं भीम-कर्मा वृक-उदरः ॥ १-१५ ॥

लृषीकेशः पाण्डवश्चैव, धनञ्जयः देवदत्तं,

भीम-कर्मा वृक-उदरः पौण्ड्रं मडा-शङ्भं दध्मौ ।

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।

नकुलः सहदेवश्च सुधोषमणिपुष्पकौ ॥ १-१६ ॥

अनन्तविजयं राजा कुन्ती-पुत्रः युधिष्ठिरः ।

नकुलः सहदेवः य सुधोष-मणि-पुष्पकौ ॥ १-१६ ॥

कुन्ती-पुत्रः राजा युधिष्ठिरः अनन्तविजयं, नकुलः सहदेवः य

सुधोष-मणि-पुष्पकौ ।

काश्यश्च परमेष्वासः शिष्याण्डो य मडारथः ।

धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः ॥ १-१७ ॥

काश्यः य परम-एषु-आसः शिभाएडी य मडारथः ।

धृष्टद्युम्नः विराटः य सात्यकिः य अपराजितः ॥ १-१७ ॥

परम-एषु-आसः काश्यः य, मडारथः शिभाएडी य

धृष्टद्युम्नः विराटः य, अपराजितः सात्यकिः य ।

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः पृथिवीपते ।

सौभद्रश्च मडाभाडुः शङ्भान्-दध्मुः पृथक्पृथक् ॥ १-१८ ॥

द्रुपदः द्रौपदेयाः य सर्वशः पृथिवी-पते ।

सौभद्रः य मडा-भाडुः शङ्भान् दध्मुः पृथक् पृथक् ॥ १-१८ ॥

द्रुपदः द्रौपदेयाः य, मडा-भाडुः सौभद्रः य,

डे पृथिवी-पते! पृथक् पृथक् सर्वशः शङ्भान् दध्मुः ।

स घोषो धार्तराष्ट्राणां लृटयानि व्यदारयत् ।

नभश्च पृथिवीं शैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥ १-१९ ॥

सः घोषः धार्तराष्ट्राणाम् लृटयानि व्यदारयत् ।

नभः य पृथिवीम् य शेव तुमुलः अब्यनुनादयन् ॥ १-१९ ॥

सः तुमुलः घोषः नभः य पृथिवीम् य शेव व्यनुनादयन्,

धार्तराष्ट्राणाम् लृटयानि व्यदारयत् ।

अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिध्वजः ।

प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते धनुरुधम्य पाण्डवः ॥ १-२० ॥

लृषीकेशं तदा वाक्यमिदमाह मलीपते ।

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपि-ध्वजः ।

प्रवृत्ते शस्त्र-सम्पाते धनुः उधम्य पाण्डवः ॥ १-२० ॥

लृषीकेशम् तदा वाक्यम् इदम् आह मलीपते ।

अथ कपि-ध्वजः पाण्डवः धार्तराष्ट्रान् व्यवस्थितान् दृष्ट्वा,

शस्त्र-सम्पाते प्रवृत्ते (सति) धनुः उधम्य

डे मलीपते! तदा लृषीकेशम् इदम् वाक्यम् आह ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽव्युत् ॥ १-२१ ॥

सेनयोः उभयोः मध्ये रथम् स्थापय मे अव्युत् ॥ १-२१ ॥

हे अव्युत्! उभयोः सेनयोः मध्ये मे रथम् स्थापय ।

यावदेतान्निरीक्षेऽलं योद्धुकामानवस्थितान् ।

कैर्मया सल योद्धव्यमस्मिन् रणसमुद्यमे ॥ १-२२ ॥ ॥

यावत् अेतान् निरीक्षे अलम् योद्धु-कामान् अवस्थितान् ।

कैः मया सल योद्धव्यम् अस्मिन् रण-समुद्यमे ॥ १-२२ ॥

यावत् अलम् योद्धु-कामान् अवस्थितान् अेतान् निरीक्षे;

अस्मिन् रण-समुद्यमे मया कैः सल योद्धव्यम् ?

योत्स्यमानानवेक्षेऽलं य अेतेऽत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रियचिकीर्षवः ॥ १-२३ ॥ ॥

योत्स्यमानान् अवेक्षे अलम् ये अेते अत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेः युद्धे प्रिय-चिकीर्षवः ॥ १-२३ ॥

दुर्बुद्धेः धार्तराष्ट्रस्य युद्धे प्रिय-चिकीर्षवः

ये अेते अत्र समागताः योत्स्यमानान् अलम् अवेक्षे ।

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

अेवमुक्तो लृषीकेशो गुडाकेशेन ભારત ।

सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥ १-२४ ॥

भीष्मद्रोणप्रमुभतः सर्वेषां य मलीक्षिताम् ।

उवाच पार्थ पश्यैता-समवेता-कुञ्जनिति ॥ १-२५ ॥

अेवम् उक्तः लृषीकेशः गुडाकेशेन ભારત ।

सेनयोः उभयोः मध्ये स्थापयित्वा रथ-उत्तमम् ॥ १-२४ ॥

भीष्म-द्रोण-प्रमुभतः सर्वेषाम् य मली-क्षिताम् ।

उवाच पार्थ पश्य अेतान् समवेतान् कुञ्ज-ठिति ॥ १-२५ ॥

हे ભારત! અેવમ્ ગુડાકેશેન ઉક્તઃ લૃષીકેશઃ, ઉભયોઃ સેનયોઃ મધ્યે,

ભીષ્મ-દ્રોણ-પ્રમુભતઃ સર્વેષામ્ ય મલી-ક્ષિતામ્

रथ-उत्तमम् स्थापयित्वा, उे पार्थ! अेतान् समवेतान् कुरुन्
पश्य', षति उवाच ।

तत्रापश्यत्स्थितान्पार्थः पितृन्थ पितामहान् ।
आचार्यान्मातुलान्भ्रातृन्पुत्रान्पौत्रान्सभीस्तथा ॥ १-२६ ॥

शशुरान्सुदृष्ट्वैव सेनयोरुभयोरपि ।
तान्समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान्बन्धूनवस्थितान् ॥ १-२७ ॥

कृपया परयाविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत् ।

तत्र अपश्यत् स्थितान् पार्थः पितृन् अथ पितामहान् ।
आचार्यान् मातुलान् भ्रातृन् पुत्रान् पौत्रान् सभीन् तथा ॥ १-२६ ॥

शशुरान् सुदृष्टः य एव सेनयोः उभयोः अपि ।
तान् समीक्ष्य सः कौन्तेयः सर्वान् बन्धून् अवस्थितान् ॥ १-२७ ॥

कृपया परयाविष्टः विषीदन् ष्टमम् अब्रवीत् ।

अथ पार्थः उभयोः सेनयोः अपि, तत्र स्थितान् पितृन्,
पितामहान्, आचार्यान्, मातुलान्, भ्रातृन्, पुत्रान्,
पौत्रान् तथा सभीन्, शशुरान् सुदृष्टः, य एव अपश्यत् सः कौन्तेयः ।
तान् सर्वान् बन्धून् अवस्थितान् समीक्ष्य परया कृपया आविष्टः,
विषीदन् ष्टमम् अब्रवीत् ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ॥ १-२८ ॥

सीदन्ति मम गात्राणि मुष्णं य परिशुष्यति ।
वेपथुश्च शरीरे मे रोमलर्षश्च जायते ॥ १-२९ ॥

दृष्ट्वा षमम् स्वजनम् कृष्ण युयुत्सुम् समुपस्थितम् ॥ १-२८ ॥

सीदन्ति मम गात्राणि मुष्णम् य परिशुष्यति ।
वेपथुः य शरीरे मे रोम-लर्षः य जायते ॥ १-२९ ॥

उे कृष्ण! षमम् स्वजनम् युयुत्सुम् समुपस्थितम् दृष्ट्वा
मम गात्राणि सीदन्ति मुष्णम् य परिशुष्यति, मे शरीरे
वेपथुः य रोम-लर्षः य जायते ।

गाएडीव संसते उस्तात्त्वक्ष्यैव परिदृश्यते ।

न य शङ्गोभ्यवस्थातुं भ्रमतीव य मे मनः ॥ १-३० ॥

गाएडीवम् संसते उस्तात् त्वक् य एव परिदृश्यते ।

न य शङ्गोमि अवस्थातुम् भ्रमति एव य मे मनः ॥ १-३० ॥

उस्तात् गाएडीवम् संसते, त्वक् य एव परिदृश्यते,

अवस्थातुम् य न शङ्गोमि मे मनः य भ्रमति एव ।

निमित्तानि य पश्यामि विपरीतानि केशव ।

न य श्रेयोऽनुपश्यामि उवा स्वजनमाडवे ॥ १-३१ ॥

निमित्तानि य पश्यामि विपरीतानि केशव ।

न य श्रेयः अनुपश्यामि उवा स्वजनम् आडवे ॥ १-३१ ॥

डे केशव! निमित्तानि विपरीतानि य पश्यामि । आडवे य स्वजनम्

उवा श्रेयः न अनुपश्यामि ।

न काङ्क्षे विजयं कृष्ण न य राजयं सुभानि य ।

किं नो राजयेन गोविन्द किं भोगैर्जुवितेन वा ॥ १-३२ ॥

न काङ्क्षे विजयम् कृष्ण न य राजयम् सुभानि य ।

किम् नः राजयेन गोविन्द किम् भोगैः ज्वितेन वा ॥ १-३२ ॥

डे कृष्ण! विजयम् न , राजयम् य सुभानि य न (काङ्क्षे)।

डे गोविन्द! नः राजयेन किम् भोगैः ज्वितेन वा किम् ?

येषामर्थे काङ्क्षितं नो राजयं भोगाः सुभानि य ।

त एमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि य ॥ १-३३ ॥

आचार्याः पितरः पुत्रास्तथैव य पितामहाः ।

मातुलाः श्वशुराः पौत्राः श्यालाः सम्बन्धिनस्तथा ॥ १-३४ ॥

येषाम् अर्थे काङ्क्षितम् नः राजयम् भोगाः सुभानि य ।

ते एमे अवस्थिताः युद्धे प्राणान् त्यक्त्वा धनानि य ॥ १-३३ ॥

आचार्याः पितरः पुत्राः तथा एव य पितामहाः ।

मातुलाः श्वशुराः पौत्राः श्यालाः सम्बन्धिनः तथा ॥ १-३४ ॥

येषाम् अर्थे नः राजयम् काङ्क्षितम्, भोगाः सुभानि य;

તે ઇમે આચાર્યાઃ પિતરઃ પુત્રાઃ, તથા એવ ચ પિતામહાઃ,
માતુલાઃ, શ્વશુરાઃ, પૌત્રાઃ, શ્યાલાઃ, તથા સમ્બન્ધિનઃ પ્રાણાન્
ધનાનિ ચ ત્યક્ત્વા, યુદ્ધે અવસ્થિતાઃ ।

એતાન્ન હન્તુમિચ્છામિ ધૃતોઽપિ મધુસૂદન ।

અપિ ત્રૈલોક્યરાજ્યસ્ય હેતોઃ કિં નુ મહીકૃતે ॥ ૧-૩૫ ॥

એતાન્ ન હન્તુમ્ ઇચ્છામિ ધૃતઃ અપિ મધુસૂદન ।

અપિ ત્રૈલોક્ય-રાજ્યસ્ય હેતોઃ કિમ્ નુ મહીકૃતે ॥ ૧-૩૫ ॥

હે મધુસૂદન! (માં) ધૃતઃ અપિ એતાન્, ત્રૈલોક્ય-રાજ્યસ્ય હેતોઃ અપિ

ન હન્તુમ્ ઇચ્છામિ, કિમ્ નુ મહીકૃતે ?

નિહત્ય ધાર્તરાષ્ટ્રાન્નઃ કા પ્રીતિઃ સ્યાજ્જનાર્દન ।

પાપમેવાશ્રયેદસ્માન્હત્વૈતાનાતતાયિનઃ ॥ ૧-૩૬ ॥

નિહત્ય ધાર્તરાષ્ટ્રાન્ નઃ કા પ્રીતિઃ સ્યાત્ જનાર્દન ।

પાપમ્ એવ આશ્રયેત્ અસ્માન્ હત્વા એતાન્ આતતાયિનઃ ॥ ૧-૩૬ ॥

હે જનાર્દન! એતાન્ ધાર્તરાષ્ટ્રાન્ નિહત્ય નઃ કા પ્રીતિઃ

સ્યાત્ ? આતતાયિનઃ હત્વા અસ્માન્ પાપમ્ એવ આશ્રયેત્ ।

તસ્માન્નાર્હા વયં હન્તું ધાર્તરાષ્ટ્રાન્સ્વબાન્ધવાન્ ।

સ્વજનં હિ કથં હત્વા સુખિનઃ સ્યામ માધવ ॥ ૧-૩૭ ॥

તસ્માત્ ન અર્હાઃ વયમ્ હન્તુમ્ ધાર્તરાષ્ટ્રાન્ સ્વબાન્ધવાન્ ।

સ્વજનમ્ હિ કથમ્ હત્વા સુખિનઃ સ્યામ માધવ ॥ ૧-૩૭ ॥

હે માધવ! તસ્માત્ સ્વબાન્ધવાન્ ધાર્તરાષ્ટ્રાન્

હન્તુમ્ વયમ્ ન અર્હાઃ । હિ સ્વજનમ્ હત્વા (વયમ્) કથમ્

સુખિનઃ સ્યામ ?

યદાયેતે ન પશ્યન્તિ લોભોપહતચેતસઃ ।

કુલક્ષયકૃતં દોષં મિત્રદ્રોહે ચ પાતકમ્ ॥ ૧-૩૮ ॥

કથં ન જ્ઞેયમસ્માભિઃ પાપાદસ્માન્નિવર્તિતુમ્ ।

કુલક્ષયકૃતં દોષં પ્રપશ્યદ્ભિર્જનાર્દન ॥ ૧-૩૮ ॥

યદિ અપિ એતે ન પશ્યન્તિ લોભ-ઉપહત-ચેતસઃ ।

કુલ-ક્ષય-કૃતમ્ દોષમ્ મિત્ર-દ્રોહે ચ પાતકમ્ ॥ ૧-૩૮ ॥

कथम् न ज्ञेयम् अस्माभिः पापात् अस्मान् निवर्तितुम् ।

कुल-क्षय-कृतम् द्रोणम् प्रपश्यद्भिः जनार्दन ॥ १-३८ ॥

यदि अपि अते लोभ-उपलत-येतसः कुल-क्षय-कृतम् द्रोणम्,

मित्र-द्रोणे य पातकम् न पश्यन्ति; हे जनार्दन! कुल-क्षय-कृतम्

द्रोणम् प्रपश्यद्भिः अस्माभिः अस्मात् पापात् निवर्तितुम् कथम् न ज्ञेयम् ?

कुलक्षये प्रपश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।

धर्मो नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत ॥ १-४० ॥

कुल-क्षये प्रपश्यन्ति कुल-धर्माः सनातनाः ।

धर्मो नष्टे कुलम् कृत्स्नम् अधर्मः अभिभवति उत ॥ १-४० ॥

कुल-क्षये सनातनाः कुल-धर्माः प्रपश्यन्ति, उत धर्मो नष्टे

अधर्मः कृत्स्नम् कुलम् अभिभवति ।

अधर्माभिभवान्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।

स्त्रीषु दृष्टासु वाष्पेय्य जायते वर्णसङ्करः ॥ १-४१ ॥

अधर्म-अभिभवात् कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुल-स्त्रियः ।

स्त्रीषु दृष्टासु वाष्पेय्य जायते वर्ण-सङ्करः ॥ १-४१ ॥

हे कृष्ण! अधर्म-अभिभवात् कुल-स्त्रियः प्रदुष्यन्ति ।

हे वाष्पेय्य! स्त्रीषु दृष्टासु वर्ण-सङ्करः जायते ।

सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां कुलस्य य ।

पतन्ति पितरो ज्येष्ठां लुभपिण्डोदकङ्कियाः ॥ १-४२ ॥

सङ्करः नरकाय एव कुल-घ्नानाम् कुलस्य य ।

पतन्ति पितरः हि ओषाम् लुभ-पिण्ड-उदक-ङ्कियाः ॥ १-४२ ॥

सङ्करः कुल-घ्नानाम् कुलस्य य नरकाय एव (भवति);

हि ओषाम् पितरः लुभ-पिण्ड-उदक-ङ्कियाः (सन्तः) पतन्ति ।

दोषैरेतैः कुलघ्नानां वर्णसङ्करकारकैः ।

उत्साधन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥ १-४३ ॥

दोषैः अतैः कुल-घ्नानाम् वर्ण-सङ्कर-कारकैः ।

उत्साधन्ते जाति-धर्माः कुल-धर्माः य शाश्वताः ॥ १-४३ ॥

कुल-घ्नानाम् अतैः वर्ण-सङ्कर-कारकैः दोषैः शाश्वताः

જાતિ-ધર્માઃ કુલ-ધર્માઃ ચ ઉત્સાધન્તે ।

ઉત્સન્નકુલધર્માણાં મનુષ્યાણાં જનાર્દન ।

નરકે નિયતં વાસો ભવતીત્યનુશુશ્રુમ ॥ ૧-૪૪ ॥

ઉત્સન્ન-કુલ-ધર્માણામ્ મનુષ્યાણામ્ જનાર્દન ।

નરકે અનિયતમ્ વાસઃ ભવતિ ઇતિ અનુશુશ્રુમ ॥ ૧-૪૪ ॥

હે જનાર્દન! ઉત્સન્ન-કુલ-ધર્માણામ્ મનુષ્યાણામ્

નરકે નિયતમ્ વાસઃ ભવતિ, ઇતિ અનુશુશ્રુમ ।

અહો બત મહત્પાપં કર્તું વ્યવસિતા વયમ્ ।

યદ્રાજ્યસુખલોભેન હન્તું સ્વજનમુદ્યતાઃ ॥ ૧-૪૫ ॥

અહો બત મહત્ પાપમ્ કર્તુમ્ વ્યવસિતા વયમ્ ।

યત્ રાજ્ય-સુખ-લોભેન હન્તુમ્ સ્વજનમ્ ઉદ્યતાઃ ॥ ૧-૪૫ ॥

અહો! બત, મહત્ પાપમ્ કર્તુમ્ વયમ્ વ્યવસિતાઃ યત્

રાજ્ય-સુખ-લોભેન સ્વજનમ્ હન્તુમ્ ઉદ્યતાઃ ।

યદિ મામપ્રતીકારમશસ્ત્રં શસ્ત્રપાણાયઃ ।

ધાર્તરાષ્ટ્રા રણે હન્યુસ્તન્મે ક્ષેમતરં ભવેત્ ॥ ૧-૪૬ ॥

યદિ મામ્ અપ્રતીકારમ્ અશસ્ત્રમ્ શસ્ત્ર-પાણાયઃ ।

ધાર્તરાષ્ટ્રાઃ રણે હન્યુઃ તત્ મે ક્ષેમતરમ્ ભવેત્ ॥ ૧-૪૬ ॥

યદિ શસ્ત્ર-પાણાયઃ ધાર્તરાષ્ટ્રાઃ અશસ્ત્રમ્ અપ્રતીકારમ્

મામ્ રણે હન્યુઃ તત્ મે ક્ષેમતરમ્ ભવેત્ ।

સઙ્ગ્ય ઉવાચ ।

સઙ્ગ્યઃ ઉવાચ ।

એવમુક્ત્વાર્જુનઃ સઙ્ખ્યે રથોપસ્થ ઉપાવિશત્ ।

વિસૃજ્ય સશરં ચાપં શોકસંવિગ્રમાનસઃ ॥ ૧-૪૭ ॥

એવમ્ ઉક્ત્વા અર્જુનઃ સઙ્ખ્યે રથ-ઉપસ્થે ઉપાવિશત્ ।

વિસૃજ્ય સશરમ્ ચાપં શોક-સંવિગ્ર-માનસઃ ॥ ૧-૪૭ ॥

સઙ્ખ્યે એવમ્ ઉક્ત્વા, શોક-સંવિગ્ર-માનસઃ અર્જુનઃ

સશરમ્ ચાપં વિસૃજ્ય, રથ-ઉપસ્થે ઉપાવિશત્ ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
 ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
 अर्जुनविषादयोगो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

ॐ तत् सत् एति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु
 ब्रह्म-विद्यायां योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे
 अर्जुन-विषाद-योगः नाम प्रथमः अध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः । साङ्ख्ययोगः ।

अथ द्वितीयः अध्यायः । साङ्ख्य-योगः ।

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

तं तथा कृपयाविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् ।

विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः ॥ २-१ ॥

तम् तथा कृपया आविष्टम् अश्रु-पूर्णा-आकुल-एक्षणम् ।

विषीदन्तम् एदम् वाक्यम् उवाच मधुसूदनः ॥ २-१ ॥

तथा कृपया आविष्टम् अश्रु-पूर्णा-आकुल-एक्षणम्

विषीदन्तम् तम् मधुसूदनः एदम् वाक्यम् उवाच ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम् ।

अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन ॥ २-२ ॥

कुतः त्वा कश्मलम् एदम् विषमे समुपस्थितम् ।

अनार्य-जुष्टम् अस्वर्ग्यम् अकीर्तिकरम् अर्जुन ॥ २-२ ॥

उे अर्जुन! अनार्य-जुष्टम् अस्वर्ग्यम् अकीर्तिकरम्

एदम् कश्मलम् विषमे त्वा कुतः समुपस्थितम् ?

क्लैष्यं मा स्म गमः पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते ।

क्षुद्रं वृद्धयदौर्बल्यं त्यक्तवोत्तिष्ठ परन्तप ॥ २-३ ॥

क्लैष्यम् मा स्म गमः पार्थ न ऐतत् त्वयि उपपद्यते ।

ક્ષુદ્રમ્ હૃદય-દૌર્ભલ્યમ્ ત્યક્ત્વા ઉત્તિષ્ઠ પરન્તપ ॥ ૨-૩ ॥

હે પાર્થ! ક્લૈબ્યમ્ મા સ્મ ગમઃ । એતત્ ત્વયિ ન ઉપપદ્યતે ।

હે પરન્તપ! ક્ષુદ્રમ્ હૃદય-દૌર્ભલ્યમ્ ત્યક્ત્વા ઉત્તિષ્ઠ ।

અર્જુન ઉવાચ ।

અર્જુનઃ ઉવાચ ।

કથં ભીષ્મમહં સહ્ય્યે દ્રોણં ચ મધુસૂદન ।

ઇષુભિઃ પ્રતિયોત્સ્યામિ પૂજાર્હાવરિસૂદન ॥ ૨-૪ ॥

કથમ્ ભીષ્મમ્ અહમ્ સહ્ય્યે દ્રોણમ્ ચ મધુસૂદન ।

ઇષુભિઃ પ્રતિયોત્સ્યામિ પૂજા-અહૌં અરિ-સૂદન ॥ ૨-૪ ॥

હે મધુસૂદન! અહમ્ ભીષ્મમ્ દ્રોણમ્ ચ સહ્ય્યે ઇષુભિઃ કથમ્

પ્રતિયોત્સ્યામિ? અરિ-સૂદન! (એતૌ) પૂજા-અહૌં ।

ગુરુનહત્વા હિ મહાનુભાવાન્

શ્રેયો ભોક્તું ભૈક્ષ્યમપીહ લોકે ।

હત્વાર્થકામાન્સ્તુ ગુરુનિહૈવ

ભુજ્જીય ભોગાન્ રુધિરપ્રદિગ્ધાન્ ॥ ૨-૫ ॥

ગુરુન્ અહત્વા હિ મહાનુભાવાન્

શ્રેયઃ ભોક્તુમ્ ભૈક્ષ્યમ્ અપિ ઇહ લોકે ।

હત્વા અર્થ-કામાન્ તુ ગુરુન્ ઇહ એવ

ભુજ્જીય ભોગાન્ રુધિર-પ્રદિગ્ધાન્ ॥ ૨-૫ ॥

હિ મહાનુભાવાન્ ગુરુન્ અહત્વા, ઇહ લોકે ભૈક્ષ્યમ્ ભોક્તુમ્

અપિ શ્રેયઃ । ગુરુન્ હત્વા તુ ઇહ એવ રુધિર-પ્રદિગ્ધાન્

અર્થ-કામાન્ ભોગાન્ ભુજ્જીય ।

ન ચૈતદ્વિઘ્નઃ કતરન્નો ગરીયો

યદ્વા જયેમ યદિ વા નો જયેયુઃ ।

યાનેવ હત્વા ન જિજીવિષામ-

સ્તેઽવસ્થિતાઃ પ્રમુખે ધાર્તરાષ્ટ્રાઃ ॥ ૨-૬ ॥

ન ચ એતત્ વિઘ્નઃ કતરત્ નઃ ગરીયઃ

યત્ વા જયેમ યદિ વા નઃ જયેયુઃ ।

યાન્ એવ હત્વા ન જિજીવિષામઃ

ते अवस्थिताः प्रमुषे धार्तराष्ट्राः ॥ २-६ ॥

नः कतरत् गरीयः? यत् वा (वयं) जयेम, यद्वि वा (ते)

नः जयेयुः, अेतत् य न विद्मः । यान् उत्वा न जिञ्जविषामः,

ते अेव धार्तराष्ट्राः प्रमुषे अवस्थिताः ।

कार्पाण्यदोषोपहतस्वभावः

पृथ्णामि त्वां धर्मसम्मूढयेताः ।

यश्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे

शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥ २-७ ॥

कार्पाण्य-दोष-उपहत-स्वभावः

पृथ्णामि त्वाम् धर्म-सम्मूढ-येताः ।

यत् श्रेयः स्यात् निश्चितम् ब्रूहि तत् मे

शिष्यः ते अहम् शाधि माम् त्वाम् प्रपन्नम् ॥ २-७ ॥

कार्पाण्य-दोष-उपहत-स्वभावः धर्म-सम्मूढ-येताः (अहं)

त्वाम् पृथ्णामि । यत् निश्चितम् श्रेयः स्यात्, तत् मे ब्रूहि ।

अहम् ते शिष्यः । त्वाम् प्रपन्नम् माम् शाधि ।

न हि प्रपश्यामि ममापनुधाद्

यश्छोकमुश्छोषणमिन्द्रियाणाम् ।

अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं

राज्यं सुराणामपि याधिपत्यम् ॥ २-८ ॥

न हि प्रपश्यामि मम अपनुधात्

यत् शोकम् उश्छोषणम् इन्द्रियाणाम् ।

अवाप्य भूमौ असपत्नम् ऋद्धम्

राज्यम् सुराणाम् अपि य आधिपत्यम् ॥ २-८ ॥

हि भूमौ असपत्नम् ऋद्धम् राज्यम् अवाप्य, सुराणाम् य अपि

आधिपत्यम्, यत् मम इन्द्रियाणाम् उश्छोषणम् शोकम्

अपनुधात् न प्रपश्यामि ।

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

अेवमुक्त्वा लृषीकेशं गुडाकेशः परन्तपः ।

ન ચોત્સ્ય ઇતિ ગોવિન્દમુક્ત્યા તૂષ્ણીં બભૂવ હ ॥ ૨-૯ ॥

એવમ્ ઉક્ત્યા હૃષીકેશમ્ ગુડાકેશઃ પરન્તપઃ ।

ન ચોત્સ્યે ઇતિ ગોવિન્દમ્ ઉક્ત્યા તૂષ્ણીમ્ બભૂવ હ ॥ ૨-૯ ॥

પરન્તપઃ ગુડાકેશઃ હૃષીકેશમ્ એવમ્ ઉક્ત્યા 'ન ચોત્સ્યે'

ઇતિ ગોવિન્દમ્ ઉક્ત્યા તૂષ્ણીમ્ બભૂવ હ ।

તમુવાચ હૃષીકેશઃ પ્રહસન્નિવ ભારત ।

સેનયોરુભયોર્મધ્યે વિષીદન્તમિદં વચઃ ॥ ૨-૧૦ ॥

તમ્ ઉવાચ હૃષીકેશઃ પ્રહસન્ ઇવ ભારત ।

સેનયોઃ ઉભયોઃ મધ્યે વિષીદન્તમ્ ઇદમ્ વચઃ ॥ ૨-૧૦ ॥

હે ભારત! ઉભયોઃ સેનયોઃ મધ્યે વિષીદન્તમ્ (અર્જુનં) તમ્

હૃષીકેશઃ પ્રહસન્ ઇવ ઇદમ્ વચઃ ઉવાચ ।

શ્રીભગવાનુવાચ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

અશોચ્યાનન્વશોચસ્ત્વં પ્રજ્ઞાવાદાંશ્ચ ભાષસે ।

ગતાસૂનગતાસૂંશ્ચ નાનુશોચન્તિ પણ્ડિતાઃ ॥ ૨-૧૧ ॥

અશોચ્યાન્ અન્વશોચઃ ત્વમ્ પ્રજ્ઞા-વાદા ચ ભાષસે ।

ગતાસૂન્ અગતાસૂન્ ચ ન અનુશોચન્તિ પણ્ડિતાઃ ॥ ૨-૧૧ ॥

ત્વમ્ અશોચ્યાન્ અન્વશોચઃ । પ્રજ્ઞા-વાદાન્ ચ ભાષસે ।

પણ્ડિતાઃ ગતાસૂન્ અગતાસૂન્ ચ ન અનુશોચન્તિ ।

ન ત્વેવાહં જાતુ નાસં ન ત્વં નેમે જનાધિપાઃ ।

ન ચૈવ ન ભવિષ્યામઃ સર્વે વયમતઃ પરમ્ ॥ ૨-૧૨ ॥

ન તુ એવ અહમ્ જાતુ ન આસમ્ ન ત્વમ્ ન ઇમે જનાધિપાઃ ।

ન ચ એવ ન ભવિષ્યામઃ સર્વે વયમ્ અતઃ પરમ્ ॥ ૨-૧૨ ॥

અહમ્ જાતુ ન આસમ્ (ઇતિ) ન તુ એવ, ત્વમ્ (જાતુ ન આસીઃ ઇતિ)ન,

ઇમે જનાધિપાઃ (જાતુ ન આસન્ ઇતિ) ન, ।

અતઃ પરમ્ ચ વયમ્ સર્વે ન ભવિષ્યામઃ (ઇતિ) ન એવ ।

દેહિનોઽસ્મિન્યથા દેહે કૌમારં યૌવનં જરા ।

તથા દેહાન્તરપ્રાપ્તિર્ધીરસ્તત્ર ન મુહ્યતિ ॥ ૨-૧૩ ॥

देलिनः अस्मिन् यथा देले कौमारम् यौवनम् जरा ।
तथा देलान्तर-प्राप्तिः धीरः तत्र न मुल्यति ॥ २-१३ ॥

देलिनः अस्मिन् देले यथा कौमारम् यौवनम् जरा, तथा
देलान्तर-प्राप्तिः । तत्र धीरः न मुल्यति ।

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुषुप्तदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ॥ २-१४ ॥

मात्रा-स्पर्शाः तु कौन्तेय शीत-उष्ण-सुषु-दुःख-दाः ।
आगम अपायिनः अनित्याः । भारत तान् तितिक्षस्व ॥ २-१४ ॥

ले कौन्तेय! मात्रा-स्पर्शाः तु शीत-उष्ण-सुषु-दुःख-दाः,
आगम अपायिनः, अनित्याः । ले भारत! तान् तितिक्षस्व ।

यं लि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ २-१५ ॥

यम् लि न व्यथयन्ति अेते पुरुषम् पुरुष-ऋषभ ।
सम-दुःख-सुखम् धीरम् सः अमृतत्वाय कल्पते ॥ २-१५ ॥

ले पुरुष-ऋषभ! लि यम् सम-दुःख-सुखम् धीरम् पुरुषम्
अेते न व्यथयन्ति, सः अमृतत्वाय कल्पते ।

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ २-१६ ॥

न असतः विद्यते भावः न अभावः विद्यते सतः ।
उभयोः अपि दृष्टः अन्तः तु अनयोः तत्त्व-दर्शिभिः ॥ २-१६ ॥

असतः भावः न विद्यते सतः अभावः न विद्यते । तत्त्व-दर्शिभिः तु
उभयोः अपि अनयोः अन्तः दृष्टः ।

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् ।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति ॥ २-१७ ॥

अविनाशि तु तत् विद्धि येन सर्वम् ँदम् ततम् ।
विनाशम् अव्ययस्य अस्य न कश्चित् कर्तुम् अर्हति ॥ २-१७ ॥

विद्धि, येन ँदम् सर्वम् ततम्, तत् तु अविनाशि । अस्य

અવ્યયસ્ય વિનાશમ્ કર્તુમ્, કશ્ચિત્ ન અર્હતિ ।

અન્તવન્ત ઇમે દેહા નિત્યસ્યોક્તાઃ શરીરિણઃ ।

અનાશિનોડપ્રમેયસ્ય તસ્માદ્યુધ્યસ્વ ભારત ॥ ૨-૧૮ ॥

અન્તવન્તઃ ઇમે દેહાઃ નિત્યસ્ય ઉક્તાઃ શરીરિણઃ ।

અનાશિનઃ અપ્રમેયસ્ય તસ્માત્ યુધ્યસ્વ ભારત ॥ ૨-૧૮ ॥

અનાશિનઃ અપ્રમેયસ્ય નિત્યસ્ય શરીરિણઃ ઇમે દેહાઃ અન્તવન્તઃ
ઉક્તાઃ । હે ભારત! તસ્માત્ યુધ્યસ્વ ।

ય એનં વેત્તિ હન્તારં યશ્ચૈનં મન્યતે હતમ્

ઉભૌ તૌ ન વિજાનીતો નાયં હન્તિ ન હન્યતે ॥ ૨-૧૯ ॥

યઃ એનમ્ વેત્તિ હન્તારમ્ યઃ ચ એનમ્ મન્યતે હતમ્

ઉભૌ તૌ ન વિજાનીતઃ ન અયમ્ હન્તિ ન હન્યતે ॥ ૨-૧૯ ॥

યઃ એનમ્ હન્તારમ્ વેત્તિ, યઃ ચ એનમ્ હતમ્ મન્યતે તૌ ઉભૌ

ન વિજાનીતઃ, અયમ્ ન હન્તિ ન હન્યતે ।

ન જાયતે મ્નિયતે વા કદાચિન્

નાયં ભૂત્વા ભવિતા વા ન ભૂયઃ ।

અજો નિત્યઃ શાશ્વતોડયં પુરાણો

ન હન્યતે હન્યમાને શરીરે ॥ ૨-૨૦ ॥

ન જાયતે મ્નિયતે વા કદાચિત્

ન અયમ્ ભૂત્વા અભવિતા વા ન ભૂયઃ ।

અજઃ નિત્યઃ શાશ્વતઃ અયમ્ પુરાણઃ

ન હન્યતે હન્યમાને શરીરે ॥ ૨-૨૦ ॥

અયમ્ કદાચિત્ ન જાયતે, ન વા મ્નિયતે, (અયમ્) ભૂત્વા ભૂયઃ

અભવિતા વા ન । અયમ્ અજઃ નિત્યઃ શાશ્વતઃ પુરાણઃ, શરીરે

હન્યમાને ન હન્યતે ।

વેદાવિનાશિનં નિત્યં ચ એનમજમવ્યયમ્ ।

કથં સ પુરુષઃ પાર્થ કં ઘાતયતિ હન્તિ કમ્ ॥ ૨-૨૧ ॥

વેદ અવિનાશિનમ્ નિત્યમ્ યઃ એનમ્ અજમ્ અવ્યયમ્ ।

કથમ્ સઃ પુરુષઃ પાર્થ કમ્ ઘાતયતિ હન્તિ કમ્ ॥ ૨-૨૧ ॥

डे पार्थ! यः अनेनम् अविनाशिनम् नित्यम् अजम् अव्ययम् वेद,
सः पुरुषः कथम् कम् धातयति, कम् उन्ति ?

वासांसि ज्ञोर्षानि यथा विडाय
नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।
तथा शरीराणि विडाय ज्ञोर्षा-
न्यन्यानि संयाति नवानि दैडी ॥ २-२२ ॥

वासांसि ज्ञोर्षानि यथा विडाय
नवानि गृह्णाति नरः अपराणि ।
तथा शरीराणि विडाय ज्ञोर्षानि
अन्यानि संयाति नवानि दैडी ॥ २-२२ ॥

यथा नरः ज्ञोर्षानि वासांसि विडाय, अपराणि नवानि गृह्णाति,
तथा दैडी ज्ञोर्षानि शरीराणि विडाय अन्यानि नवानि संयाति ।

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।
न यैनं क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ॥ २-२३ ॥

न अनेनम् छिन्दन्ति शस्त्राणि न अनेनम् दहति पावकः ।
न य अनेनम् क्लेदयन्ति आपः न शोषयति मारुतः ॥ २-२३ ॥

अनेनम् शस्त्राणि न छिन्दन्ति, अनेनम् पावकः न दहति
अनेनम् आपः न क्लेदयन्ति, (अनेनम्) य मारुतः न शोषयति ।

अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव य ।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुरयलोऽयं सनातनः ॥ २-२४ ॥

अच्छेद्यः अयम् अदाह्यः अयम् अक्लेद्यः अशोष्यः एव य ।
नित्यः सर्वगतः स्थाणुः अयलः अयम् सनातनः ॥ २-२४ ॥

अयम् अच्छेद्यः, अयम् अदाह्यः, अयम् अक्लेद्यः, (अयम्)
अशोष्यः य एव । अयम् नित्यः, सर्वगतः, स्थाणुः, अयलः, सनातनः ।

अव्यक्तोऽयमश्मित्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते ।
तस्मादेवं विदित्वैनं नानुशोचितुमर्हसि ॥ २-२५ ॥

अव्यक्तः अयम् अश्मित्यः अयम् अविकार्यः अयम् उच्यते ।
तस्मात् एवम् विदित्वा अनेनम् न अनुशोचितुम् अर्हसि ॥ २-२५ ॥

अथम् अव्यक्तः, अथम् अश्रित्यः, अथम् अविकार्यः उच्यते ।
तस्मात् अनेनम् अवेवम् विदित्वा (त्वं) अनुशोचितुम् न अर्हसि ।

अथ यैनं नित्यजातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ।
तथापि त्वं मडाभाडो नैनं शोचितुमर्हसि ॥ २-२६ ॥

अथ य अनेनम् नित्य-जातम् नित्यम् वा मन्यसे मृतम् ।
तथा अपि त्वम् मडा-भाडो न अनेनम् शोचितुम् अर्हसि ॥ २-२६ ॥

अथ य अनेनम् नित्य-जातम्, नित्यम् वा मृतम् मन्यसे ,
तथा अपि ते मडा-भाडो! त्वम् अनेनम् शोचितुम् न अर्हसि ।

जातस्य छि ध्रुवो मृत्युध्रुवं जन्म मृतस्य य ।
तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २-२७ ॥

जातस्य छि ध्रुवः मृत्युः ध्रुवम् जन्म मृतस्य य ।
तस्मात् अपरिहार्ये अर्थे न त्वम् शोचितुम् अर्हसि ॥ २-२७ ॥

छि जातस्य मृत्युः ध्रुवः, मृतस्य य जन्म ध्रुवम्,
तस्मात् अपरिहार्ये अर्थे त्वम् शोचितुम् न अर्हसि ।

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥ २-२८ ॥

अव्यक्त-आदीनि भूतानि व्यक्त-मध्यानि भारत ।
अव्यक्त-निधनानि अवेव तत्र का परिदेवना ॥ २-२८ ॥

छे भारत! भूतानि अव्यक्त-आदीनि व्यक्त-मध्यानि अव्यक्त-निधनानि अवेव,
तत्र परिदेवना का?

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चित्-
माश्चर्यवद्भटति तथैव यान्यः ।

आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति
श्रुत्वाप्येनं वेद न यैव कश्चित् ॥ २-२९ ॥

आश्चर्यवत् पश्यति कश्चित् अनेनम्
आश्चर्यवत् वदति तथा अवेव य अन्यः ।

आश्चर्यवत् य अनेनम् अन्यः शृणोति
श्रुत्वा अपि अनेनम् वेद न य अवेव कश्चित् ॥ २-२९ ॥

कश्चित् अेनम् आश्चर्यवत् पश्यति, तथा अेव य अन्वः
अेनम् आश्चर्यवत् वदति, अन्वः य अेनम् आश्चर्यवत् शृणोति;
श्रुत्वा अपि य कश्चित् अेव न वेद ।

देडी नित्यमवधोऽयं देडे सर्वस्य भारत ।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २-३० ॥

देडी नित्यम् अवध्यः अयम् देडे सर्वस्य भारत ।
तस्मात् सर्वाणि भूतानि न त्वम् शोचितुम् अर्हसि ॥ २-३० ॥

डे भारत! सर्वस्य देडे अयम् देडी नित्यम् अवध्यः; तस्मात्
त्वम् सर्वाणि भूतानि शोचितुम् न अर्हसि ।

स्वधर्ममपि यावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।
धर्माद्धि युद्धात्त्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ २-३१ ॥

स्वधर्मम् अपि य अवेक्ष्य न विकम्पितुम् अर्हसि ।
धर्मात् ङि युद्धात् श्रेयः अन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ २-३१ ॥

स्वधर्मम् य अपि अवेक्ष्य विकम्पितुम् न अर्हसि । ङि क्षत्रियस्य
धर्मात् युद्धात् अन्यत् श्रेयः न विद्यते ।

यद्दृश्यया योपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
सुप्तिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥ २-३२ ॥

यत् ऋश्यया य उपपन्नं स्वर्ग-द्वारम् अपावृतम् ।
सुप्तिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धम् ईदृशम् ॥ २-३२ ॥

डे पार्थ! यत् ऋश्यया य उपपन्नम् ईदृशम् अपावृतम्
स्वर्ग-द्वारम् युद्धम् सुप्तिनः क्षत्रियाः लभन्ते ।

अथ येत्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ।
ततः स्वधर्मं कीर्तिं य ङित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ २-३३ ॥

अथ येत् त्वम् ँमम् धर्म्यम् सङ्ग्रामम् न करिष्यसि ।
ततः स्वधर्मम् कीर्तिम् य ङित्वा पापम् अवाप्स्यसि ॥ २-३३ ॥

अथ त्वम् ँमम् धर्म्यम् सङ्ग्रामम् न करिष्यसि येत्, ततः
स्वधर्मम् कीर्तिम् य ङित्वा पापम् अवाप्स्यसि ।

अकीर्तिं यापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।

सम्भावितस्य आकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ॥ २-३४ ॥

अकीर्तिम् य अपि भूतानि कथयिष्यन्ति ते अव्ययाम् ।

सम्भावितस्य य अकीर्तिः मरणात् अतिरिच्यते ॥ २-३४ ॥

अपि य भूतानि ते अव्ययाम् अकीर्तिम् कथयिष्यन्ति ।

सम्भावितस्य य अकीर्तिः मरणात् अतिरिच्यते ।

भयाद्रणाद्दुपरतं मंस्यन्ते त्वां मडारथाः ।

येषां य त्वं अडुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥ २-३५ ॥

भयात् रणात् उपरतम् मंस्यन्ते त्वाम् मडारथाः ।

येषाम् य त्वम् अडु-मतः भूत्वा यास्यसि लाघवम् ॥ २-३५ ॥

मडारथाः त्वाम् भयात् रणात् उपरतम् मंस्यन्ते;

येषाम् य त्वम् अडु-मतः भूत्वा, लाघवम् यास्यसि ।

अवाच्यवादांश्च अडुन्वदिष्यन्ति तवाडिताः ।

निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःभतरं नु किम् ॥ २-३६ ॥

अवाच्य-वादान् य अडुन् वदिष्यन्ति तव अडिताः ।

निन्दन्तः तव सामर्थ्यम् ततः दुःभतरम् नु किम् ॥ २-३६ ॥

तव सामर्थ्यम् निन्दन्तः तव अडिताः य अडुन् अवाच्य-वादान्

वदिष्यन्ति । ततः किम् नु दुःभतरम्?

उतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे मडीम् ।

तस्माद्दुत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ २-३७ ॥

उतः वा प्राप्स्यसि स्वर्गम् जित्वा वा भोक्ष्यसे मडीम् ।

तस्मात् उत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृत-निश्चयः ॥ २-३७ ॥

उतः वा स्वर्गम् प्राप्स्यसि, जित्वा वा मडीम् भोक्ष्यसे ।

उे कौन्तेय! तस्मात् युद्धाय कृत-निश्चयः उत्तिष्ठ ।

सुभदुःभे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।

ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ॥ २-३८ ॥

सुभ-दुःभे समे कृत्वा लाभ-अलाभौ जय-अजयौ ।

ततः युद्धाय युज्यस्व न अेवम् पापम् अवाप्स्यसि ॥ २-३८ ॥

सुभ-दुःखे लाभ-अलाभौ जय-अजयौ समे कृत्वा ततः युद्धाय युज्यस्व ।
 अेवम् पापम् न अवाप्स्यसि ।

अेषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु ।
 बुद्ध्युक्ता यथा पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ २-३६ ॥

अेषा ते अभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिः योगे तु षमाम् शृणु ।
 बुद्ध्युक्ता यथा पार्थ कर्म-बन्धम् प्रहास्यसि ॥ २-३६ ॥

हे पार्थ! अेषा ते साङ्ख्ये बुद्धिः अभिहिता; योगे तु षमाम् (बुद्धि)
 शृणु । यथा बुद्ध्युक्ताः (त्वं) कर्म-बन्धम् प्रहास्यसि ।

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।

स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते मलतो भयात् ॥ २-४० ॥

न षल अभिक्रम-नाशः अस्ति प्रत्यवायः न विद्यते ।

स्वल्पम् अपि अस्य धर्मस्य त्रायते मलतः भयात् ॥ २-४० ॥

षल अभिक्रम-नाशः न अस्ति, प्रत्यवायः न विद्यते, अस्य धर्मस्य
 स्वल्पम् अपि (अनुष्ठानं) मलतः भयात् त्रायते ।

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेल कुरु-नन्दन ।

बहुशाभा ल्यनन्ताश्च बहुयुयोऽव्यवसायिनाम् ॥ २-४१ ॥

व्यवसाय-आत्मिका बुद्धिः अेका षल कुरु-नन्दन ।

बहु-शाभाः ङि अनन्ताः च बहुयुयः अव्यवसायिनाम् ॥ २-४१ ॥

हे कुरु-नन्दन! षल व्यवसाय-आत्मिका अेका बुद्धिः ।

अव्यवसायिनाम् ङि बहुयुयः अनन्ताः बहु-शाभाः च ।

यामिमां पुष्पितां वायं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।

वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ २-४२ ॥

कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मकलप्रदाम् ।

ङ्क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ २-४३ ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तथापलृतयेतसाम् ।

व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ २-४४ ॥

याम् षमाम् पुष्पिताम् वायम् प्रवदन्ति अविपश्चितः ।

वेद-वाद-रताः पार्थ न अन्यत् अस्ति षति वादिनः ॥ २-४२ ॥

કામ-આત્માનઃ સ્વર્ગ-પરાઃ જન્મ-કર્મ-ફલ-પ્રદામ્ ।
ક્રિયા-વિશેષ-બહુલામ્ ભોગ-ઐશ્વર્ય-ગતિમ્ પ્રતિ ॥ ૨-૪૩ ॥

ભોગ-ઐશ્વર્ય-પ્રસક્તાનામ્ તથા અપહૃત-ચેતસામ્ ।
વ્યવસાય-આત્મિકા બુદ્ધિઃ સમાધૌ ન વિધીયતે ॥ ૨-૪૪ ॥

હે પાર્થ! વેદ-વાદ-રતાઃ, અન્યત્ ન અસ્તિ ઇતિ વાદિનઃ,
અવિપશ્ચિતઃ, કામ-આત્માનઃ, સ્વર્ગ-પરાઃ, ભોગ-ઐશ્વર્ય-ગતિમ્
પ્રતિ ક્રિયા-વિશેષ-બહુલામ્ જન્મ-કર્મ-ફલ-પ્રદામ્ યામ્
ઇમામ્ પુષ્પિતામ્ વાયમ્ પ્રવદન્તિ, તથા અપહૃત-ચેતસામ્
ભોગ-ઐશ્વર્ય-પ્રસક્તાનામ્ બુદ્ધિઃ વ્યવસાય-આત્મિકા (ભૂત્વા)
સમાધૌ ન વિધીયતે ।

ત્રૈગુણ્યવિષયા વેદા નિસ્ત્રૈગુણ્યો ભવાર્જુન ।
નિર્દ્વન્દ્વો નિત્યસત્ત્વસ્થો નિર્યોગક્ષેમ આત્મવાન્ ॥ ૨-૪૫ ॥

ત્રૈગુણ્ય-વિષયાઃ વેદાઃ નિસ્ત્રૈગુણ્યઃ ભવાર્જુન ।
નિર્દ્વન્દ્વઃ નિત્ય-સત્ત્વસ્થઃ નિર્યોગક્ષેમઃ આત્મવાન્ ॥ ૨-૪૫ ॥

હે અર્જુન! વેદાઃ ત્રૈગુણ્ય-વિષયાઃ । (ત્વં) નિસ્ત્રૈગુણ્યઃ,
નિત્ય-સત્ત્વસ્થઃ, નિર્દ્વન્દ્વઃ, નિર્યોગક્ષેમઃ આત્મવાન્ ભવ ।

યાવાનર્થ ઉદપાને સર્વતઃ સમ્પ્લુતોદકે ।
તાવાન્સર્વેષુ વેદેષુ બ્રાહ્મણસ્ય વિજાનતઃ ॥ ૨-૪૬ ॥

યાવાન્ અર્થઃ ઉદપાને સર્વતઃ સમ્પ્લુતોદકે ।
તાવાન્ સર્વેષુ વેદેષુ બ્રાહ્મણસ્ય વિજાનતઃ ॥ ૨-૪૬ ॥

યાવાન્ અર્થઃ ઉદપાને (તાવાન્) સર્વતઃ સમ્પ્લુતોદકે (ભવતિ) ।
(તથા યાવાન્ અર્થઃ) સર્વેષુ વેદેષુ તાવાન્ વિજાનતઃ
બ્રાહ્મણસ્ય (ભવતિ) ।

કર્મણ્યેવાધિકારસ્તે મા ફલેષુ કદાચન ।
મા કર્મફલહેતુર્ભૂમા તે સ્ડગોડસ્ત્વકર્મણિ ॥ ૨-૪૭ ॥

કર્મણિ એવ અધિકારઃ તે મા ફલેષુ કદાચન ।
મા કર્મ-ફલ-હેતુઃ ભૂઃ મા તે સ્ડગઃ અસ્તુ અકર્મણિ ॥ ૨-૪૭ ॥

ते अधिकाः कर्माणि भवेः, कदाचन कृषु मा । कर्म-कृल-छेतुः
मा भूः ते सङ्गः (य) अकर्मणि मा अस्तु ।

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा धनञ्जय ।
सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥ २-४८ ॥

योगस्थः कुरु कर्माणि सङ्गम् त्यक्त्वा धनञ्जय ।
सिद्धि असिद्ध्योः समः भूत्वा समत्वम् योगः उच्यते ॥ २-४८ ॥

छे धनञ्जय! सङ्गम् त्यक्त्वा, सिद्धि-असिद्ध्योः समः
भूत्वा, योगस्थः कर्माणि कुरु । समत्वम् योगः उच्यते ।

दूरेण व्यवहरे कर्म बुद्धियोगाद्भनञ्जय ।
बुद्धौ शरणमन्विष्य कृपणाः कृल-छेतवः ॥ २-४९ ॥

दूरेण छि अवहम् कर्म बुद्धि-योगात् धनञ्जय ।
बुद्धौ शरणम् अन्विष्य कृपणाः कृल-छेतवः ॥ २-४९ ॥

छे धनञ्जय! कर्म बुद्धि-योगात् दूरेण अवहम् छि ।
बुद्धौ शरणम् अन्विष्य । कृल-छेतवः कृपणाः ।

बुद्धियुक्तो जहातील उभे सुकृतदुष्कृते ।
तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम् ॥ २-५० ॥

बुद्धि-युक्तः जहाति छल उभे सुकृत-दुष्कृते ।
तस्मात् योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम् ॥ २-५० ॥

छल बुद्धि-युक्तः उभे सुकृत-दुष्कृते जहाति । तस्मात् योगाय युज्यस्व ।
योगः कर्मसु कौशलम् ।

कर्मजं बुद्धियुक्ता छि कृलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।
जन्म-बन्ध-विनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥ २-५१ ॥

कर्मजम् बुद्धि-युक्ताः छि कृलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।
जन्म-बन्ध-विनिर्मुक्ताः पदम् गच्छन्ति अनामयम् ॥ २-५१ ॥

छि बुद्धि-युक्ताः मनीषिणः कर्मजम् कृलं त्यक्त्वा
जन्म-बन्ध-विनिर्मुक्ताः अनामयम् पदम् गच्छन्ति ।

यदा ते मोलकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य य ॥ २-५२ ॥

वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥ २-५६ ॥

दुःखेषु अनुद्विग्न-मनाः सुखेषु विगत-स्पृहः ।

वीत-राग-भय-क्रोधः स्थितधीः मुनिः उच्यते ॥ २-५६ ॥

दुःखेषु अनुद्विग्न-मनाः, सुखेषु विगत-स्पृहः,

वीत-राग-भय-क्रोधः मुनिः स्थितधीः उच्यते ।

यः सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्राप्य शुभाशुभम् ।

नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-५७ ॥

यः सर्वत्र अनभिस्नेहः तत् तत् प्राप्य शुभ-अशुभम् ।

न अभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-५७ ॥

यः सर्वत्र अनभिस्नेहः, तत् तत् शुभ-अशुभम् प्राप्य,

न अभिनन्दति, न द्वेष्टि, तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।

यदा संदरते यायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।

धन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-५८ ॥

यदा संदरते य अयम् कूर्मः अङ्गानि एव सर्वशः ।

धन्द्रियाणि धन्द्रिय-अर्थेभ्यः तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-५८ ॥

कूर्मः अङ्गानि एव, यदा अयम् धन्द्रिय-अर्थेभ्यः धन्द्रियाणि

सर्वशः संदरते, (तदा) तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता य ।

विषया विनिवर्तन्ते निराडारस्य दैडिनः ।

रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ २-५९ ॥

विषयाः विनिवर्तन्ते निराडारस्य दैडिनः ।

रसवर्जम् रसः अपि अस्य परम् दृष्ट्वा निवर्तते ॥ २-५९ ॥

निराडारस्य दैडिनः विषयाः रसवर्जम् विनिवर्तन्ते ।

अस्य रसः अपि परम् दृष्ट्वा निवर्तते ।

यततो ङ्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।

धन्द्रियाणि प्रमाथीनि डरन्ति प्रसभं मनः ॥ २-६० ॥

यततः ङि अपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।

धन्द्रियाणि प्रमाथीनि डरन्ति प्रसभं मनः ॥ २-६० ॥

डे कौन्तेय! प्रमाथीनि षण्ड्रियाणि यततः विपश्चितः अपि
पुरुषस्य मनः प्रसभं डरन्ति डि ।

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
वशे डि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-६१ ॥

तानि सर्वाणि संयम्य युक्तः आसीत मत्परः ।
वशे डि यस्य षण्ड्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-६१ ॥

तानि सर्वाणि संयम्य युक्तः मत्-परः आसीत । डि यस्य वशे
षण्ड्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।

ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते ।
सङ्गात्सञ्जायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥ २-६२ ॥

ध्यायतः विषयान् पुंसः सङ्गः तेषु उपजायते ।
सङ्गात् सञ्जायते कामः कामात् क्रोधः अभिजायते ॥ २-६२ ॥

विषयान् ध्यायतः पुंसः तेषु सङ्गः उपजायते ।
सङ्गात् कामः सञ्जायते । कामात् क्रोधः अभिजायते ।

क्रोधाद्भवति सम्मोहः सम्मोहात्स्मृतिविलम्भः ।
स्मृतिभ्रंशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ २-६३ ॥

क्रोधात् भवति सम्मोहः सम्मोहात् स्मृति-विलम्भः ।
स्मृति-भ्रंशात् बुद्धि-नाशः बुद्धि-नाशात् प्राणश्यति ॥ २-६३ ॥

क्रोधात् सम्मोहः भवति । सम्मोहात् स्मृति-विलम्भः,
स्मृति-भ्रंशात् बुद्धि-नाशः, बुद्धि-नाशात् प्राणश्यति ।

रागद्वेषविमुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् । or वियुक्तैस्तु
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ २-६४ ॥

राग-द्वेष-विमुक्तैः तु विषयान् षण्ड्रियैः चरन् । or वियुक्तैः तु
आत्म-वश्यैः विधेय-आत्मा प्रसादम् अधिगच्छति ॥ २-६४ ॥

विधेय-आत्मा तु राग-द्वेष-विमुक्तैः आत्म-वश्यैः षण्ड्रियैः
विषयान् चरन् प्रसादम् अधिगच्छति ।

प्रसादे सर्वदुःभानां हानिरस्योपजायते ।
प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ २-६५ ॥

प्रसादे सर्व-दुःखानाम् हानिः अस्य उपजायते ।

प्रसन्न-चेतसः हि आशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ २-६५ ॥

प्रसादे अस्य सर्व-दुःखानाम् हानिः उपजायते ।

प्रसन्न-चेतसः हि बुद्धिः आशु पर्यवतिष्ठते ।

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न यायुक्तस्य भावना ।

न याभावयतः शान्तिरशान्तस्य कुतः सुखम् ॥ २-६६ ॥

न अस्ति बुद्धिः अयुक्तस्य न य अयुक्तस्य भावना ।

न य अभावयतः शान्तिः अशान्तस्य कुतः सुखम् ॥ २-६६ ॥

अयुक्तस्य बुद्धिः न अस्ति, अयुक्तस्य य भावना न (अस्ति);

अभावयतः य शान्तिः न (अस्ति); अशान्तस्य सुखम् कुतः?

धन्द्रियाणां हि यरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।

तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ २-६७ ॥

धन्द्रियाणाम् हि यरताम् यत् मनः अनुविधीयते ।

तत् अस्य हरति प्रज्ञाम् वायुः नावम् एव अम्भसि ॥ २-६७ ॥

यरताम् धन्द्रियाणाम् हि यत् मनः अनुविधीयते, तत् अस्य

प्रज्ञाम् अम्भसि हरति वायुः नावम् एव ।

तस्माद्यस्य मडाबाहो निगृहीतानि सर्वशः ।

धन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-६८ ॥

तस्मात् यस्य मडा-बाहो निगृहीतानि सर्वशः ।

धन्द्रियाणि धन्द्रिय-अर्थेभ्यः तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ २-६८ ॥

तस्मात् हे मडा-बाहो! यस्य धन्द्रियाणि धन्द्रिय-अर्थेभ्यः सर्वशः

निगृहीतानि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।

यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ २-६९ ॥

या निशा सर्व-भूतानाम् तस्याम् जागर्ति संयमी ।

यस्याम् जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतः मुनेः ॥ २-६९ ॥

या सर्व-भूतानाम् निशा, तस्याम् संयमी जागर्ति ।

यस्याम् भूतानि जाग्रति, सा पश्यतः मुनेः निशा ।

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं

समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्भत् ।

तद्भ्रतामा यं प्रविशन्ति सर्वे

स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥ २-७० ॥

आपूर्यमाणम् अचल-प्रतिष्ठम्

समुद्रम् आपः प्रविशन्ति यद्भत् ।

तद्भत् कामाः यम् प्रविशन्ति सर्वे

सः शान्तिम् आप्नोति न काम-कामी ॥ २-७० ॥

आपूर्यमाणम् अचल-प्रतिष्ठम् समुद्रम् यद्भत्

आपः प्रविशन्ति, तद्भत् यम् सर्वे कामाः प्रविशन्ति,

सः शान्तिम् आप्नोति; काम-कामी न ।

विडाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः ।

निर्ममो निरुड्ढारः स शान्तिमधिगच्छति ॥ २-७१ ॥

विडाय कामान् यः सर्वान् पुमान् चरति निःस्पृहः ।

निर्ममः निरुड्ढारः सः शान्तिम् अधिगच्छति ॥ २-७१ ॥

यः पुमान् सर्वान् कामान् विडाय, निःस्पृहः निर्ममः

निरुड्ढारः (भूत्वा) चरति, सः शान्तिम् अधिगच्छति ।

श्रेष्ठा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति ।

स्थित्वास्थामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ २-७२ ॥

श्रेष्ठा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ न श्रेणाम् प्राप्य विमुह्यति ।

स्थित्वा अस्याम् अन्तकाले अपि ब्रह्म-निर्वाणम् ऋच्छति ॥ २-७२ ॥

हे पार्थ! श्रेष्ठा ब्राह्मी स्थितिः, श्रेणाम् प्राप्य न विमुह्यति,

अन्तकाले अपि अस्याम् स्थित्वा ब्रह्म-निर्वाणम् ऋच्छति ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

साङ्ख्ययोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

ॐ तत् सत् इति श्रीमत् भगवत्-गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विधायाम् योग-शास्त्रे श्री-कृष्ण-अर्जुन-संवादे
साङ्ख्य-योगः नाम द्वितीयः अध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः । कर्मयोगः ।
अथ तृतीयः अध्यायः । कर्म-योगः ।
अर्जुन उवाच ।
अर्जुनः उवाच ।

ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ।
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव ॥ ३-१ ॥

ज्यायसी चेत् कर्मणः ते मता बुद्धिः जनार्दन ।
तत् किम् कर्मणि घोरे माम् नियोजयसि केशव ॥ ३-१ ॥

हे जनार्दन! कर्मणः बुद्धिः ज्यायसी ते मता येत्,
तत् हे केशव! माम् घोरे कर्मणि किम् नियोजयसि ?

व्यामिश्रेणैव वाङ्मेन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽलमाप्नुयाम् ॥ ३-२ ॥

व्यामिश्रेणैव एव वाङ्मेन बुद्धिं मोहयसि एव मे ।
तत् ऐकं वद निश्चित्य येन श्रेयः अलम् आप्नुयाम् ॥ ३-२ ॥

व्यामिश्रेणैव एव वाङ्मेन मे बुद्धिं मोहयसि एव । तत् निश्चित्य
ऐकं वद, येन अलम् श्रेयः आप्नुयाम् ।

श्रीभगवानुवाच ।
श्रीभगवान् उवाच ।

लोकैस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ ।
ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३-३ ॥

लोकै अस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मया अनघ ।
ज्ञान-योगेन साङ्ख्यानाम् कर्म-योगेन योगिनाम् ॥ ३-३ ॥

हे अनघ! अस्मिन् लोकै साङ्ख्यानाम् ज्ञान-योगेन,
योगिनाम् कर्म-योगेन द्विविधा निष्ठा पुरा मया प्रोक्ता ।

न कर्मणामनारम्भान्नेष्ट्व्यं पुरुषोऽश्रुते ।

न य संन्यसनाद्देव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ३-४ ॥

न कर्मणाम् अनारम्भात् नैष्कर्म्यं पुरुषः अश्रुते ।

न य संन्यसनात् एव सिद्धिम् समधिगच्छति ॥ ३-४ ॥

कर्मणाम् अनारम्भात् पुरुषः नैष्कर्म्यं न अश्रुते ।

(कर्मणां) य संन्यसनात् एव सिद्धिम् न समधिगच्छति ।

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।

कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ ३-५ ॥

न हि कश्चित् क्षणम् अपि जातु तिष्ठति अकर्मकृत् ।

कार्यते हि अवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैः गुणैः ॥ ३-५ ॥

कश्चित् जातु क्षणम् अपि अकर्मकृत् न हि तिष्ठति ।

प्रकृतिजैः गुणैः सर्वः हि अवशः कर्म कार्यते ।

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।

धन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ३-६ ॥

कर्म-धन्द्रियाणि संयम्य यः आस्ते मनसा स्मरन् ।

धन्द्रियार्थान् विमूढात्मा मिथ्याचारः सः उच्यते ॥ ३-६ ॥

यः कर्म-धन्द्रियाणि संयम्य, मनसा धन्द्रियार्थान् स्मरन् आस्ते,

सः विमूढात्मा मिथ्याचारः उच्यते ।

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन ।

कर्मेन्द्रियैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते ॥ ३-७ ॥

यः तु धन्द्रियाणि मनसा नियम्य आरभते अर्जुन ।

कर्म-धन्द्रियैः कर्म-योगम् असक्तः सः विशिष्यते ॥ ३-७ ॥

हे अर्जुन ! यः तु मनसा धन्द्रियाणि नियम्य, असक्तः कर्म-धन्द्रियैः

कर्म-योगम् आरभते, सः विशिष्यते ।

नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।

शरीरयात्रापि य ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥ ३-८ ॥

नियतम् कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायः हि अकर्मणः ।

शरीर-यात्रा अपि य ते न प्रसिद्ध्येत् अकर्मणः ॥ ३-८ ॥

त्वं नियतम् कर्म कुरु, अकर्मणः छि कर्म जयायः ।
 ते शरीर-यात्रा य अपि अकर्मणः न प्रसिद्ध्येत् ।
 यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।
 तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः समाचर ॥ ३-८ ॥
 यज्ञार्थात् कर्मणः अन्यत्र लोकः अयम् कर्म-बन्धनः ।
 तत् अर्थम् कर्म कौन्तेय मुक्त-सङ्गः समाचर ॥ ३-८ ॥
 यज्ञार्थात् कर्मणः अन्यत्र अयम् लोकः कर्म-बन्धनः ।
 छे कौन्तेय! मुक्त-सङ्गः तत् अर्थम् कर्म समाचर ।
 सद्यज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाय प्रजापतिः ।
 अनेन प्रसविष्यध्वमेष वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥ ३-१० ॥
 सद्यज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरा उवाच प्रजापतिः ।
 अनेन प्रसविष्यध्वम् अेषः वः अस्तु इष्ट-कामधुक् ॥ ३-१० ॥
 पुरा प्रजापतिः सद्यज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा 'अनेन (यूयं)
 प्रसविष्यध्वम्, अेषः वः इष्ट-कामधुक् अस्तु' (इति) उवाच ।
 देवान्भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
 परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ३-११ ॥
 देवान् भावयत अनेन ते देवाः भावयन्तु वः ।
 परस्परं भावयन्तः श्रेयः परम् अवाप्स्यथ ॥ ३-११ ॥
 अनेन (यूयं) देवान् भावयत, ते देवाः वः भावयन्तु,
 (अेवं) परस्परं भावयन्तः परम् श्रेयः अवाप्स्यथ ।
 इष्टान्भोगान्छि वो देवा द्वास्थन्ते यज्ञभाविताः ।
 तैर्दत्तान्प्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन अेव सः ॥ ३-१२ ॥
 इष्टान् भोगान् छि वः देवाः द्वास्थन्ते यज्ञ-भाविताः ।
 तैः दत्तान् अप्रदाय अेभ्यः यः भुङ्क्ते स्तेनः अेव सः ॥ ३-१२ ॥
 यज्ञ-भाविताः देवाः वः इष्टान् भोगान् द्वास्थन्ते ।
 तैः दत्तान् अेभ्यः अप्रदाय, यः भुङ्क्ते, सः छि स्तेनः अेव ।
 यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।
 भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्मकारणात् ॥ ३-१३ ॥

यज्ञ-शिष्ट आशिनः सन्तः मुख्यन्ते सर्व-डिम्बिषैः ।
 भुञ्जते ते तु अर्घं पापाः ये पयन्ति आत्म-कारणात् ॥ ३-१३ ॥

यज्ञ-शिष्ट आशिनः सन्तः सर्व-डिम्बिषैः मुख्यन्ते ।
 ये तु आत्म-कारणात् पयन्ति, ते पापाः अर्घं भुञ्जते ।

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्नसम्भवः ।
 यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ ३-१४ ॥

अन्नात् भवन्ति भूतानि पर्जन्यात् अन्न-सम्भवः ।
 यज्ञात् भवति पर्जन्यः यज्ञः कर्म-समुद्भवः ॥ ३-१४ ॥

भूतानि अन्नात् भवन्ति, पर्जन्यात् अन्न-सम्भवः,
 पर्जन्यः यज्ञात् भवति, यज्ञः कर्म-समुद्भवः ।

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ।
 तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ ३-१५ ॥

कर्म ब्रह्म-उद्भवं विद्धि ब्रह्म अक्षर-समुद्भवम् ।
 तस्मात् सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ ३-१५ ॥

कर्म ब्रह्म-उद्भवं विद्धि, ब्रह्म अक्षर-समुद्भवम्,
 तस्मात् सर्वगतं ब्रह्म यज्ञे नित्यं प्रतिष्ठितम् ।

एवं प्रवर्तितं यत्कं नानुवर्तयतीह यः ।
 अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स ज्वति ॥ ३-१६ ॥

एवं प्रवर्तितम् यत्कम् न अनुवर्तयति एह यः ।
 अघायुः इन्द्रिय-आरामः मोघम् पार्थ सः ज्वति ॥ ३-१६ ॥

उे पार्थ! एवं प्रवर्तितम् यत्कम् यः एह न अनुवर्तयति,
 सः इन्द्रिय-आरामः अघायुः मोघम् ज्वति ।

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।
 आत्मन्येव य सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ॥ ३-१७ ॥

यः तु आत्म-रतिः एव स्यात् आत्म-तृप्तः य मानवः ।
 आत्मनि एव य सन्तुष्टः तस्य कार्यम् न विद्यते ॥ ३-१७ ॥

यः तु मानवः आत्म-रतिः एव, आत्म-तृप्तः य,

आत्मनि अवे य सन्तुष्टः स्यात् तस्य कार्यम् न विद्यते ।

नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।

न यास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ ३-१८ ॥

न अवे तस्य कृतेन अर्थः न अकृतेन एह कश्चन ।

न य अस्य सर्व-भूतेषु कश्चित् अर्थ-व्यपाश्रयः ॥ ३-१८ ॥

एह कृतेन तस्य अर्थः न अवे, अकृतेन (अपि) कश्चन अस्य (अर्थः) न,
(तथा) सर्व-भूतेषु य (अस्य) कश्चित् अर्थ-व्यपाश्रयः न ।

तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ।

असक्तो ज्यायारुर्कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ ३-१९ ॥

तस्मात् असक्तः सततम् कार्यम् कर्म समाचर ।

असक्तः हि आचरन् कर्म परम् आप्नोति पूरुषः ॥ ३-१९ ॥

तस्मात् (त्वं) असक्तः (सन्) सततम् कार्यम् कर्म समाचर,

हि पूरुषः असक्तः (सन्) कर्म आचरन्, परम् आप्नोति ।

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।

लोकसंग्रहमेवापि सम्पश्यन्कर्तुमर्हसि ॥ ३-२० ॥

कर्मणा अवे हि संसिद्धिम् आस्थिताः जनक-आदयः ।

लोक-संग्रहम् अवे अपि सम्पश्यन् कर्तुम् अर्हसि ॥ ३-२० ॥

हि जनक-आदयः कर्मणा अवे संसिद्धिम् आस्थिताः ।

(त्वं) अपि लोक-संग्रहम् अवे सम्पश्यन् कर्तुम् अर्हसि ।

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।

स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ ३-२१ ॥

यत् यत् आचरति श्रेष्ठः तत् तत् अवे एतरोः जनः ।

सः यत् प्रमाणम् कुरुते लोकः तत् अनुवर्तते ॥ ३-२१ ॥

यत् यत् श्रेष्ठः आचरति तत् तत् अवे एतरोः जनः (आचरति) ।

सः यत् प्रमाणम् कुरुते, लोकः तत् अनुवर्तते ।

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन ।

नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त अवे य कर्मणि ॥ ३-२२ ॥

ન મે પાર્થ અસ્તિ કર્તવ્યમ્ ત્રિષુ લોકેષુ કિञ્ચન ।

ન અનવામમ્ અવામવ્યમ્ વર્તે એવ ચ કર્મણિ ॥ ૩-૨૨ ॥

હે પાર્થ! (યદપિ) મે ત્રિષુ લોકેષુ કિञ્ચન કર્તવ્યમ્ ન અસ્તિ,

અનવામમ્ અવામવ્યમ્ ચ ન (અસ્તિ, તથા અપિ અહં) કર્મણિ વર્તે એવ ।

યદિ હ્યહં ન વર્તેયં જાતુ કર્મણ્યતન્દ્રિતઃ ।

મમ વર્ત્માનુવર્તન્તે મનુષ્યાઃ પાર્થ સર્વશઃ ॥ ૩-૨૩ ॥

યદિ હિ અહં ન વર્તેયમ્ જાતુ કર્મણિ અતન્દ્રિતઃ ।

મમ વર્ત્મ અનુવર્તન્તે મનુષ્યાઃ પાર્થ સર્વશઃ ॥ ૩-૨૩ ॥

યદિ હિ અહં અતન્દ્રિતઃ (સન્) કર્મણિ જાતુ ન વર્તેયમ્, (તર્હિ)

હે પાર્થ! મનુષ્યાઃ સર્વશઃ મમ વર્ત્મ અનુવર્તન્તે ।

ઉત્સીદ્યુરિમે લોકા ન કુર્યાં કર્મ ચેદહમ્ ।

સહ્કુરસ્ય ચ કર્તા સ્યામુપહન્યામિમાઃ પ્રજાઃ ॥ ૩-૨૪ ॥

ઉત્સીદ્યુઃ ઇમે લોકાઃ ન કુર્યામ્ કર્મ ચેત્ અહમ્ ।

સહ્કુરસ્ય ચ કર્તા સ્યામ્ ઉપહન્યામ્ ઇમાઃ પ્રજાઃ ॥ ૩-૨૪ ॥

અહમ્ કર્મ ન કુર્યામ્ ચેત્ ઇમે લોકાઃ ઉત્સીદ્યુઃ,

સહ્કુરસ્ય કર્તા સ્યામ્ ઇમાઃ પ્રજાઃ ચ ઉપહન્યામ્ ।

સક્તાઃ કર્મણ્યવિદ્વાંસો યથા કુર્વન્તિ ભારત ।

કુર્યાંદ્રિદ્વાંસ્તથાસક્તશ્ચિકીર્ષુલોકસંગ્રહમ્ ॥ ૩-૨૫ ॥

સક્તાઃ કર્મણિ અવિદ્વાંસઃ યથા કુર્વન્તિ ભારત ।

કુર્યાંત્ વિદ્વાન્ તથા અસક્તાઃ ચિકીર્ષુઃ લોક-સંગ્રહમ્ ॥ ૩-૨૫ ॥

હે ભારત! અવિદ્વાંસઃ યથા કર્મણિ સક્તાઃ (કર્મ) કુર્વન્તિ,

તથા લોક-સંગ્રહમ્ ચિકીર્ષુઃ વિદ્વાન્ અસક્તાઃ (સન્ કર્મ) કુર્યાંત્ ।

ન બુદ્ધિભેદં જનયેદજ્ઞાનાં કર્મસઙ્ગિનામ્ ।

જોષયેત્સર્વકર્માણિ વિદ્વાન્યુક્તઃ સમાચરન્ ॥ ૩-૨૬ ॥

ન બુદ્ધિ-ભેદમ્ જનયેત્ અજ્ઞાનામ્ કર્મ-સઙ્ગિનામ્ ।

જોષયેત્ સર્વ-કર્માણિ વિદ્વાન્ યુક્તઃ સમાચરન્ ॥ ૩-૨૬ ॥

વિદ્વાન્ કર્મ-સઙ્ગિનામ્ અજ્ઞાનામ્ બુદ્ધિ-ભેદમ્ ન જનયેત્

(કિન્તુ) યુક્તઃ સમાચરન્ સર્વ-કર્માણિ જોષયેત્ ।

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।

अलङ्कारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ॥ ३-२७ ॥

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।

अलङ्कार-विमूढ-आत्मा कर्ता अहम् इति मन्यते ॥ ३-२७ ॥

प्रकृतेः गुणैः कर्माणि सर्वशः क्रियमाणानि (सन्ति, परन्तु)

अलङ्कार-विमूढ-आत्मा 'अहम्' कर्ता इति मन्यते ।

तत्त्ववित्तु मडाभाडो गुणकर्मविभागयोः ।

गुणा गुणेषु वर्तन्ते इति मत्वा न सज्जते ॥ ३-२८ ॥

तत्त्ववित् तु मडाभाडो गुण-कर्म-विभागयोः ।

गुणाः गुणेषु वर्तन्ते इति मत्वा न सज्जते ॥ ३-२८ ॥

डे मडाभाडो! गुण-कर्म-विभागयोः तत्त्ववित् तु

'गुणाः गुणेषु वर्तन्ते' इति मत्वा न सज्जते ।

प्रकृतेर्गुणसम्भूटाः सज्जन्ते गुणकर्मसु ।

तानकृत्स्नविदो मन्दान् कृत्स्नवित्र विद्यालयेत् ॥ ३-२९ ॥

प्रकृतेः गुण-सम्भूटाः सज्जन्ते गुण-कर्मसु ।

तान् अकृत्स्नविदः मन्दान् कृत्स्नवित् न विद्यालयेत् ॥ ३-२९ ॥

प्रकृतेः गुण-सम्भूटाः गुण-कर्मसु सज्जन्ते, तान्

अकृत्स्नविदः मन्दान् कृत्स्नवित् न विद्यालयेत् ।

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।

निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥ ३-३० ॥

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्य अध्यात्म-चेतसा ।

निराशीः निर्ममः भूत्वा युध्यस्व विगत-ज्वरः ॥ ३-३० ॥

मयि अध्यात्म-चेतसा सर्वाणि कर्माणि संन्यस्य निराशीः

निर्ममः विगत-ज्वरः भूत्वा, युध्यस्व ।

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।

श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥ ३-३१ ॥

ये मे मतम् इदम् नित्यम् अनुतिष्ठन्ति मानवाः ।

श्रद्धावन्तः अनसूयन्तः मुख्यन्ते ते अपि कर्मभिः ॥ 3-31 ॥

ये मानवाः श्रद्धावन्तः अनसूयन्तः षट् ममे मतम्
नित्यम् अनुतिष्ठन्ति, ते अपि कर्मभिः मुख्यन्ते ।

ये त्वेतदव्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानयेतसः ॥ 3-32 ॥

ये तु अेतत् अव्यसूयन्तः न अनुतिष्ठन्ति मे मतम् ।
सर्व-ज्ञान-विमूढान् तान् विद्धि नष्टान् अयेतसः ॥ 3-32 ॥

ये तु अेतत् अव्यसूयन्तः मे मतम् न अनुतिष्ठन्ति, तान्
सर्व-ज्ञान-विमूढान् अयेतसः नष्टान् विद्धि ।

सदृशं येष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ 3-33 ॥

सदृशम् येष्टते स्वस्याः प्रकृतेः ज्ञानवान् अपि ।
प्रकृतिम् यान्ति भूतानि निग्रहः किम् करिष्यति ॥ 3-33 ॥

ज्ञानवान् अपि स्वस्याः प्रकृतेः सदृशम् येष्टते ।
भूतानि प्रकृतिम् यान्ति । निग्रहः किम् करिष्यति ?

एन्द्रियस्येन्द्रियस्थार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ त्वस्य परिपन्थिनौ ॥ 3-34 ॥

एन्द्रियस्य एन्द्रियस्य-अर्थे राग-द्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोः न वशम् आगच्छेत् तौ हि अस्य परिपन्थिनौ ॥ 3-34 ॥

एन्द्रियस्य-अर्थे एन्द्रियस्य राग-द्वेषौ व्यवस्थितौ,
तयोः वशम् न आगच्छेत् । तौ हि अस्य परिपन्थिनौ ।

श्रेयांस्त्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥ 3-35 ॥

श्रेयान् स्वधर्मः विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनम् श्रेयः परधर्मः भय-आवहः ॥ 3-35 ॥

स्वनुष्ठितात् परधर्मात् विगुणः स्वधर्मः (अपि) श्रेयान् ।
स्वधर्मे निधनम् श्रेयः । परधर्मः भय-आवहः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं यरति पूरुषः ।

अनिच्छन्नपि वाषर्षेय बलादिव नियोजितः ॥ ३-३६ ॥

अथ केन प्रयुक्तः अयं पापम् यरति पूरुषः ।

अनिच्छन् अपि वाषर्षेय बलात् एव नियोजितः ॥ ३-३६ ॥

हे वाषर्षेय! अथ केन प्रयुक्तः अयं पूरुषः अनिच्छन् अपि,
बलात् नियोजितः एव पापम् यरति?

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

काम अेष क्रोध अेष रजोगुणसमुद्भवः ।

महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैशिराम् ॥ ३-३७ ॥

कामः अेषः क्रोधः अेषः रजः गुण-समुद्भवः ।

महा-अशनः महा-पाप्मा विद्धि अेनम् एह वैशिराम् ॥ ३-३७ ॥

रजः गुण-समुद्भवः महा-पाप्मा महा-अशनः अेषः कामः,

अेषः क्रोधः (अस्ति; त्वं) अेनम् एह वैशिराम् विद्धि ।

धूमेनाग्नियते वह्निर्यथादर्शो मलेन य ।

यथोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ॥ ३-३८ ॥

धूमेन आग्नियते वह्निः यथा आदर्शः मलेन य ।

यथा उल्बेन आवृतः गर्भः तथा तेन एदम् आवृतम् ॥ ३-३८ ॥

यथा धूमेन वह्निः, यथा य मलेन आदर्शः, आग्नियते,

(यथा) उल्बेन गर्भः आवृतः, तथा तेन एदम् आवृतम् ।

आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैशिरा ।

कामरूपेण कौन्तेय दृष्युरेणानलेन य ॥ ३-३९ ॥

आवृतम् ज्ञानम् अेतेन ज्ञानिनः नित्यवैशिरा ।

कामरूपेण कौन्तेय दृष्युरेण अनलेन य ॥ ३-३९ ॥

हे कौन्तेय! नित्यवैशिरा अेतेन दृष्युरेण कामरूपेण

य अनलेन ज्ञानिनः ज्ञानम् आवृतम् ।

ઇન્દ્રિયાણિ મનો બુદ્ધિરસ્યાધિષ્ઠાનમુચ્યતે ।

એતૈર્વિમોહયત્યેષ જ્ઞાનમાવૃત્ય દેહિનમ્ ॥ ૩-૪૦ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ મનઃ બુદ્ધિઃ અસ્ય અધિષ્ઠાનમ્ ઉચ્યતે ।

એતૈઃ વિમોહયતિ એષઃ જ્ઞાનમ્ આવૃત્ય દેહિનમ્ ॥ ૩-૪૦ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ મનઃ બુદ્ધિઃ અસ્ય અધિષ્ઠાનમ્ ઉચ્યતે ।

એષઃ એતૈઃ જ્ઞાનમ્ આવૃત્ય દેહિનમ્ વિમોહયતિ ।

તસ્માત્ત્વમિન્દ્રિયાણ્યાદૌ નિયમ્ય ભરતર્ષભ ।

પાપ્માનં પ્રજહિ હ્યેનં જ્ઞાનવિજ્ઞાનનાશનમ્ ॥ ૩-૪૧ ॥

તસ્માત્ ત્વમ્ ઇન્દ્રિયાણિ આદૌ નિયમ્ય ભરતર્ષભ ।

પાપ્માનમ્ પ્રજહિ હિ એનં જ્ઞાન-વિજ્ઞાન-નાશનમ્ ॥ ૩-૪૧ ॥

હે ભરતર્ષભ! તસ્માત્ ત્વમ્ આદૌ ઇન્દ્રિયાણિ નિયમ્ય,

જ્ઞાન-વિજ્ઞાન-નાશનમ્ એનં પાપ્માનમ્ પ્રજહિ હિ ।

ઇન્દ્રિયાણિ પરાણ્યાહુરિન્દ્રિયેભ્યઃ પરં મનઃ ।

મનસસ્તુ પરા બુદ્ધિર્યો બુદ્ધેઃ પરતસ્તુ સઃ ॥ ૩-૪૨ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ પરાણિ આહુઃ ઇન્દ્રિયેભ્યઃ પરમ્ મનઃ ।

મનસઃ તુ પરા બુદ્ધિઃ યઃ બુદ્ધેઃ પરતઃ તુ સઃ ॥ ૩-૪૨ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ પરાણિ આહુઃ, ઇન્દ્રિયેભ્યઃ મનઃ પરમ્, મનસઃ તુ

બુદ્ધિઃ પરા, યઃ તુ બુદ્ધેઃ પરતઃ સઃ (આત્મા અસ્તિ) ।

એવં બુદ્ધેઃ પરં બુદ્ધ્યા સંસ્તભ્યાત્માનમાત્મના ।

જહિ શત્રું મહાબાહો કામરૂપં દુરાસદમ્ ॥ ૩-૪૩ ॥

એવમ્ બુદ્ધેઃ પરમ્ બુદ્ધ્યા સંસ્તભ્ય આત્માનમ્ આત્મના ।

જહિ શત્રુમ્ મહાબાહો કામ-રૂપમ્ દુરાસદમ્ ॥ ૩-૪૩ ॥

હે મહાબાહો! એવમ્ (આત્માનં) બુદ્ધેઃ પરમ્ બુદ્ધ્યા

આત્મના આત્માનમ્ સંસ્તભ્ય, કામ-રૂપમ્ દુરાસદમ્ શત્રુમ્ જહિ ।

ॐ તત્સદિતિ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાસૂપનિષત્સુ

બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણાર્જુનસંવાદે

કર્મયોગો નામ તૃતીયોઽધ્યાયઃ ॥ ૩ ॥

ॐ तत् सत् इति श्रीमत् भगवत्-गीतासु उपनिषत्सु
 ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्री-कृष्ण-अर्जुन-संवादे
 कर्म-योगः नाम तृतीयः अध्यायः ॥ ३ ॥

अथ यतुर्थोऽध्यायः । ज्ञानकर्मसंन्यासयोगः
 अथ यतुर्थोऽयः अध्यायः । ज्ञान-कर्म-संन्यास-योगः
 श्रीभगवानुवाच ।
 श्रीभगवान् उवाच ।

धर्मं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् ।
 विवस्वान्मनवे प्राह मनुश्चिक्वाकवेऽब्रवीत् ॥ ४-१ ॥
 धर्मम् विवस्वते योगम् प्रोक्तवान् अहम् अव्ययम् ।
 विवस्वान् मनवे प्राह मनुः छक्वाकवे अब्रवीत् ॥ ४-१ ॥

अहम् धर्मम् अव्ययम् योगम् विवस्वते प्रोक्तवान् ।
 विवस्वान् मनवे प्राह । मनुः छक्वाकवे अब्रवीत् ।

अवे परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः ।
 स कालेनेह मडता योगो नष्टः परन्तप ॥ ४-२ ॥
 अवेम् परम्परा-प्राप्तम् धर्मम् राजर्षयः विदुः ।
 सः कालेन एह मडता योगः नष्टः परन्तप ॥ ४-२ ॥

हे परन्तप! अवेम् परम्परा-प्राप्तम् धर्मम् (योगं)
 राजर्षयः विदुः । सः योगः मडता कालेन एह नष्टः ।

स अवेयं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ।
 भक्तोऽसि मे सभा येति रडस्थं ह्येतद्दुत्तमम् ॥ ४-३ ॥

सः अवे अयम् मया ते अद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ।
 भक्तः असि मे सभा य इति रडस्थम् हि ऐतत् उत्तमम् ॥ ४-३ ॥

सः अवे अयम् पुरातनः योगः मया अद्य ते प्रोक्तः । (त्वं) मे
 भक्तः सभा य असि इति, हि ऐतत् उत्तमम् रडस्थम् ।

अर्जुन उवाच ।
 अर्जुनः उवाच ।

अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः ।

कथमेतद्विजानीयां त्वमाद्यौ प्रोक्तवानिति ॥ ४-४ ॥

अपरम् भवतः जन्म परम् जन्म विवस्वतः ।

कथम् ऐतत् विजानीयाम् त्वम् आद्यौ प्रोक्तवान् एति ॥ ४-४ ॥

भवतः जन्म अपरम्, विवस्वतः जन्म परम्, (अतः) त्वम्

आद्यौ ऐतत् प्रोक्तवान् एति कथम् विजानीयाम् ?

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवानुवाच ।

अदूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव यार्जुन ।

तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ॥ ४-५ ॥

अदूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव य अर्जुन ।

तानि अहम् वेद सर्वाणि न त्वम् वेत्थ परन्तप ॥ ४-५ ॥

हे परन्तप अर्जुन! मे तव य अदूनि जन्मानि व्यतीतानि;

तानि सर्वाणि अहम् वेद, त्वम् न वेत्थ ।

अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।

प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया ॥ ४-६ ॥

अजः अपि सन् अव्यय-आत्मा भूतानाम् ईश्वरः अपि सन् ।

प्रकृतिम् स्वाम् अधिष्ठाय सम्भवामि आत्म-मायया ॥ ४-६ ॥

(अहं) अजः अव्यय-आत्मा अपि सन्, भूतानाम् ईश्वरः अपि सन्,

स्वाम् प्रकृतिम् अधिष्ठाय, आत्म-मायया सम्भवामि ।

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।

अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥ ४-७ ॥

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिः भवति भारत ।

अभ्युत्थानम् अधर्मस्य तदा आत्मानम् सृजामि अहम् ॥ ४-७ ॥

हे भारत! यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिः, अधर्मस्य (य)

अभ्युत्थानम् भवति, तदा अहम् आत्मानम् सृजामि ।

परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दृष्टताम् ।

धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ४-८ ॥

परित्राणाय साधूनाम् विनाशाय च दृष्टताम् ।

धर्म-संस्थापन-अर्थाय सम्भवामि युगे युगे ॥ ४-८ ॥

साधूनाम् परित्राणाय, दृष्टताम् विनाशाय,

धर्म-संस्थापन-अर्थाय च, (अहं) युगे युगे सम्भवामि ।

जन्म कर्म च मे दिव्यमेव यो वेत्ति तत्त्वतः ।

त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ४-९ ॥

जन्म कर्म च मे दिव्यम् अवेवम् यः वेत्ति तत्त्वतः ।

त्यक्त्वा देहम् पुनः जन्म न ऐति माम् ऐति सः अर्जुन ॥ ४-९ ॥

हे अर्जुन! यः मे दिव्यम् जन्म कर्म च अवेवम् तत्त्वतः वेत्ति,

सः देहम् त्यक्त्वा, पुनः जन्म न ऐति, (किन्तु सः) माम् ऐति ।

वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ।

अहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥ ४-१० ॥

वीत-राग-भय-क्रोधाः मन्मयाः माम् उपाश्रिताः ।

अहवः ज्ञान-तपसा पूताः मद्भावम् आगताः ॥ ४-१० ॥

वीत-राग-भय-क्रोधाः, मन्मयाः माम् उपाश्रिताः,

ज्ञान-तपसा पूताः, अहवः मद्भावम् आगताः ।

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।

मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ४-११ ॥

ये यथा माम् प्रपद्यन्ते तान् तथा अवेव भजाम्यि अहम् ।

मम वर्त्म अनुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ४-११ ॥

ये यथा माम् प्रपद्यन्ते, तान् तथा अवेव अहम् भजामि ।

हे पार्थ! मनुष्याः सर्वशः मम वर्त्म अनुवर्तन्ते ।

काङ्क्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्त एह देवताः ।

क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥ ४-१२ ॥

काङ्क्षन्तः कर्मणाम् सिद्धिम् यजन्ते एह देवताः ।

क्षिप्रम् हि मानुषे लोके सिद्धिः भवति कर्मजा ॥ ४-१२ ॥

कर्मणाम् सिद्धिम् काङ्क्षन्तः (मनुष्याः) एह देवताः यजन्ते;

હિ માનુષે લોકે કર્મજા સિદ્ધિઃ ક્ષિપ્રમ્ ભવતિ ।

ચાતુર્વાર્ણ્ય મયા સૃષ્ટે ગુણકર્મવિભાગશઃ ।

તસ્ય કર્તારમપિ માં વિદ્ધ્યકર્તારમવ્યયમ્ ॥ ૪-૧૩ ॥

ચાતુર્વાર્ણ્યમ્ મયા સૃષ્ટમ્ ગુણ-કર્મ-વિભાગશઃ ।

તસ્ય કર્તારમ્ અપિ મામ્ વિદ્ધિ અકર્તારમ્ અવ્યયમ્ ॥ ૪-૧૩ ॥

મયા ગુણ-કર્મ-વિભાગશઃ ચાતુર્વાર્ણ્યમ્ સૃષ્ટમ્,

તસ્ય કર્તારમ્ અપિ મામ્ અવ્યયમ્ અકર્તારમ્ વિદ્ધિ ।

ન માં કર્માણિ લિમ્પન્તિ ન મે કર્મ-ફલે સ્પૃહા ।

ઇતિ માં યોડભિજાનાતિ કર્મભિર્ન સ બધ્યતે ॥ ૪-૧૪ ॥

ન મામ્ કર્માણિ લિમ્પન્તિ ન મે કર્મ-ફલે સ્પૃહા ।

ઇતિ મામ્ યઃ અભિજાનાતિ કર્મભિઃ ન સ બધ્યતે ॥ ૪-૧૪ ॥

કર્મ-ફલે મે સ્પૃહા ન (અતઃ) કર્માણિ મામ્ ન લિમ્પન્તિ ।

ઇતિ યઃ મામ્ અભિજાનાતિ, સઃ કર્મભિઃ ન બધ્યતે ।

એવં જ્ઞાત્વા કૃતં કર્મ પૂર્વેરપિ મુમુક્ષુભિઃ ।

કુરુ કર્મેવ તસ્માત્ત્વં પૂર્વેઃ પૂર્વતરં કૃતમ્ ॥ ૪-૧૫ ॥

એવમ્ જ્ઞાત્વા કૃતમ્ કર્મ પૂર્વેઃ અપિ મુમુક્ષુભિઃ ।

કુરુ કર્મ એવ તસ્માત્ ત્વમ્ પૂર્વેઃ પૂર્વતરમ્ કૃતમ્ ॥ ૪-૧૫ ॥

એવમ્ જ્ઞાત્વા પૂર્વેઃ મુમુક્ષુભિઃ અપિ કર્મ કૃતમ્ ।

તસ્માત્ ત્વમ્ પૂર્વેઃ પૂર્વતરમ્ કૃતમ્ એવ કર્મ કુરુ ।

કિં કર્મ કિમકર્મેતિ કવયોડયત્ર મોહિતાઃ ।

તત્તે કર્મ પ્રવક્ષ્યામિ યજ્ઞજ્ઞાત્વા મોક્ષસેડશુભાત્ ॥ ૪-૧૬ ॥

કિમ્ કર્મ કિમ્ અકર્મ ઇતિ કવયઃ અપિ અત્ર મોહિતાઃ ।

તત્ તે કર્મ પ્રવક્ષ્યામિ યત્ જ્ઞાત્વા મોક્ષસે અશુભાત્ ॥ ૪-૧૬ ॥

‘કિમ્ કર્મ, કિમ્ અકર્મ’ ઇતિ અત્ર કવયઃ અપિ મોહિતાઃ ।

તત્ કર્મ તે પ્રવક્ષ્યામિ, યત્ જ્ઞાત્વા અશુભાત્ મોક્ષસે ।

કર્મણો હ્યપિ બોદ્ધવ્યં બોદ્ધવ્યં ચ વિકર્મણઃ ।

અકર્મણશ્ચ બોદ્ધવ્યં ગહના કર્મણો ગતિઃ ॥ ૪-૧૭ ॥

कर्मणः हि अपि बोद्धव्यम् बोद्धव्यम् च विकर्मणः ।

अकर्मणः च बोद्धव्यम् गहना कर्मणः गतिः ॥ ४-१७ ॥

कर्मणः (तत्त्वं) हि अपि बोद्धव्यम्, विकर्मणः च (तत्त्वं)

बोद्धव्यम्, (तथा) अकर्मणः च (तत्त्वं) बोद्धव्यम्,

कर्मणः गतिः गहना ।

कर्मण्यकर्म यः पश्येदकर्मणि च कर्म यः ।

स बुद्धिमान्मनुष्येषु स युक्तः कृत्स्नकर्मकृत् ॥ ४-१८ ॥

कर्मणि अकर्म यः पश्येत् अकर्मणि च कर्म यः ।

सः बुद्धिमान् मनुष्येषु सः युक्तः कृत्स्न-कर्म-कृत् ॥ ४-१८ ॥

यः कर्मणि अकर्म पश्येत् अकर्मणि च यः कर्म (पश्येत्) सः

मनुष्येषु बुद्धिमान्, सः युक्तः, (सः) कृत्स्न-कर्म-कृत् ।

यस्य सर्वे समारम्भाः कामसङ्कल्पवर्जिताः ।

ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहुः पण्डितं बुधाः ॥ ४-१९ ॥

यस्य सर्वे समारम्भाः काम-सङ्कल्प-वर्जिताः ।

ज्ञान-अग्नि-दग्ध-कर्माणम् तम् आहुः पण्डितम् बुधाः ॥ ४-१९ ॥

यस्य सर्वे समारम्भाः काम-सङ्कल्प-वर्जिताः, तम्

ज्ञान-अग्नि-दग्ध-कर्माणम् बुधाः पण्डितम् आहुः ।

त्यक्त्वा कर्मकृत्वासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः ।

कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित्करोति सः ॥ ४-२० ॥

त्यक्त्वा कर्म-कृत्-आसङ्गम् नित्य-तृप्तः निराश्रयः ।

कर्मणि अभिप्रवृत्तः अपि न एव किञ्चित् करोति सः ॥ ४-२० ॥

(यः) कर्म-कृत्-आसङ्गम् त्यक्त्वा नित्य-तृप्तः निराश्रयः,

सः कर्मणि अभिप्रवृत्तः अपि न एव किञ्चित् करोति ।

निराशीर्यत्तचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।

शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किञ्चिदम् ॥ ४-२१ ॥

निराशीः यत्त-चित्त-आत्मा त्यक्त-सर्व-परिग्रहः ।

शारीरम् केवलम् कर्म कुर्वन् न आप्नोति किञ्चिदम् ॥ ४-२१ ॥

निराशीः यत्त-चित्त-आत्मा त्यक्त-सर्व-परिग्रहः, केवलम्

शारीरम् कर्म कुर्वन् किंलिषम् न आप्नोति ।

यदृच्छालाभसन्तुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।

समः सिद्धावसिद्धौ य इत्वापि न निबध्यते ॥ ४-२२ ॥

यदृच्छा-लाभ-सन्तुष्टः द्वन्द्-अतीतः विमत्सरः ।

समः सिद्धौ असिद्धौ य इत्वा अपि न निबध्यते ॥ ४-२२ ॥

यदृच्छा-लाभ-सन्तुष्टः द्वन्द्-अतीतः विमत्सरः सिद्धौ

असिद्धौ य समः, इत्वा अपि न निबध्यते ।

गतसङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थितचेतसः ।

यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रविलीयते ॥ ४-२३ ॥

गत-सङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञान-अवस्थित-चेतसः ।

यज्ञाय आचरतः कर्म समग्रम् प्रविलीयते ॥ ४-२३ ॥

गत-सङ्गस्य ज्ञान-अवस्थित-चेतसः यज्ञाय आचरतः

मुक्तस्य कर्म समग्रम् प्रविलीयते ।

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म उविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।

ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ ४-२४ ॥

ब्रह्म-अर्पणं ब्रह्म उविः ब्रह्म-अग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।

ब्रह्म ऐव तेन गन्तव्यम् ब्रह्म-कर्म-समाधिना ॥ ४-२४ ॥

ब्रह्म अर्पणं, ब्रह्म उविः, ब्रह्म-अग्नौ ब्रह्मणा हुतम्,

ब्रह्म-कर्म-समाधिना तेन ब्रह्म ऐव गन्तव्यम् ।

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः पर्युपासते ।

ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ॥ ४-२५ ॥

दैवम् ऐव अपरे यज्ञम् योगिनः पर्युपासते ।

ब्रह्म-अग्नौ अपरे यज्ञं यज्ञेन ऐव उपजुह्वति ॥ ४-२५ ॥

अपरे योगिनः दैवम् ऐव यज्ञम् पर्युपासते; अपरे

ब्रह्म-अग्नौ यज्ञेन यज्ञं ऐव उपजुह्वति ।

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्ये संयमाग्निषु जुह्वति ।

शब्दादीन्विषयानन्य षन्द्रियाग्निषु जुह्वति ॥ ४-२६ ॥

श्रोत्र-आदीनि इन्द्रियाणि अन्ये संयम-अग्निषु जुहति ।
 शब्द-आदीन् विषयान् अन्ये इन्द्रिय-अग्निषु जुहति ॥ ४-२६ ॥
 अन्ये श्रोत्र-आदीनि इन्द्रियाणि संयम-अग्निषु जुहति, अन्ये
 शब्द-आदीन् विषयान् इन्द्रिय-अग्निषु जुहति ।
 सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे ।
 आत्मसंयमयोगाग्नौ जुहति ज्ञानदीपिते ॥ ४-२७ ॥
 सर्वाणि इन्द्रिय-कर्माणि प्राण-कर्माणि च अपरे ।
 आत्म-संयम-योग-अग्नौ जुहति ज्ञान-दीपिते ॥ ४-२७ ॥
 अपरे ज्ञान-दीपिते आत्म-संयम-योग-अग्नौ सर्वाणि
 इन्द्रिय-कर्माणि प्राण-कर्माणि च जुहति ।
 द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथापरे ।
 स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितप्रताः ॥ ४-२८ ॥
 द्रव्य-यज्ञाः तपो-यज्ञाः योग-यज्ञाः तथा अपरे ।
 स्वाध्याय-ज्ञान-यज्ञाः च यतयः संशितप्रताः ॥ ४-२८ ॥
 अपरे संशितप्रताः द्रव्य-यज्ञाः तपो-यज्ञाः योग-यज्ञाः
 तथा च स्वाध्याय-ज्ञान-यज्ञाः यतयः (सन्ति) ।
 अपाने जुहति प्राणं प्राणोऽपानं तथापरे ।
 प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणायामपरायणाः ॥ ४-२९ ॥
 अपाने जुहति प्राणम् प्राणो अपानम् तथा अपरे ।
 प्राण-अपान-गती रुद्ध्वा प्राणायाम-परायणाः ॥ ४-२९ ॥
 अपाने प्राणम् प्राणो अपानम् जुहति । (तथा अपरे)
 प्राण-अपान-गती रुद्ध्वा प्राणायाम-परायणाः (सन्ति) ।
 अपरे नियताढाराः प्राणान्प्राणेषु जुहति ।
 सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ४-३० ॥
 अपरे नियत-आढाराः प्राणान् प्राणेषु जुहति ।
 सर्वे अपि अते यज्ञविदः यज्ञ-क्षपित-कल्मषाः ॥ ४-३० ॥
 अपरे नियत-आढाराः प्राणान् प्राणेषु जुहति । अते सर्वे अपि
 यज्ञविदः यज्ञ-क्षपित-कल्मषाः (सन्ति) ।

यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।

नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ ४-३१ ॥

यज्ञ-शिष्ट-अमृत-भुजः यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।

नायम् लोकः अस्ति अयज्ञस्य कुतः अन्यः कुरुसत्तम ॥ ४-३१ ॥

हे कुरुसत्तम! यज्ञ-शिष्ट-अमृत-भुजः सनातनम् ब्रह्म यान्ति ।

अयज्ञस्य अयम् लोकः न अस्ति, कुतः अन्यः ?

अेवं अद्भुविधा यज्ञा वितता ब्रह्मणो मुषे ।

कर्मजान्विद्धि तान्सर्वानिवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ४-३२ ॥

अेवम् अद्भुविधाः यज्ञाः वितताः ब्रह्मणः मुषे ।

कर्मजान् विद्धि तान् सर्वान् अेवम् ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ४-३२ ॥

अेवम् अद्भुविधाः यज्ञाः ब्रह्मणः मुषे वितताः (सन्ति, त्वं)

तान् सर्वान् कर्मजान् विद्धि । अेवम् ज्ञात्वा (त्वं) विमोक्ष्यसे ।

श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परन्तप ।

सर्वं कर्माभिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ४-३३ ॥

श्रेयान् द्रव्यमयात् यज्ञात् ज्ञान-यज्ञः परन्तप ।

सर्वम् कर्म-अभिलम् पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ४-३३ ॥

हे परन्तप! द्रव्यमयात् यज्ञात् ज्ञान-यज्ञः श्रेयान् ।

हे पार्थ! सर्वम् अभिलम् कर्म ज्ञाने परिसमाप्यते ।

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।

उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ४-३४ ॥

तत् विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।

उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानम् ज्ञानिनः तत्त्व-दर्शिनः ॥ ४-३४ ॥

प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया तत्त्व-दर्शिनः ज्ञानिनः

ज्ञानम् ते उपदेक्ष्यन्ति तत् (त्वं) विद्धि ।

यज्ञज्ञात्वा न पुनर्मोडमेवं यास्यसि पाण्डव ।

येन भूतान्यशेषाण्यद्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ४-३५ ॥

यत् ज्ञात्वा न पुनः मोडम् अेवम् यास्यसि पाण्डव ।

येन भूतानि अशेषाणि द्रक्ष्यसि आत्मनि अथो मयि ॥ ४-३५ ॥

हे पाण्डव! यत् ज्ञात्वा (त्वं) पुनः श्रेयम् मोक्षम्
न यास्यसि, येन भूतानि अशेषाणि आत्मनि अथो मयि द्रक्ष्यसि ।

अपि चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।
सर्वं ज्ञान-प्लवेनैव वृजिनं सन्तरिष्यसि ॥ ४-३६ ॥

अपि येत् असि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पाप-कृत्तमः ।
सर्वम् ज्ञान-प्लवेनैव वृजिनम् सन्तरिष्यसि ॥ ४-३६ ॥

(त्वं) सर्वेभ्यः पापेभ्यः अपि पाप-कृत्तमः असि येत् सर्वम्
वृजिनम् ज्ञान-प्लवेनैव सन्तरिष्यसि ।

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥ ४-३७ ॥

यथा अेषांसि समिद्धः अग्निः भस्मसात् कुरुते अर्जुन ।
ज्ञान-अग्निः सर्व-कर्माणि भस्मसात् कुरुते तथा ॥ ४-३७ ॥

हे अर्जुन! यथा समिद्धः अग्निः अेषांसि भस्मसात् कुरुते,
तथा ज्ञान-अग्निः सर्व-कर्माणि भस्मसात् कुरुते ।

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।
तत्स्वयं योगसंसिद्धः कालेनात्मनि विन्दति ॥ ४-३८ ॥

न हि ज्ञानेन सदृशम् पवित्रम् इह विद्यते ।
तत् स्वयं योग-संसिद्धः कालेन आत्मनि विन्दति ॥ ४-३८ ॥

हि इह ज्ञानेन सदृशम् पवित्रम् न विद्यते । तत् (ज्ञानं)
स्वयं योग-संसिद्धः कालेन आत्मनि विन्दति ।

श्रद्धावाँल्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।
ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमश्नोति प्राधिगच्छति ॥ ४-३९ ॥

श्रद्धावान् लभते ज्ञानम् तत्परः संयत-इन्द्रियः ।
ज्ञानम् लब्ध्वा पराम् शान्तिम् अश्नोति प्राधिगच्छति ॥ ४-३९ ॥

श्रद्धावान्, तत्परः, संयत-इन्द्रियः ज्ञानम् लभते ।
ज्ञानम् लब्ध्वा अश्नोति पराम् शान्तिम् अधिगच्छति ।

अज्ञाश्चाश्रद्धानश्च संशयात्मा विनश्यति ।

नायं लोकोऽस्ति न परो न सुप्तं संशयात्मनः ॥ ४-४० ॥

अज्ञः य अश्रद्धानः य संशय-आत्मा विनश्यति ।

न अयं लोकः अस्ति न परः न सुप्तं संशयात्मनः ॥ ४-४० ॥

अज्ञः य अश्रद्धानः य संशय-आत्मा विनश्यति ।

संशयात्मनः अयं लोकः न अस्ति, न परः (लोकः),

न (य) सुप्तं (अस्ति) ।

योगसंन्यस्तकर्माणां ज्ञानसञ्छिन्नसंशयम् ।

आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ॥ ४-४१ ॥

योग-संन्यस्तकर्माणां ज्ञानसञ्छिन्नसंशयम् ।

आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ॥ ४-४१ ॥

हे धनञ्जय! योग-संन्यस्तकर्माणां ज्ञानसञ्छिन्नसंशयम्

आत्मवन्तं कर्माणि न निबध्नन्ति ।

तस्माद्ज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनात्मनः ।

छित्त्वेन संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥ ४-४२ ॥

तस्मात् अज्ञान-सम्भूतम् हृत्स्थम् ज्ञान-असिना-आत्मनः ।

छित्त्वा अनेनम् संशयम् योगम् आतिष्ठ उत्तिष्ठ भारत ॥ ४-४२ ॥

हे भारत! तस्मात् अज्ञान-सम्भूतम् हृत्स्थम् आत्मनः

अनेनम् संशयम् ज्ञान-असिना छित्त्वा योगम् आतिष्ठ,

(युद्धाय य) उत्तिष्ठ ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

ज्ञानकर्मसंन्यासयोगो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

ॐ तत् सत् छिति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

ज्ञान-कर्म-संन्यास-योगः नाम यतुर्थः अध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः । संन्यासयोगः ।

अथ पञ्चमः अध्यायः । संन्यास-योगः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

संन्यासं कर्मणां कृष्ण पुनर्योगं च शंससि ।

यच्छ्रेय ऐतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ ५-१ ॥

संन्यासम् कर्मणाम् कृष्ण पुनः योगम् च शंससि ।

यत् श्रेयः ऐतयोः ऐकम् तत् मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ ५-१ ॥

हे कृष्ण! कर्मणाम् संन्यासम्, पुनः योगम् च शंससि;

ऐतयोः यत् ऐकम् श्रेयः तत् मे सुनिश्चितम् ब्रूहि ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

संन्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ।

तयोस्तु कर्मसंन्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ॥ ५-२ ॥

संन्यासः कर्म-योगः च निःश्रेयसकरौ उभौ ।

तयोः तु कर्म-संन्यासात् कर्म-योगः विशिष्यते ॥ ५-२ ॥

संन्यासः कर्म-योगः च उभौ निःश्रेयसकरौ;

तयोः तु कर्म-संन्यासात् कर्म-योगः विशिष्यते ।

ज्ञेयः स नित्यसंन्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति ।

निर्द्वन्द्वो हि मडाबाडो सुभं बन्धात्प्रमुच्यते ॥ ५-३ ॥

ज्ञेयः सः नित्य-संन्यासी यः न द्वेष्टि न काङ्क्षति ।

निर्द्वन्द्वः हि मडाबाडो सुभम् बन्धात् प्रमुच्यते ॥ ५-३ ॥

यः न द्वेष्टि, न (य) काङ्क्षति, सः नित्य-संन्यासी

ज्ञेयः; मडाबाडो! हि निर्द्वन्द्वः बन्धात् सुभम् प्रमुच्यते ।

साङ्ख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।

ऐकमथास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते क्वलम् ॥ ५-४ ॥

साङ्ख्य-योगौ पृथक् बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।

ऐकम् अपि आस्थितः सम्यक् उभयोः विन्दते क्वलम् ॥ ५-४ ॥

साङ्ख्य-योगौ पृथक् (एति) आलाः प्रवदन्ति, न पण्डिताः ।
 ऐकम् अपि सम्यक् आस्थितः (पुरुषः) उभयोः क्लमं विन्दते ।

यत्साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।
 ऐकं साङ्ख्यं यं योगं यं यः पश्यति स पश्यति ॥ ५-५ ॥

यत् साङ्ख्यैः प्राप्यते स्थानम् तत् योगैः अपि गम्यते ।
 ऐकम् साङ्ख्यम् यं योगम् यं यः पश्यति स पश्यति ॥ ५-५ ॥

यत् स्थानम् साङ्ख्यैः प्राप्यते, तत् योगैः अपि गम्यते;
 यः साङ्ख्यम् यं योगम् यं ऐकम् पश्यति, स (एव) पश्यति ।

संन्यासस्तु मलाबाहो दुःखमाप्तुमयोगतः ।
 योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म नश्चिरेणाधिगच्छति ॥ ५-६ ॥

संन्यासः तु मलाबाहो दुःखम् आप्तुम् अयोगतः ।
 योग-युक्तः मुनिः ब्रह्म नश्चिरेण अधिगच्छति ॥ ५-६ ॥

हे मलाबाहो! अयोगतः संन्यासः तु दुःखम् आप्तुम्,
 योग-युक्तः मुनिः नश्चिरेण ब्रह्म अधिगच्छति ।

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।
 सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ५-७ ॥

योग-युक्तः विशुद्ध-आत्मा विजित-आत्मा जित-इन्द्रियः ।
 सर्व-भूत-आत्म-भूत-आत्मा कुर्वन् अपि न लिप्यते ॥ ५-७ ॥

योग-युक्तः, विशुद्ध-आत्मा, विजित-आत्मा, जित-इन्द्रियः,
 सर्व-भूत-आत्म-भूत-आत्मा, कुर्वन् अपि न लिप्यते ।

नैव किञ्चित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ।
 पश्यञ्शृण्वन्स्पृशन्जिघ्रन्भ्रमन्गच्छन्स्वपञ्चसन् ॥ ५-८ ॥

प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्मिषन्निमिषन्नपि ।
 इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्ते इति धारयन् ॥ ५-८ ॥

न एव किञ्चित् करोमि इति युक्तः मन्येत तत्त्ववित् ।
 पश्यन् शृण्वन् स्पृशन् जिघ्रन् भ्रमन् गच्छन् स्वपञ्चसन् ॥ ५-८ ॥

प्रलपन् विसृजन् गृह्णन् उन्मिषन् निमिषन् अपि ।
 इन्द्रियाणि इन्द्रिय-अर्थेषु वर्तन्ते इति धारयन् ॥ ५-८ ॥

युक्तः तत्त्ववित् पश्यन्, शृण्वन्, स्मृशन्, जिघ्रन्, अश्रन्,
गच्छन्, स्वपन्, श्वसन्, प्रलपन्, विसृजन्, गृह्णन्,
उन्मिषन् निमिषन् अपि, छिन्द्याणि छिन्द्य-अर्थेषु वर्तन्ते इति धारयन्
किञ्चित् न एव करोमि इति मन्यते ।

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ ५-१० ॥

ब्रह्मणि आधाय कर्माणि सङ्गम् त्यक्त्वा करोति यः ।

लिप्यते न सः पापेन पद्म-पत्रम् एव अम्भसा ॥ ५-१० ॥

यः सङ्गम् त्यक्त्वा कर्माणि, ब्रह्मणि आधाय करोति, सः

पद्म-पत्रम् अम्भसा एव, पापेन न लिप्यते ।

कायेन मनसा बुद्ध्या देवलैरिन्द्रियैरपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गं त्यक्त्वात्मशुद्धये ॥ ५-११ ॥

कायेन मनसा बुद्ध्या देवलैः छिद्र्यैः अपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति सङ्गम् त्यक्त्वा आत्म-शुद्धये ॥ ५-११ ॥

योगिनः आत्म-शुद्धये कायेन, मनसा, बुद्ध्या, देवलैः

छिद्र्यैः अपि सङ्गम् त्यक्त्वा कर्म कुर्वन्ति ।

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।

अयुक्तः कामकारेण क्लेशो सक्तो निबध्यते ॥ ५-१२ ॥

युक्तः कर्म-फलं त्यक्त्वा शान्तिम् आप्नोति नैष्ठिकीम् ।

अयुक्तः कामकारेण क्लेशो सक्तः निबध्यते ॥ ५-१२ ॥

युक्तः कर्म-फलं त्यक्त्वा नैष्ठिकीम् शान्तिम् आप्नोति ।

अयुक्तः कामकारेण क्लेशो सक्तः निबध्यते ।

सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्तास्ते सुभं वशी ।

नवद्दारे पुरे दृष्टी नैव कुर्वन्न कारयन् ॥ ५-१३ ॥

सर्व-कर्माणि मनसा संन्यस्य आस्ते सुभम् वशी ।

नव-द्वारे पुरे दृष्टी न एव कुर्वन् न कारयन् ॥ ५-१३ ॥

वशी दृष्टी सर्व-कर्माणि मनसा संन्यस्य, नव-द्वारे पुरे,

न अेव कुर्वन्, न कारयन् सुभम् आस्ते ।

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।

न कर्मकलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥ ५-१४ ॥

न कर्तृत्वम् न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।

न कर्म-कल-संयोगम् स्वभावः तु प्रवर्तते ॥ ५-१४ ॥

प्रभुः लोकस्य न कर्तृत्वम्, न कर्माणि, न कर्म-कल-संयोगम्
सृजति । स्वभावः तु प्रवर्तते ।

नादत्ते कस्यचित्पापं न यैव सुकृतं विभुः ।

अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ ५-१५ ॥

न आदत्ते कस्यचित् पापं न य अेव सुकृतं विभुः ।

अज्ञानेन आवृतम् ज्ञानम् तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ ५-१५ ॥

विभुः न कस्यचित् पापं, न य अेव सुकृतं आदत्ते ।

अज्ञानेन ज्ञानम् आवृतम्, तेन जन्तवः मुह्यन्ति ।

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।

तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ॥ ५-१६ ॥

ज्ञानेन तु तत् अज्ञानम् येषाम् नाशितम् आत्मनः ।

तेषाम् आदित्यवत् ज्ञानम् प्रकाशयति तत् परम् ॥ ५-१६ ॥

येषाम् तु तत् अज्ञानम् आत्मनः ज्ञानेन नाशितम्, तेषाम्

ज्ञानम् आदित्यवत् तत् परम् प्रकाशयति ।

तद्बुद्ध्यस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः ।

गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिर्धूतकल्मषाः ॥ ५-१७ ॥

तत् बुद्ध्यः तत् आत्मानः तत् निष्ठाः तत् परायणाः ।

गच्छन्ति अपुनरावृत्तिम् ज्ञान-निर्धूत-कल्मषाः ॥ ५-१७ ॥

तत् बुद्ध्यः, तत् आत्मानः, तत् निष्ठाः, तत् परायणाः,

ज्ञान-निर्धूत-कल्मषाः अपुनरावृत्तिम् गच्छन्ति ।

विधाविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।

शुनि यैव श्रपाडे य पण्डिताः समदर्शिनः ॥ ५-१८ ॥

विधा-विनय-सम्पन्ने ब्राह्मणे गवि उस्तिनि ।

शुनि य अवेव श्वपाके य पण्डिताः सम-दर्शिनः ॥ ५-१८ ॥

पण्डिताः विधा-विनय-सम्पन्ने ब्राह्मणे, गवि, उस्तिनि, शुनि, य
श्वपाके य अवेव सम-दर्शिनः (सन्ति) ।

एतैव तैर्जितः सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः ।

निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद् ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ ५-१९ ॥

एत एव तैः जितः सर्गः येषाम् साम्ये स्थितम् मनः ।

निर्दोषम् हि समम् ब्रह्म तस्मात् ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ ५-१९ ॥

येषाम् मनः साम्ये स्थितम्, तैः एत एव सर्गः जितः,

ब्रह्म हि समम् निर्दोषम्, तस्मात् ते ब्रह्मणि स्थिताः ।

न प्रदृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विज्जेत्प्राप्य चाप्रियम् ।

स्थिरबुद्धिरसम्मूढो ब्रह्मविद् ब्रह्मणि स्थितः ॥ ५-२० ॥

न प्रदृष्येत् प्रियम् प्राप्य न उद्विज्जेत् प्राप्य च अप्रियम् ।

स्थिर-बुद्धिः असम्मूढः ब्रह्मवित् ब्रह्मणि स्थितः ॥ ५-२० ॥

प्रियम् प्राप्य न प्रदृष्येत्, अप्रियम् प्राप्य च न उद्विज्जेत्,

(अवेवं) स्थिर-बुद्धिः, असम्मूढः, ब्रह्मवित् ब्रह्मणि स्थितः ।

बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुषुम् ।

स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुषुप्तक्षयमश्नुते ॥ ५-२१ ॥

बाह्य-स्पर्शेषु असक्त-आत्मा विन्दति आत्मनि यत् सुषुम् ।

सः ब्रह्म-योग-युक्तात्मा सुषुप्तम् अक्षयम् अश्नुते ॥ ५-२१ ॥

बाह्य-स्पर्शेषु असक्त-आत्मा, आत्मनि यत् सुषुम् विन्दति,

सः ब्रह्म-योग-युक्तात्मा अक्षयम् सुषुप्तम् अश्नुते ।

ये हि संस्पर्शजा भोगा दृग्भयोनय अवेव ते ।

आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ॥ ५-२२ ॥

ये हि संस्पर्शजाः भोगाः दृग्भ-योनयः अवेव ते ।

आद्यि अन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ॥ ५-२२ ॥

हे कौन्तेय! ये हि संस्पर्शजाः भोगाः ते दृग्भ-योनयः

आद्यि अन्तवन्तः अवेव, तेषु बुधः न रमते ।

शक्नोतीडेव यः सोढुं प्राक्शरीरविमोक्षात् ।

कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः स सुधी नरः ॥ ५-२३ ॥

शक्नोति षड् एव यः सोढुम् प्राक् शरीर-विमोक्षात् ।

काम-क्रोध-उद्भवम् वेगम् सः युक्तः सः सुधी नरः ॥ ५-२३ ॥

षड् एव शरीर-विमोक्षात् प्राक्, यः काम-क्रोध-उद्भवम्

वेगम् सोढुम् शक्नोति, सः नरः युक्तः, सः सुधी (भवति) ।

योऽन्तःसुषोऽन्तरारामस्तथान्तर्ज्योतिरेव यः ।

स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥ ५-२४ ॥

यः अन्तः-सुषुः अन्तर-आरामः तथा अन्तर-ज्योतिः एव यः ।

सः योगी ब्रह्म-निर्वाणम् ब्रह्म-भूतः अधिगच्छति ॥ ५-२४ ॥

यः अन्तः-सुषुः, अन्तर-आरामः, तथा यः अन्तर-ज्योतिः एव,

सः योगी ब्रह्म-भूतः ब्रह्म-निर्वाणम् अधिगच्छति ।

लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः ।

छिन्नद्वैधा यतात्मानः सर्वभूतहिते रताः ॥ ५-२५ ॥

लभन्ते ब्रह्म-निर्वाणम् ऋषयः क्षीण-कल्मषाः ।

छिन्न-द्वैधाः यत-आत्मानः सर्व-भूतहिते रताः ॥ ५-२५ ॥

क्षीण-कल्मषाः, छिन्न-द्वैधाः, यत-आत्मानः,

सर्व-भूतहिते रताः ऋषयः ब्रह्म-निर्वाणम् लभन्ते ।

कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यतयेतसाम् ।

अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विदित्तात्मनाम् ॥ ५-२६ ॥

काम-क्रोध-वियुक्तानाम् यतीनाम् यत-येतसाम् ।

अभितः ब्रह्म-निर्वाणं वर्तते विदित-आत्मनाम् ॥ ५-२६ ॥

काम- क्रोध-वियुक्तानाम् यत-येतसाम् विदित-आत्मनाम्

यतीनाम् अभितः ब्रह्म-निर्वाणं वर्तते ।

स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः ।

प्राणोपानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरथाशिरौ ॥ ५-२७ ॥

यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्भोक्षपरायणः ।

विगतेश्छाभयकोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥ ५-२८ ॥

स्पर्शान् कृत्वा बलिः बाह्यान् यक्षुः य एव अन्तरे भ्रुवोः ।
प्राण-अपानौ समौ कृत्वा नास-अभ्यन्तर-चारिणौ ॥ ५-२७ ॥

यत-इन्द्रिय-मनः बुद्धिः मुनिः मोक्ष-परायणः ।
विगत-श्रय-भय-कोधः यः सदा मुक्तः एव सः ॥ ५-२८ ॥

यः मुनिः बाह्यान् स्पर्शान् बलिः कृत्वा, यक्षुः य एव
भ्रुवोः अन्तरे कृत्वा, प्राण-अपानौ नास-अभ्यन्तर-चारिणौ
समौ (कृत्वा), यत-इन्द्रिय-मनः बुद्धिः, विगत-श्रय-भय-कोधः,
मोक्ष-परायणः (स्यात्) सः सदा मुक्तः एव ।

भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमलेश्वरम् ।
सुदृढं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ॥ ५-२९ ॥

भोक्तारम् यज्ञ-तपसाम् सर्व-लोक-मलेश्वरम् ।
सुदृढम् सर्व-भूतानाम् ज्ञात्वा मां शान्तिम् ऋच्छति ॥ ५-२९ ॥

यज्ञ-तपसाम् भोक्तारम् सर्व-भूतानाम् सुदृढम्
सर्व-लोक-मलेश्वरम् माम् ज्ञात्वा शान्तिम् ऋच्छति ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
संन्यासयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

ॐ तत् सत् इति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु
ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे
संन्यास-योगः नाम पञ्चमः अध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः । आत्मसंयमयोगः ।

अथ षष्ठः अध्यायः । आत्म-संयम-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।

स संन्यासी य योगी य न निरङ्गिरं याङ्कियः ॥ ६-१ ॥

अनाश्रितः कर्म-कृलम् कार्यम् कर्म करोति यः ।

सः संन्यासी य योगी य न निरञ्जिः न य अङ्कियः ॥ ६-१ ॥

यः कर्म-कृलम् अनाश्रितः कार्यम् कर्म करोति,

सः संन्यासी य योगी य, निरञ्जिः न अङ्कियः य न ।

यं संन्यासमिति प्राङ्मुख्यो तं विद्धि पाण्डव ।

न ह्यसंन्यस्तसङ्कल्पो योगी भवति कश्चन ॥ ६-२ ॥

यम् संन्यासम् षति प्राङ्मुख्यः योगम् तम् विद्धि पाण्डव ।

न हि असंन्यस्त-सङ्कल्पः योगी भवति कश्चन ॥ ६-२ ॥

डे पाण्डव! यम् संन्यासम् षति प्राङ्मुख्यः तम् योगम् विद्धि,

कश्चन असंन्यस्त-सङ्कल्पः योगी न भवति हि ।

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

योगाङ्गस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ ६-३ ॥

आरुरुक्षोः मुनेः योगम् कर्म कारणम् उच्यते ।

योग-आङ्गस्य तस्य अेव शमः कारणम् उच्यते ॥ ६-३ ॥

योगम् आरुरुक्षोः मुनेः कर्म कारणम् उच्यते,

योग-आङ्गस्य तस्य अेव शमः कारणम् उच्यते ।

यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषङ्गते ।

सर्वसङ्कल्पसंन्यासी योगाङ्गस्तदोच्यते ॥ ६-४ ॥

यदा हि न षन्द्रिय-अर्थेषु न कर्मसु अनुषङ्गते ।

सर्व-सङ्कल्प-संन्यासी योग-आङ्गः तदा उच्यते ॥ ६-४ ॥

यदा हि न षन्द्रिय-अर्थेषु न कर्मसु अनुषङ्गते, तदा

सर्व-सङ्कल्प-संन्यासी योग-आङ्गः उच्यते ।

उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।

आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥ ६-५ ॥

उद्धरेत् आत्मना आत्मानम् न आत्मानम् अवसादयेत् ।

आत्मा अेव हि आत्मनः बन्धुः आत्मा अेव रिपुः आत्मनः ॥ ६-५ ॥

आत्मना आत्मानम् उद्धरेत्, आत्मानम् न अवसादयेत् ।

आत्मा अेव हि आत्मनः बन्धुः, आत्मा अेव आत्मनः रिपुः ।

बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।

अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥ ६-६ ॥

बन्धुः आत्मा आत्मनः तस्य येन आत्मा अेव आत्मना जितः ।

अनात्मनः तु शत्रुत्वे वर्तेत आत्मा अेव शत्रुवत् ॥ ६-६ ॥

येन आत्मना अेव आत्मा जितः, तस्य आत्मनः बन्धुः आत्मा,

अनात्मनः तु शत्रुत्वे आत्मा अेव शत्रुवत् वर्तेत ।

जितात्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।

शीतोष्णसुषुप्तेषु तथा मानापमानयोः ॥ ६-७ ॥

जित-आत्मनः प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।

शीत-उष्ण-सुषु-दुःषु तथा मान-अपमानयोः ॥ ६-७ ॥

जित-आत्मनः प्रशान्तस्य परम-आत्मा शीत-उष्ण-सुषु-दुःषु

तथा मान-अपमानयोः समाहितः (भवति) ।

ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।

युक्तं धृत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ६-८ ॥

ज्ञान-विज्ञान-तृप्त-आत्मा कूटस्थः विजित-धन्द्रियः ।

युक्तः धति उच्यते योगी सम-लोष्ट-अश्म-काञ्चनः ॥ ६-८ ॥

ज्ञान-विज्ञान-तृप्त-आत्मा कूटस्थः विजित-धन्द्रियः

सम-लोष्ट-अश्म-काञ्चनः योगी युक्तः धति उच्यते ।

सुदृढमित्रार्युदासीनमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ।

साधुष्वपि य पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥ ६-९ ॥

सुदृढत् मित्र-अरि-उदासीन-मध्यस्थ-द्वेष्य-बन्धुषु ।

साधुषु अपि य पापेषु सम-बुद्धिः विशिष्यते ॥ ६-९ ॥

सुदृढत् मित्र-अरि-उदासीन-मध्यस्थ-द्वेष्य-बन्धुषु साधुषु

अपि य पापेषु सम-बुद्धिः विशिष्यते ।

योगी युञ्जत सततमात्मानं रत्नसि स्थितः ।

अेकाकी यतश्चित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ॥ ६-१० ॥

योगी युञ्जत सततम् आत्मानम् रत्नसि स्थितः ।

अेकाकी यत-चित्त-आत्मा निराशीः अपरिग्रहः ॥ ६-१० ॥

योगी रलसि स्थितः अेकाकी, यत-चित्त-आत्मा, निराशीः,
अपरिग्रहः (य सन्) सततम् आत्मानम् युञ्जत ।

शुयौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।
नात्युच्छ्रितं नातिनीयं यैवाङ्गिनकुशोत्तरम् ॥ ६-११ ॥

तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेन्द्रियङ्कियः ।
उपविश्यासने युञ्ज्याद्योगमात्मविशुद्धये ॥ ६-१२ ॥

शुयौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरम् आसनम् आत्मनः ।
न अति-उच्छ्रितम् न अति-नीयम् यैल-अङ्गिन-कुश-उत्तरम् ॥ ६-११ ॥

तत्र अेकाग्रम् मनः कृत्वा यत-चित्त-एन्द्रिय-ङ्कियः ।
उपविश्य आसने युञ्ज्यात् योगम् आत्म-विशुद्धये ॥ ६-१२ ॥

शुयौ देशे, न अति-उच्छ्रितम्, न अति-नीयम्, यैल-अङ्गिन-कुश-उत्तरम्,
आत्मनः स्थिरम् आसनम् प्रतिष्ठाप्य तत्र आसने उपविश्य
मनः अेकाग्रम् कृत्वा, यत-चित्त-एन्द्रिय-ङ्कियः (सन्)
आत्म-विशुद्धये योगम् युञ्ज्यात् ।

समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नयलं स्थिरः ।
सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दृशश्चानवलोकयन् ॥ ६-१३ ॥

प्रशान्तात्मा विगतभीर्ब्रह्मचारिप्रते स्थितः ।
मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः ॥ ६-१४ ॥

समम् काय-शिरः-ग्रीवम् धारयन् अयलम् स्थिरः ।
सम्प्रेक्ष्य नासिक-अग्रं स्वम् दृशः य अनवलोकयन् ॥ ६-१३ ॥

प्रशान्त-आत्मा विगत-भीः ब्रह्मचारि-प्रते स्थितः ।
मनः संयम्य मत्-चित्तः युक्तः आसीत मत्-परः ॥ ६-१४ ॥

स्थिरः (भूत्वा) काय-शिरः-ग्रीवम् अयलम् समम् धारयन्
स्वम् नासिक-अग्रं सम्प्रेक्ष्य, य दृशः अनवलोकयन् प्रशान्त-आत्मा
विगत-भीः ब्रह्मचारि-प्रते स्थितः, मनः संयम्य, मत्-चित्तः मत्-परः युक्तः आसीत ।

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः ।
शान्तिं निर्वाणपरमां मत्संस्थामधिगच्छति ॥ ६-१५ ॥

युञ्जन् अवे सदा आत्मानम् योगी नियत-मानसः ।
शान्तिम् निर्वाण-परमाम् मत्-संस्थाम् अधिगच्छति ॥ ६-१५ ॥

अवे सदा आत्मानम् युञ्जन्, नियत-मानसः योगी
निर्वाण-परमाम् मत्-संस्थाम् शान्तिम् अधिगच्छति ।

नात्यश्रतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्रतः ।
न यातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव अर्जुन ॥ ६-१६ ॥

न अति अश्रतः तु योगः अस्ति न च ऐकान्तम् अनश्रतः ।
न च अति-स्वप्न-शीलस्य जाग्रतः न अवे च अर्जुन ॥ ६-१६ ॥

हे अर्जुन! अति अश्रतः तु न योगः अस्ति, ऐकान्तम् अनश्रतः च न,
अति-स्वप्न-शीलस्य च न, जाग्रतः च न अवे ।

युक्ताडारविडारस्य युक्तयेष्टस्य कर्मसु ।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखला ॥ ६-१७ ॥

युक्त-आडार-विडारस्य युक्त-येष्टस्य कर्मसु ।
युक्त-स्वप्न-अवबोधस्य योगः भवति दुःखला ॥ ६-१७ ॥

युक्त-आडार-विडारस्य, कर्मसु युक्त-येष्टस्य,
युक्त-स्वप्न-अवबोधस्य योगः दुःखला भवति ।

यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।
निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्तं षत्युच्यते तदा ॥ ६-१८ ॥

यदा विनियतम् चित्तम् आत्मनि अवे अवतिष्ठते ।
निःस्पृहः सर्व-कामेभ्यः युक्तः षति उच्यते तदा ॥ ६-१८ ॥

यदा विनियतम् चित्तम् आत्मनि अवे अवतिष्ठते,
सर्व-कामेभ्यः निःस्पृहः तदा युक्तः षति उच्यते ।

यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ॥ ६-१९ ॥

यथा दीपः निवातस्थः नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनः यत-चित्तस्य युञ्जतः योगम् आत्मनः ॥ ६-१९ ॥

यथा निवातस्थः दीपः न षङ्गते सा उपमा, आत्मनः योगम्
युञ्जतः यत-चित्तस्य योगिनः, स्मृता ।

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योगसेवया ।

यत्र यैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ॥ ६-२० ॥

सुभ्रमात्यन्तिकं यत्तद् बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् ।

वेत्ति यत्र न यैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ ६-२१ ॥

यं लब्ध्वा यापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः ।

यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विद्याल्यते ॥ ६-२२ ॥

तं विधाद् दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ।

स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णयेतसा ॥ ६-२३ ॥

यत्र उपरमते चित्तम् निरुद्धम् योग-सेवया ।

यत्र य एव आत्मना आत्मानम् पश्यन् आत्मनि तुष्यति ॥ ६-२० ॥

सुभ्रम् आत्यन्तिकम् यत् तत् बुद्धि-ग्राह्यम्-अतीन्द्रियम् ।

वेत्ति यत्र न य एव अयम् स्थितः चलति तत्त्वतः ॥ ६-२१ ॥

यम् लब्ध्वा य अपरम् लाभम् मन्यते न अधिकम् ततः ।

यस्मिन् स्थितः न दुःखेन गुरुणा अपि विद्याल्यते ॥ ६-२२ ॥

तम् विधात् दुःख-संयोग-वियोगम् योग-संज्ञितम् ।

सः निश्चयेन योक्तव्यः योगः अनिर्विण्ण-येतसा ॥ ६-२३ ॥

योग-सेवया निरुद्धम् चित्तम् यत्र उपरमते,

य एव यत्र आत्मना आत्मानम् पश्यन् आत्मनि तुष्यति,

यत्र यत् तत् बुद्धि-ग्राह्यम्-अतीन्द्रियम् आत्यन्तिकम्

सुभ्रम् वेत्ति, (यत्र) य स्थितः अयम् तत्त्वतः न एव चलति,

यम् य लब्ध्वा, ततः अधिकम् अपरम् लाभम् न मन्यते,

यस्मिन् स्थितः गुरुणा अपि दुःखेन न विद्याल्यते,

तम् दुःख-संयोग-वियोगम् योग-संज्ञितम् विधात्,

सः योगः अनिर्विण्ण-येतसा निश्चयेन योक्तव्यः ।

सङ्कल्पप्रभवान्कामांस्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।

मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ ६-२४ ॥

सङ्कल्प-प्रभवान् कामान् त्यक्त्वा सर्वान् अशेषतः ।

मनसा एव इन्द्रिय-ग्रामम् विनियम्य समन्ततः ॥ ६-२४ ॥

सङ्कल्प-प्रभवान् सर्वान् कामान् अशेषतः त्यक्त्वा,
मनसा एव धन्द्रिय-ग्रामम् समन्ततः विनियम्य,

शनैः शनैरुपरमेद् बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।

आत्मसंस्थं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ ६-२५ ॥

शनैः शनैः उपरमेत् बुद्ध्या धृति-गृहीतया ।

आत्म-संस्थम् मनः कृत्वा न किञ्चित् अपि चिन्तयेत् ॥ ६-२५ ॥

धृति-गृहीतया बुद्ध्या शनैः शनैः उपरमेत्, मनः

आत्म-संस्थम् कृत्वा, किञ्चित् अपि न चिन्तयेत् ।

यतो यतो निश्चरति मनश्चाञ्चलमस्थिरम् ।

ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं नयेत् ॥ ६-२६ ॥

यतः यतः निश्चरति मनः अञ्चलम् अस्थिरम् ।

ततः ततः नियम्य ऐतत् आत्मनि एव वशं नयेत् ॥ ६-२६ ॥

अञ्चलम् अस्थिरम् मनः यतः यतः निश्चरति, ततः ततः

ऐतत् नियम्य आत्मनि एव वशं नयेत् ।

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुषुप्तमम् ।

उपैति शान्त-रजसं ब्रह्म-भूतमकल्मषम् ॥ ६-२७ ॥

प्रशान्त-मनसम् हि ऐनम् योगिनम् सुषुप्तम् उत्तमम् ।

उपैति शान्त-रजसम् ब्रह्म-भूतम् अकल्मषम् ॥ ६-२७ ॥

प्रशान्त-मनसम् शान्त-रजसम् अकल्मषम् ब्रह्म-भूतम्

ऐनम् योगिनम् हि उत्तमम् सुषुप्तम् उपैति ।

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी विगतकल्मषः ।

सुषुप्तेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुषुप्तमश्नुते ॥ ६-२८ ॥

युञ्जन् एवम् सदा आत्मानम् योगी विगत-कल्मषः ।

सुषुप्तेन ब्रह्म-संस्पर्शम् अत्यन्तम् सुषुप्तम् अश्नुते ॥ ६-२८ ॥

एवम् सदा आत्मानम् युञ्जन् योगी विगत-कल्मषः

ब्रह्म-संस्पर्शम् अत्यन्तम् सुषुप्तम् सुषुप्तेन अश्नुते ।

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि यात्मनि ।

ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥ ६-२८ ॥

सर्व-भूतस्थम् आत्मानम् सर्व-भूतानि च आत्मनि ।

ईक्षते योग-युक्त-आत्मा सर्वत्र सम-दर्शनः ॥ ६-२८ ॥

योग-युक्त-आत्मा सर्वत्र सम-दर्शनः, आत्मानम्

सर्व-भूतस्थम् सर्व-भूतानि च आत्मनि ईक्षते ।

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ।

तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ॥ ६-३० ॥

यो माम् पश्यति सर्वत्र सर्वम् च मयि पश्यति ।

तस्य अहं न प्रणश्यामि सः च मे न प्रणश्यति ॥ ६-३० ॥

यः माम् सर्वत्र पश्यति, सर्वम् च मयि पश्यति,

तस्य अहं न प्रणश्यामि, सः च मे न प्रणश्यति ।

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।

सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ६-३१ ॥

सर्व-भूत-स्थितम् यः माम् भजति ऐकत्वम् आस्थितः ।

सर्वथा वर्तमानः अपि सः योगी मयि वर्तते ॥ ६-३१ ॥

यः ऐकत्वम् आस्थितः सर्व-भूत-स्थितम् माम् भजति,

सः योगी सर्वथा वर्तमानः अपि, मयि वर्तते ।

आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन ।

सुभं वा यद्वि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ६-३२ ॥

आत्मा-उपम्येन सर्वत्र समम् पश्यति यः अर्जुन ।

सुखम् वा यद्वि वा दुःखम् सः योगी परमः मतः ॥ ६-३२ ॥

हे अर्जुन! यः आत्मा-उपम्येन सर्वत्र सुखम् वा यद्वि वा दुःखम्

समम् पश्यति, सः योगी परमः मतः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन ।

अेतस्याहं न पश्यामि यञ्चलत्वात्स्थितिं स्थिराम् ॥ ६-३३ ॥

यः अयं योगः त्वया प्रोक्तः साम्येन मधुसूदन ।
 ऐतस्य अहं न पश्यामि यञ्चलत्वात् स्थितिम् स्थिराम् ॥ ६-३३

हे मधुसूदन! यः अयं योगः त्वया साम्येन प्रोक्तः, ऐतस्य
 स्थिराम् स्थितिम् यञ्चलत्वात् अहं न पश्यामि ।

यञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद् दृढम् ।
 तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोऽपि सुदुष्करम् ॥ ६-३४ ॥

यञ्चलम् हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवत् दृढम् ।
 तस्य अहम् निग्रहम् मन्ये वायोः एव सुदुष्करम् ॥ ६-३४ ॥

हे कृष्ण! मनः बलवत् दृढम् यञ्चलम् प्रमाथि,
 अहम् हि तस्य निग्रहम् वायोः एव, सुदुष्करम् मन्ये ।

श्रीभगवानुवाच ।
 श्रीभगवान् उवाच ।

असंशयं मडाबाहो मनो दुर्निग्रहं यलम् ।
 अब्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥ ६-३५ ॥

असंशयम् मडाबाहो मनः दुर्निग्रहम् यलम् ।
 अब्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥ ६-३५ ॥

हे मडाबाहो! मनः असंशयम् यलम् दुर्निग्रहम्,
 हे कौन्तेय! (तत्) तु अब्यासेन वैराग्येण च गृह्यते ।

असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।
 वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥ ६-३६ ॥

असंयत-आत्मना योगः दुष्प्रापः इति मे मतिः ।
 वश्य-आत्मना तु यतता शक्यः अवाप्तुम् उपायतः ॥ ६-३६ ॥

असंयत-आत्मना योगः दुष्प्रापः, वश्य-आत्मना यतता
 तु उपायतः अवाप्तुम् शक्यः, इति मे मतिः ।

अर्जुन उवाच ।
 अर्जुनः उवाच ।

अयतिः श्रद्धयोपेतो योगाञ्चलितमानसः ।
 अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति ॥ ६-३७ ॥

અયતિઃ શ્રદ્ધયા ઉપેતઃ યોગાત્ ચલિત-માનસઃ ।
અપ્રાપ્ય યોગ-સંસિદ્ધિમ્ કામ્ ગતિમ્ કૃષ્ણ ગચ્છતિ ॥ ૬-૩૭ ॥

હે કૃષ્ણ! શ્રદ્ધયા ઉપેતઃ અયતિઃ, યોગાત્ ચલિત-માનસઃ,
યોગ-સંસિદ્ધિમ્ અપ્રાપ્ય, કામ્ ગતિમ્ ગચ્છતિ?

કચ્ચિન્નોભયવિભ્રષ્ટશ્ચિન્નાભ્રમિવ નશ્યતિ ।
અપ્રતિષ્ઠો મહાબાહો વિમૂઢો બ્રહ્મણઃ પથિ ॥ ૬-૩૮ ॥

કચ્ચિત્ ન ઉભય-વિભ્રષ્ટઃ છિન્ન-અભ્રમ્ ઇવ નશ્યતિ ।
અપ્રતિષ્ઠઃ મહાબાહો વિમૂઢઃ બ્રહ્મણઃ પથિ ॥ ૬-૩૮ ॥

હે મહાબાહો! બ્રહ્મણઃ પથિ અપ્રતિષ્ઠઃ વિમૂઢઃ ઉભય-વિભ્રષ્ટઃ
છિન્ન-અભ્રમ્ ઇવ ન નશ્યતિ કચ્ચિત્?

એતન્મે સંશયં કૃષ્ણ છેત્તુમર્હસ્યશોષતઃ ।
ત્વદન્યઃ સંશયસ્યાસ્ય છેત્તા ન હ્યુપપદ્યતે ॥ ૬-૩૯ ॥

એતત્ મે સંશયમ્ કૃષ્ણ છેત્તુમ્ અર્હસિ અશોષતઃ ।
ત્વત્ અન્યઃ સંશયસ્ય અસ્ય છેત્તા ન હિ ઉપપદ્યતે ॥ ૬-૩૯ ॥

હે કૃષ્ણ! મે એતત્ સંશયમ્ અશોષતઃ છેત્તુમ્ અર્હસિ;
હિ ત્વત્ અન્યઃ અસ્ય સંશયસ્ય છેત્તા ન ઉપપદ્યતે ।

શ્રીભગવાનુવાચ ।
શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

પાર્થ નૈવેહ નામુત્ર વિનાશસ્તસ્ય વિદ્યતે ।
ન હિ કલ્યાણકૃત્કશ્ચિદ્ દુર્ગતિં તાત ગચ્છતિ ॥ ૬-૪૦ ॥

પાર્થ ન એવ ઇહ ન અમુત્ર વિનાશઃ તસ્ય વિદ્યતે ।
ન હિ કલ્યાણ-કૃત્ કશ્ચિત્ દુર્ગતિમ્ તાત ગચ્છતિ ॥ ૬-૪૦ ॥

હે પાર્થ! ન ઇહ ન એવ (ચ) અમુત્ર તસ્ય વિનાશઃ વિદ્યતે ।
હે તાત! હિ કશ્ચિત્ કલ્યાણ-કૃત્ દુર્ગતિમ્ ન ગચ્છતિ ।

પ્રાપ્ય પુણ્યકૃતાં લોકાનુષિત્વા શાશ્વતીઃ સમાઃ ।
શુચીનાં શ્રીમતાં ગેહે યોગભ્રષ્ટોઽભિજાયતે ॥ ૬-૪૧ ॥

પ્રાપ્ય પુણ્ય-કૃતામ્ લોકાન્ ઉષિત્વા શાશ્વતીઃ સમાઃ ।

शुचीनाम् श्रीमताम् गेहे योग-लक्षः अभिजायते ॥ ६-४१ ॥

योग-लक्षः पुण्य-कृताम् लोकान् प्राप्य, (तत्र)

शाश्वतीः समाः उषित्वा, शुचीनाम् श्रीमताम् गेहे अभिजायते ।

अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।

ऐतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥ ६-४२ ॥

अथवा योगिनाम् एव कुले भवति धीमताम् ।

ऐतत् छि दुर्लभतरं लोके जन्म यत् ईदृशम् ॥ ६-४२ ॥

अथवा धीमताम् योगिनाम् एव कुले भवति, यत् ऐतत्

ईदृशम् जन्म लोके दुर्लभतरं छि ।

तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्व-देलिकम् ।

यतते य ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥ ६-४३ ॥

तत्र तम् बुद्धि-संयोगम् लभते पौर्व-देलिकम् ।

यतते य ततः भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥ ६-४३ ॥

हे कुरुनन्दन! (सः) तत्र तम् पौर्व-देलिकम् बुद्धि-संयोगम्

लभते, ततः य भूयः संसिद्धौ यतते ।

पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्यियते ह्यवशोऽपि सः ।

जिज्ञासुरपि योगस्य शब्द-ब्रह्मातिवर्तते ॥ ६-४४ ॥

पूर्व-अभ्यासेन तेन एव ह्यियते छि अवशः अपि सः ।

जिज्ञासुः अपि योगस्य शब्द-ब्रह्म अतिवर्तते ॥ ६-४४ ॥

तेन एव पूर्व-अभ्यासेन सः अवशः अपि ह्यियते, छि

योगस्य जिज्ञासुः अपि शब्द-ब्रह्म अतिवर्तते ।

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्ध-किल्बिषः ।

अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥ ६-४५ ॥

प्रयत्नात् यतमानः तु योगी संशुद्ध-किल्बिषः ।

अनेक-जन्म-संसिद्धः ततः याति पराम् गतिम् ॥ ६-४५ ॥

ततः प्रयत्नात् यतमानः संशुद्ध-किल्बिषः योगी तु

अनेक-जन्म-संसिद्धः पराम् गतिम् याति ।

तपस्वित्योऽधिको योगी ज्ञानित्योऽपि मतोऽधिकः ।
कर्मित्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ६-४६ ॥

तपस्वित्यः अधिकः योगी ज्ञानित्यः अपि मतः अधिकः ।
कर्मित्यः यः अधिकः योगी तस्मात् योगी भव अर्जुन ॥ ६-४६ ॥

योगी तपस्वित्यः अधिकः, ज्ञानित्यः अपि यः अधिकः मतः,
योगी कर्मित्यः (यः) अधिकः, तस्मात् ते अर्जुन!
(त्वं) योगी भव ।

योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥ ६-४७ ॥

योगिनाम् अपि सर्वेषाम् मत् गतेन अन्तर-आत्मना ।
श्रद्धावान् भजते यः माम् सः मे युक्ततमः मतः ॥ ६-४७ ॥

सर्वेषाम् अपि योगिनाम् यः श्रद्धावान्, मत् गतेन
अन्तर-आत्मना माम् भजते, सः मे युक्ततमः मतः ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
आत्मसंयमयोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

ॐ तत् सत् धिति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु
ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे
आत्म-संयम-योगः नाम षष्ठः अध्यायः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः । ज्ञानविज्ञानयोगः ।

अथ सप्तमः अध्यायः । ज्ञान-विज्ञान-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

मय्यासक्तमनाः पार्थ योगं युञ्जन्मदाश्रयः ।

असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ ७-१ ॥

मयि आसक्त-मनाः पार्थ योगम् युञ्जन् मत् आश्रयः ।

असंशयम् समग्रम् माम् यथा ज्ञास्यसि तत् शृणु ॥ ७-१ ॥

हे पार्थ! मयि आसक्त-मनाः मत् आश्रयः (त्वं) योगम्
युञ्जन्, माम् समग्रम् यथा असंशयम् ज्ञास्यसि, तत् शृणु ।

ज्ञानं तेऽलं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।

यज्ञज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ञज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ ७-२ ॥

ज्ञानम् ते अलम् सविज्ञानम् एदम् वक्ष्यामि अशेषतः ।

यत् ज्ञात्वा न एह भूयः अन्यत् ज्ञातव्यम् अवशिष्यते ॥ ७-२ ॥

अलम् एदम् सविज्ञानम् ज्ञानम् ते अशेषतः वक्ष्यामि;

यत् ज्ञात्वा एह भूयः अन्यत् ज्ञातव्यम् न अवशिष्यते ।

मनुष्याणां सलक्ष्णेषु कश्चिद्यतति सिद्ध्ये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ७-३ ॥

मनुष्याणाम् सलक्ष्णेषु कश्चित् यतति सिद्ध्ये ।

यतताम् अपि सिद्धानाम् कश्चित् माम् वेत्ति तत्त्वतः ॥ ७-३ ॥

मनुष्याणाम् सलक्ष्णेषु कश्चित् सिद्ध्ये यतति;

यतताम् सिद्धानाम् अपि कश्चित् माम् तत्त्वतः वेत्ति ।

भूमिरापोऽनलो वायुः षं मनो बुद्धिरेव च ।

अलंकार एतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ ७-४ ॥

भूमिः आपः अनलः वायुः षम् मनः बुद्धिः एव च ।

अलंकारः एति एयम् मे भिन्ना प्रकृतिः अष्टधा ॥ ७-४ ॥

भूमिः, आपः, अनलः, वायुः, षम्, मनः, बुद्धिः एव च

अलंकारः एति अष्टधा भिन्ना मे एयम् प्रकृतिः ।

अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।

शुवभूतां मलाबाडो ययेदं धार्यते जगत् ॥ ७-५ ॥

अपरा एयम् एतः तु अन्याम् प्रकृतिम् विद्धि मे पराम् ।

शुव-भूताम् मलाबाडो यथा एदम् धार्यते जगत् ॥ ७-५ ॥

हे मलाबाडो! एयम् अपरा (प्रकृतिः अस्ति) एतः तु अन्याम्

शुव-भूताम् मे पराम् प्रकृतिम् विद्धि, यथा एदम् जगत् धार्यते ।

ऐतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।

अलं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ७-६ ॥

એતત્ યોનીનિ ભૂતાનિ સર્વાણિ ઇતિ ઉપધારય ।

અહમ્ કૃત્સ્નસ્ય જગતઃ પ્રભવઃ પ્રલયઃ તથા ॥ ૭-૬ ॥

સર્વાણિ ભૂતાનિ એતત્ યોનીનિ ઇતિ, ઉપધારય । અહમ્ કૃત્સ્નસ્ય
જગતઃ પ્રભવઃ તથા પ્રલયઃ (અસ્મિ) ।

મત્તઃ પરતરં નાન્યત્કિઞ્ચિદસ્તિ ધનઞ્જય ।

મયિ સર્વમિદં પ્રોતં સૂત્રે મણિગણા ઇવ ॥ ૭-૭ ॥

મત્તઃ પરતરં ન અન્યત્ કિઞ્ચિત્ અસ્તિ ધનઞ્જય ।

મયિ સર્વમ્ ઇદમ્ પ્રોતમ્ સૂત્રે મણિગણાઃ ઇવ ॥ ૭-૭ ॥

હે ધનઞ્જય! મત્તઃ પરતરં અન્યત્ કિઞ્ચિત્ ન અસ્તિ ।

સૂત્રે મણિગણાઃ ઇવ ઇદમ્ સર્વમ્ મયિ પ્રોતમ્ ।

રસોઽહમપ્સુ કૌન્તેય પ્રભાસ્મિ શશિસૂર્યયોઃ ।

પ્રણવઃ સર્વવેદેષુ શબ્દઃ ખે પૌરુષં નૃષુ ॥ ૭-૮ ॥

રસઃ અહમ્ અપ્સુ કૌન્તેય પ્રભા અસ્મિ શશિ-સૂર્યયોઃ ।

પ્રણવઃ સર્વ-વેદેષુ શબ્દઃ ખે પૌરુષમ્ નૃષુ ॥ ૭-૮ ॥

હે કૌન્તેય! અહમ્ અપ્સુ રસઃ, શશિ-સૂર્યયોઃ પ્રભા,

સર્વ-વેદેષુ પ્રણવઃ, ખે શબ્દઃ, નૃષુ પૌરુષમ્ અસ્મિ ।

પુણ્યો ગન્ધઃ પૃથિવ્યાં ચ તેજશ્ચાસ્મિ વિભાવસૌ ।

જીવનં સર્વભૂતેષુ તપશ્ચાસ્મિ તપસ્વિષુ ॥ ૭-૯ ॥

પુણ્યઃ ગન્ધઃ પૃથિવ્યામ્ ચ તેજઃ ચ અસ્મિ વિભાવસૌ ।

જીવનમ્ સર્વ-ભૂતેષુ તપઃ ચ અસ્મિ તપસ્વિષુ ॥ ૭-૯ ॥

ચ પૃથિવ્યામ્ પુણ્યઃ ગન્ધઃ, વિભાવસૌ ચ તેજઃ અસ્મિ;

સર્વ-ભૂતેષુ જીવનમ્, તપસ્વિષુ ચ તપઃ અસ્મિ ।

બીજં માં સર્વભૂતાનાં વિદ્ધિ પાર્થ સનાતનમ્ ।

બુદ્ધિર્બુદ્ધિમતામસ્મિ તેજસ્તેજસ્વિનામહમ્ ॥ ૭-૧૦ ॥

બીજમ્ મામ્ સર્વ-ભૂતાનામ્ વિદ્ધિ પાર્થ સનાતનમ્ ।

બુદ્ધિઃ બુદ્ધિમતામ્ અસ્મિ તેજઃ તેજસ્વિનામ્ અહમ્ ॥ ૭-૧૦ ॥

હે પાર્થ! મામ્ સર્વ-ભૂતાનામ્ સનાતનમ્ બીજમ્ વિદ્ધિ,

अहम् बुद्धिमताम् बुद्धिः अस्मि, तेजस्विनाम् तेजः ।

बलं बलवतां बालं कामरागविवर्जितम् ।

धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ॥ ७-११ ॥

बलम् बलवताम् य अहम् काम-राग-विवर्जितम् ।

धर्म-अविरुद्धः भूतेषु कामः अस्मि भरतर्षभ ॥ ७-११-

अहम् य बलवताम् काम-राग-विवर्जितम् बलम् अस्मि,
 उ भरतर्षभ! भूतेषु धर्म-अविरुद्धः कामः (अहम् अस्मि) ।

ये यैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये ।

मत्त अवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ ७-१२ ॥

ये य अेव सात्त्विकाः भावाः राजसाः तामसाः य ये ।

मत्तः अेव षति तान् विद्धि न तु अहं तेषु ते मयि ॥ ७-१२ ॥

ये य अेव सात्त्विकाः राजसाः तामसाः य भावाः, ते

मत्तः अेव षति तान् विद्धि, अहं तेषु न (अस्मि), तु ते मयि (वर्तन्ते) ।

त्रिभिः गुणमयैः भावैः अेभिः सर्वम् षडम् जगत् ।

मोहितम् न अभिजानाति माम् अेभ्यः परम् अव्ययम् ॥ ७-१३ ॥

त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरेभिः सर्वमिदं जगत् ।

मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यः परमव्ययम् ॥ ७-१३ ॥

अेभिः त्रिभिः गुणमयैः भावैः षडम् सर्वम् जगत् मोहितम्,

(अतः) अेभ्यः परम् अव्ययम् माम् न अभिजानाति ।

दैवी षेषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥ ७-१४ ॥

दैवी षि अेषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

माम् अेव ये प्रपद्यन्ते मायाम् अेताम् तरन्ति ते ॥ ७-१४ ॥

अेषा दैवी गुणमयी मम माया षि दुरत्यया । ये माम् अेव

प्रपद्यन्ते, ते अेताम् मायाम् तरन्ति ।

न मां दृष्ट्वा नो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः ।

माययापलुतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ॥ ७-१५ ॥

ન મામ્ દુષ્કૃતિનઃ મૂઢાઃ પ્રપદ્યન્તે નર-અધમાઃ ।
માયયા અપહૃત-જ્ઞાનાઃ આસુરમ્ ભાવમ્ આશ્રિતાઃ ॥ ૭-૧૫ ॥

માયયા અપહૃત-જ્ઞાનાઃ આસુરમ્ ભાવમ્ આશ્રિતાઃ
દુષ્કૃતિનઃ મૂઢાઃ નર-અધમાઃ મામ્ ન પ્રપદ્યન્તે ।

ચતુર્વિધા ભજન્તે માં જનાઃ સુકૃતિનોઽર્જુન ।
આર્તા જિજ્ઞાસુરર્થાર્થી જ્ઞાની ચ ભરતર્ષભ ॥ ૭-૧૬ ॥

ચતુઃ-વિધાઃ ભજન્તે મામ્ જનાઃ સુકૃતિનઃ અર્જુન ।
આર્તઃ જિજ્ઞાસુઃ અર્થાર્થી જ્ઞાની ચ ભરતર્ષભ ॥ ૭-૧૬ ॥

હે ભરતર્ષભ અર્જુન! આર્તઃ, જિજ્ઞાસુઃ, અર્થાર્થી,
જ્ઞાની ચ (ઇતિ) ચતુઃ-વિધાઃ સુકૃતિનઃ જનાઃ મામ્ ભજન્તે ।

તેષાં જ્ઞાની નિત્યયુક્ત એકભક્તિર્વિશિષ્યતે ।
પ્રિયો હિ જ્ઞાનિનોઽત્યર્થમહં સ ચ મમ પ્રિયઃ ॥ ૭-૧૭ ॥

તેષામ્ જ્ઞાની નિત્ય-યુક્તઃ એક-ભક્તિઃ વિશિષ્યતે ।
પ્રિયઃ હિ જ્ઞાનિનઃ અત્યર્થમ્ અહમ્ સઃ ચ મમ પ્રિયઃ ॥ ૭-૧૭ ॥

તેષામ્ નિત્ય-યુક્તઃ એક-ભક્તિઃ જ્ઞાની વિશિષ્યતે । અહમ્ હિ
જ્ઞાનિનઃ અત્યર્થમ્ પ્રિયઃ (અસ્મિ), સઃ (જ્ઞાની) ચ મમ પ્રિયઃ (અસ્તિ) ।

ઉદારાઃ સર્વ એવૈતે જ્ઞાની ત્વાત્મૈવ મે મતમ્ ।
આસ્થિતઃ સ હિ યુક્તાત્મા મામેવાનુત્તમાં ગતિમ્ ॥ ૭-૧૮ ॥

ઉદારાઃ સર્વે એવ એતે જ્ઞાની તુ આત્મા એવ મે મતમ્ ।
આસ્થિતઃ સઃ હિ યુક્ત-આત્મા મામ્ એવ અનુત્તમામ્ ગતિમ્ ॥ ૭-૧૮ ॥

એતે સર્વે એવ ઉદારાઃ (સન્તિ), જ્ઞાની તુ (મમ) આત્મા એવ
(અસ્તિ ઇતિ) મે મતમ્ । સઃ હિ યુક્ત-આત્મા અનુત્તમામ્ ગતિમ્
મામ્ એવ આસ્થિતઃ (અસ્તિ) ।

બહૂનાં જન્મનામન્તે જ્ઞાનવાન્માં પ્રપદ્યતે ।
વાસુદેવઃ સર્વમિતિ સ મહાત્મા સુદુર્લભઃ ॥ ૭-૧૯ ॥

બહૂનામ્ જન્મનામ્ અન્તે જ્ઞાનવાન્ મામ્ પ્રપદ્યતે ।
વાસુદેવઃ સર્વમ્ ઇતિ સઃ મહાત્મા સુદુર્લભઃ ॥ ૭-૧૯ ॥

જ્ઞાનવાન્ બહૂનામ્ જન્મનામ્ અન્તે 'વાસુદેવઃ

सर्वम्' एति (अनुभूय) माम् प्रपद्यते । सः महात्मा सुदुर्लभः ।

कामैस्तैस्तैर्लुप्तज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।

तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ ७-२० ॥

कामैः तैः तैः लुप्त-ज्ञानाः प्रपद्यन्ते अन्य-देवताः ।

तम् तम् नियमम् आस्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ ७-२० ॥

तैः तैः कामैः लुप्त-ज्ञानाः स्वया प्रकृत्या नियताः

(अज्ञानिनः) तम् तम् नियमम् आस्थाय अन्य-देवताः प्रपद्यन्ते ।

यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्थितुमिच्छति ।

तस्य तस्यायलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यडम् ॥ ७-२१ ॥

यः यः याम् याम् तनुम् भक्तः श्रद्धया अर्थितुम् इच्छति ।

तस्य तस्य अयलाम् श्रद्धाम् ताम् एव विदधामि अडम् ॥ ७-२१ ॥

यः यः भक्तः याम् याम् तनुम् श्रद्धया अर्थितुम् इच्छति,

तस्य तस्य ताम् एव श्रद्धाम् अडम् अयलाम् विदधामि ।

स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीडते ।

लभते य ततः कामान्भयैव विडितान्छि तान् ॥ ७-२२ ॥

सः तथा श्रद्धया युक्तः तस्य अराधनम् ईडते ।

लभते य ततः कामान् मया एव विडितान् छि तान् ॥ ७-२२ ॥

सः तथा श्रद्धया युक्तः तस्य आराधनम् ईडते, ततः य

मया एव विडितान् तान् कामान् लभते छि ।

अन्तवत्तु कृलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।

देवान्देवयज्ञो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ ७-२३ ॥

अन्तवत् तु कृलम् तेषाम् तत् भवति अल्प-मेधसाम् ।

देवान् देव-यज्ञः यान्ति मत् भक्ताः यान्ति माम् अपि ॥ ७-२३ ॥

तेषाम् अल्प-मेधसाम् तत् कृलम् तु अन्तवत् भवति;

देव-यज्ञः देवान् यान्ति, मत् भक्ताः अपि माम् यान्ति ।

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामधुद्वयः ।

परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ ७-२४ ॥

अव्यक्तम् व्यक्तिम् आपन्नम् मन्यन्ते माम् अबुद्ध्यः ।
परम् भावम् अजानन्तः मम अव्ययम् अनुत्तमम् ॥ ७-२४ ॥

मम परम् अव्ययम् अव्यक्तम् अनुत्तमम् भावम्
अजानन्तः अबुद्ध्यः माम् व्यक्तिम् आपन्नम् मन्यन्ते ।

नाडं प्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ॥ ७-२५ ॥

न अडम् प्रकाशः सर्वस्य योग-माया-समावृतः ।
मूढः अयम् न अभिजानाति लोकः माम् अजम् अव्ययम् ॥ ७-२५ ॥

योग-माया-समावृतः अडम् सर्वस्य प्रकाशः न ।
अयम् मूढः लोकः अजम् अव्ययम् माम् न अभिजानाति ।

वेदाडं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥ ७-२६ ॥

वेद अडम् समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि माम् तु वेद न कश्चन ॥ ७-२६ ॥

डे अर्जुन! अडम् समतीतानि वर्तमानानि च भविष्याणि च
भूतानि वेद । कश्चन तु माम् न वेद ।

धृष्ट्या-द्वेष-समुत्थेन द्वन्द्व-मोडेन भारत ।
सर्वभूतानि सम्मोडं सर्गे यान्ति परन्तप ॥ ७-२७ ॥

धृष्ट्या-द्वेष-समुत्थेन द्वन्द्व-मोडेन भारत ।
सर्व-भूतानि सम्मोडम् सर्गे यान्ति परन्तप ॥ ७-२७ ॥

डे परन्तप भारत! सर्व-भूतानि धृष्ट्या-द्वेष-समुत्थेन
द्वन्द्व-मोडेन सर्गे सम्मोडम् यान्ति ।

येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
ते द्वन्द्वमोडनिर्मुक्ता भजन्ते मां दृढप्रताः ॥ ७-२८ ॥

येषाम् तु अन्तगतम् पापम् जनानाम् पुण्य-कर्मणाम् ।
ते द्वन्द्व-मोड-निर्मुक्ताः भजन्ते माम् दृढ-प्रताः ॥ ७-२८ ॥

येषाम् पुण्य-कर्मणाम् जनानाम् तु पापम् अन्तगतम्,
ते दृढ-प्रताः द्वन्द्व-मोड-निर्मुक्ताः माम् भजन्ते ।

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।

ते ब्रह्म तद्धिदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म याप्निलम् ॥ ७-२९ ॥

जरा-मरण-मोक्षाय माम् आश्रित्य यतन्ति ये ।

ते ब्रह्म तत् विदुः कृत्स्नम् अध्यात्मम् कर्म य अप्निलम् ॥ ७-२९ ॥

ये माम् आश्रित्य जरा-मरण-मोक्षाय यतन्ति, ते तत् ब्रह्म,

कृत्स्नम् अध्यात्मम्, अप्निलम् कर्म य विदुः ।

साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं य ये विदुः ।

प्रयाणकालेऽपि य मां ते विदुर्युक्तचेतसः ॥ ७-३० ॥

साधिभूत-अधिदैवम् माम् साधियज्ञम् य ये विदुः ।

प्रयाणकाले अपि य मां ते विदुः युक्त-चेतसः ॥ ७-३० ॥

ये साधिभूत-अधिदैवम् साधियज्ञम् य माम् विदुः

ते युक्त-चेतसः प्रयाण-काले अपि य माम् विदुः ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

ज्ञानविज्ञानयोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

ॐ तत् सत् धिति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

ज्ञान-विज्ञान-योगः नाम सप्तमः अध्यायः ॥ ७ ॥

अथ अष्टमोऽध्यायः । अक्षरब्रह्मयोगः ।

अथ अष्टमः अध्यायः । अक्षर-ब्रह्म-योगः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

किं तद् ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम ।

अधिभूतं य किं प्रोक्तमधिदैवं किमुच्यते ॥ ८-१ ॥

किम् तत् ब्रह्म किम् अध्यात्मम् किम् कर्म पुरुषोत्तम ।

अधिभूतम् य किम् प्रोक्तम् अधिदैवम् किम् उच्यते ॥ ८-१ ॥

હે પુરુષોત્તમ! તત્ બ્રહ્મ કિમ્? અધ્યાત્મમ્ કિમ્? કર્મ કિમ્?
અધિભૂતમ્ કિમ્ પ્રોક્તમ્? અધિદૈવમ્ ચ કિમ્ ઉચ્યતે ?

અધિયજ્ઞઃ કથં કોઽત્ર દેહેઽસ્મિન્મધુસૂદન ।
પ્રયાણકાલે ચ કથં જ્ઞેયોઽસિ નિયતાત્મભિઃ ॥ ૮-૨ ॥

અધિયજ્ઞઃ કથમ્ કઃ અત્ર દેહે અસ્મિન્ મધુસૂદન ।
પ્રયાણ-કાલે ચ કથમ્ જ્ઞેયઃ અસિ નિયત-આત્મભિઃ ॥ ૮-૨ ॥

હે મધુસૂદન! અત્ર અસ્મિન્ દેહે અધિયજ્ઞઃ કઃ કથમ્ (ચ અસ્તિ)?
પ્રયાણ-કાલે ચ નિયત-આત્મભિઃ કથમ્ જ્ઞેયઃ અસિ ?

શ્રીભગવાનુવાચ ।
શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

અક્ષરં બ્રહ્મ પરમં સ્વભાવોઽધ્યાત્મમુચ્યતે ।
ભૂતભાવોદ્ભવકરો વિસર્ગઃ કર્મસંજ્ઞિતઃ ॥ ૮-૩ ॥

અક્ષરમ્ બ્રહ્મ પરમમ્ સ્વભાવઃ અધ્યાત્મમ્ ઉચ્યતે ।
ભૂત-ભાવ-ઉદ્ભવ-કરઃ વિસર્ગઃ કર્મ-સંજ્ઞિતઃ ॥ ૮-૩ ॥

અક્ષરમ્ પરમમ્ બ્રહ્મ, સ્વભાવઃ અધ્યાત્મમ્ ઉચ્યતે,
ભૂત-ભાવ-ઉદ્ભવ-કરઃ વિસર્ગઃ કર્મ-સંજ્ઞિતઃ ।

અધિભૂતાં ક્ષરો ભાવઃ પુરુષશ્ચાધિદૈવતમ્ ।
અધિયજ્ઞોઽહમેવાત્ર દેહે દેહભૂતાં વર ॥ ૮-૪ ॥

અધિભૂતમ્ ક્ષરઃ ભાવઃ પુરુષઃ ચ અધિદૈવતમ્ ।
અધિયજ્ઞઃ અહમ્ એવ અત્ર દેહે દેહ-ભૂતામ્ વર ॥ ૮-૪ ॥

હે દેહ-ભૂતામ્ વર! ક્ષરઃ ભાવઃ અધિભૂતમ્, પુરુષઃ
અધિદૈવતમ્, અત્ર દેહે ચ અહમ્ એવ અધિયજ્ઞઃ ।

અન્તકાલે ચ મામેવ સ્મરન્મુક્ત્વા કલેવરમ્ ।
યઃ પ્રયાતિ સ મદ્ભાવં યાતિ નાસ્ત્યત્ર સંશયઃ ॥ ૮-૫ ॥

અન્ત-કાલે ચ મામ્ એવ સ્મરન્ મુક્ત્વા કલેવરમ્ ।
યઃ પ્રયાતિ સઃ મત્ ભાવમ્ યાતિ ન અસ્તિ અત્ર સંશયઃ ॥ ૮-૫ ॥

યઃ ચ અન્ત-કાલે મામ્ એવ સ્મરન્ કલેવરમ્ મુક્ત્વા
પ્રયાતિ, સઃ મત્ ભાવમ્ યાતિ, અત્ર સંશયઃ ન અસ્તિ ।

यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।

तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावाभावावितः ॥ ८-६ ॥

यम् यम् वा अपि स्मरन् भावम् त्यजति अन्ते कलेवरम् ।

तम् तम् एव ऐति कौन्तेय सदा तद्भावाभावावितः ॥ ८-६ ॥

उे कौन्तेय! यम् यम् वा अपि भावम् स्मरन् अन्ते कलेवरम् त्यजति;

सदा तद्भावाभावावितः (सः) तम् तम् एव ऐति ।

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य य ।

मय्यर्पितमनोबुद्धिर्माभिवैष्यस्यसंशयम् ॥ ८-७ ॥

तस्मात् सर्वेषु कालेषु माम् अनुस्मर युध्य य ।

मयि अर्पित-मनः-बुद्धिः माम् एव ऐष्यसि असंशयम् ॥ ८-७ ॥

तस्मात् सर्वेषु कालेषु मयि अर्पित-मनः-बुद्धिः (भव),

माम् अनुस्मर, युध्य य । (एवं) असंशयम् माम् एव ऐष्यसि ।

अभ्यासयोगयुक्तेन येतसा नान्यगामिना ।

परमं पुरुषं दिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ॥ ८-८ ॥

अभ्यास-योग-युक्तेन येतसा न अन्य-गामिना ।

परमम् पुरुषम् दिव्यम् याति पार्थ अनुचिन्तयन् ॥ ८-८ ॥

उे पार्थ! अभ्यास-योग-युक्तेन न अन्य-गामिना येतसा

अनुचिन्तयन्, दिव्यम् परमम् पुरुषम् याति ।

कविं पुराणामनुशासितारं

अणोरणीयांसमनुस्मरेथः ।

सर्वस्य धातारमचिन्त्यरुपम्-

मादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ८-९ ॥

प्रयाणकाले मनसाऽचलेन

भक्त्या युक्तो योगबलेन यैव ।

भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक्

स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ ८-१० ॥

कविम् पुराणाम् अनुशासितारम्

अणोः अणीयांसम् अनुस्मरेत् यः ।

सर्वस्य धातारम् अचिन्त्य-रूपं

आदित्य-वर्णम् तमसः परस्तात् ॥ ८-९ ॥

प्रयाण-काले मनसा अचलेन

भक्त्या युक्तः योग-भलेन च अवेव ।

भ्रुवोः मध्ये प्राणम् आवेश्य सम्यक्

सः तम् परम् पुरुषम् उपैति द्विव्यम् ॥ ८-१० ॥

कविम्, पुराणम्, अनुशासितारम्, अणोः अणीयांसम्,

सर्वस्य धातारम्, अचिन्त्य-रूपं, तमसः परस्तात्

आदित्य-वर्णम् (विद्यमानं पुरुषं), प्रयाण-काले,

अचलेन मनसा, भक्त्या युक्तः योग-भलेन च अवेव भ्रुवोः

मध्ये सम्यक् प्राणम् आवेश्य, यः अनुस्मरेत् सः तम् परम् द्विव्यम् पुरुषम् उपैति ।

यदक्षरं वेदविद्यो वदन्ति

विशन्ति यद्यतयो वीतरागाः ।

यद्विच्छन्तो ब्रह्मचर्यं यरन्ति

तत्ते पदं संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ८-११ ॥

यत् अक्षरम् वेद-विदः वदन्ति

विशन्ति यत् यतयः वीत-रागाः ।

यत् विच्छन्तः ब्रह्मचर्यम् यरन्ति

तत् ते पदम् संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ८-११ ॥

वेद-विदः यत् अक्षरम् वदन्ति, वीत-रागाः यतयः यत्

विशन्ति, (ब्रह्मचारिणः) यत् विच्छन्तः ब्रह्मचर्यम् यरन्ति,

तत् पदम् ते संग्रहेण प्रवक्ष्ये ।

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ।

भूर्ध्वाधायाम्नः प्राणमास्थितो योगधारणाम् ॥ ८-१२ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहृन्मामनुस्मरन् ।

यः प्रयाति त्यजन्हेतुं स याति परमां गतिम् ॥ ८-१३ ॥

सर्व-द्वाराणि संयम्य मनः हृदि निरुध्य च ।

भूर्ध्नि आधाय आत्मनः प्राणम् आस्थितः योग-धारणाम् ॥ ८-१२ ॥

ओम् धृति ऐक-अक्षरम् ब्रह्म व्याहरन् माम् अनुस्मरन् ।
यः प्रयाति त्यजन् दैवम् सः याति परमाम् गतिम् ॥ ८-१३ ॥

सर्व-द्वाराणि संयम्य, मनः यं लुट्ति निरुध्य,
मूर्ध्नि आत्मनः प्राणाम् आधाय, योग-धारणाम् आस्थितः,
ओम् धृति ऐक-अक्षरम् ब्रह्म व्याहरन् माम् अनुस्मरन्,
यः दैवम् त्यजन् प्रयाति, सः परमाम् गतिम् याति ।

अनन्ययेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।
तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥ ८-१४ ॥

अनन्य-येताः सततम् यः माम् स्मरति नित्यशः ।
तस्य अहं सुलभः पार्थ नित्य-युक्तस्य योगिनः ॥ ८-१४ ॥

हे पार्थ! यः नित्यशः अनन्य-येताः (सन्) माम्
सततं स्मरति, तस्य नित्य-युक्तस्य योगिनः अहं सुलभः (अस्मि) ।

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।
नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥ ८-१५ ॥

माम् उपेत्य पुनः-जन्म दुःख-आलयम् अशाश्वतम् ।
न आप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिम् परमाम् गताः ॥ ८-१५ ॥

परमाम् संसिद्धिम् गताः महात्मानः माम् उपेत्य,
पुनः दुःख-आलयम् अशाश्वतम् जन्म न आप्नुवन्ति ।

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।
मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ८-१६ ॥

आब्रह्म-भुवनात् लोकाः पुनः-आवर्तिनः अर्जुन ।
माम् उपेत्य तु कौन्तेय पुनः-जन्म न विद्यते ॥ ८-१६ ॥

हे अर्जुन! आब्रह्म-भुवनात् (सर्वे) लोकाः पुनः-आवर्तिनः
(सन्ति); हे कौन्तेय! माम् उपेत्य तु पुनः जन्म न विद्यते ।

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्षद् ब्रह्मणो विदुः ।
रात्रिं युगसहस्रान्तां तेऽहोरात्रविदो जनाः ॥ ८-१७ ॥

सहस्र-युग-पर्यन्तम् अहः यत् ब्रह्मणः विदुः ।
रात्रिम् युग-सहस्र-अन्ताम् ते अहोरात्र-विदः जनाः ॥ ८-१७ ॥

यत् ते अडोरात्र-विदः जनाः सदस्र-युग-पर्यन्तम् ब्रह्मणः
अडः युग-सदस्र-अन्ताम् रात्रिम् (य) विदुः ।

अव्यक्ताद् व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्त्यडरागमे ।
रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ॥ ८-१८ ॥

अव्यक्तात् व्यक्तयः सर्वाः प्रभवन्ति अडः आगमे ।
रात्रि आगमे प्रलीयन्ते तत्र अेव अव्यक्त-संज्ञके ॥ ८-१८ ॥

अडः आगमे सर्वाः व्यक्तयः अव्यक्तात् प्रभवन्ति,
(पुनः) रात्रि आगमे तत्र अव्यक्त-संज्ञके अेव प्रलीयन्ते ।

भूतग्रामः स अेवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
रात्र्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यडरागमे ॥ ८-१९ ॥

भूत-ग्रामः सः अेव अयम् भूत्वा भूत्वा प्रलीयते ।
रात्रि आगमे अवशः पार्थ प्रभवति अडः आगमे ॥ ८-१९ ॥

डे पार्थ! सः अेव अयम् भूत-ग्रामः अवशः (सन्),
भूत्वा भूत्वा रात्रि आगमे प्रलीयते (पुनः) अडः आगमे प्रभवति ।

परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।
यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ ८-२० ॥

परः तस्मात् तु भावः अन्यः अव्यक्तः अव्यक्तात् सनातनः ।
यः सः सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ ८-२० ॥

यः तु सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति, सः, तस्मात्
अव्यक्तात् अन्यः, अव्यक्तः सनातनः परः भावः (अस्ति)

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ।
यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ ८-२१ ॥

अव्यक्तः अक्षरः इति उक्तः तम् आहुः परमाम् गतिम् ।
यम् प्राप्य न निवर्तन्ते तत् धाम परमम् मम ॥ ८-२१ ॥

(यः) अव्यक्तः (भावः) अक्षरः इति उक्तः, तम् परमाम्
गतिम् आहुः, (ज्ञानिनः) यम् प्राप्य न निवर्तन्ते, तत्
मम परमम् धाम (अस्ति) ।

पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यथा ।

यस्थान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥ ८-२२ ॥

पुरुषः सः परः पार्थ भक्त्या लभ्यः तु अनन्यया ।

यस्य अन्तःस्थानि भूतानि येन सर्वम् षडम् ततम् ॥ ८-२२ ॥

हे पार्थ! भूतानि यस्य अन्तःस्थानि (सन्ति), येन षडम्

सर्वम् ततम्, सः तु परः पुरुषः अनन्यया भक्त्या लभ्यः (अस्ति) ।

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः ।

प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ॥ ८-२३ ॥

यत्र काले तु अनावृत्तिम् आवृत्तिम् च अवेव योगिनः ।

प्रयाताः यान्ति तम् कालम् वक्ष्यामि भरतर्षभ ॥ ८-२३ ॥

हे भरतर्षभ! यत्र काले तु प्रयाताः योगिनः अनावृत्तिम्

आवृत्तिम् च अवेव यान्ति, तम् कालम् वक्ष्यामि ।

अग्निर्ज्योतिरुदः शुक्लः षडमासा उत्तरायणम् ।

तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ ८-२४ ॥

अग्निः ज्योतिः अदः शुक्लः षडमासाः उत्तर-आयणम् ।

तत्र प्रयाताः गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदः जनाः ॥ ८-२४ ॥

अग्निः, ज्योतिः, अदः, शुक्लः (पक्षः), षडमासाः उत्तर-आयनम्,

तत्र (काले) प्रयाताः ब्रह्मविदः जनाः ब्रह्म गच्छन्ति ।

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षडमासा दक्षिणायनम् ।

तत्र यान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ ८-२५ ॥

धूमः रात्रिः तथा कृष्णः षडमासाः दक्षिण-आयनम् ।

तत्र यान्द्रमसम् ज्योतिः योगी प्राप्य निवर्तते ॥ ८-२५ ॥

धूमः, रात्रिः, तथा कृष्णः (पक्षः), षडमासाः

दक्षिण-आयनम्, तत्र (काले प्रयाताः) योगी यान्द्रमसम्

ज्योतिः प्राप्य निवर्तते ।

शुक्लकृष्णे गती ल्येते जगतः शाश्वते मते ।

अेकया यात्यनावृत्तिमन्ययावर्तते पुनः ॥ ८-२६ ॥

शुक्ल-कृष्णे गती छि अेते जगतः शाश्वते मते ।

अेकया याति अनावृत्तिम् अन्यया आवर्तते पुनः ॥ ८-२६ ॥

जगतः अेते छि शुक्ल-कृष्णे गती शाश्वते मते ।
 अेकया अनावृत्तिम् याति अन्वया पुनः आवर्तते ।

नैते सृती पार्थ ज्ञान-योगी मुख्यति कश्चन ।
 तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ॥ ८-२७ ॥

न अेते सृती पार्थ ज्ञान् योगी मुख्यति कश्चन ।
 तस्मात् सर्वेषु कालेषु योग-युक्तः भव अर्जुन ॥ ८-२७ ॥

हे पार्थ! अेते सृती ज्ञान् कश्चन योगी न मुख्यति;
 तस्मात् हे अर्जुन! (त्वं) सर्वेषु कालेषु योग-युक्तः भव ।

वेदेषु यज्ञेषु तपःसु यैव

दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।

अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा

योगी परं स्थानमुपैति याधम् ॥ ८-२८ ॥

वेदेषु यज्ञेषु तपःसु य अेव

दानेषु यत् पुण्य-फलम् प्रदिष्टम् ।

अत्येति तत् सर्वम् ष्टम् विदित्वा

योगी परम् स्थानम् उपैति य आधम् ॥ ८-२८ ॥

योगी ष्टम् विदित्वा, वेदेषु यज्ञेषु तपःसु दानेषु य अेव
 यत् पुण्य-फलम् प्रदिष्टम्, तत् सर्वम् अत्येति, आधम् परम् य स्थानम् उपैति ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

अक्षरब्रह्मयोगो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

ॐ तत् सत् ष्टि श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

अक्षर-ब्रह्म-योगः नाम अष्टमः अध्यायः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽध्यायः । राजविद्याराजगुह्ययोगः ।

अथ नवमः अध्यायः । राज-विद्या-राज-गुह्य-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

ॐ त्वं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।

ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ ९-१ ॥

ॐ त्वं तु ते गुह्यतमम् प्रवक्ष्यामि अनसूयवे ।

ज्ञानम् विज्ञान-सहितम् यत् ज्ञात्वा मोक्षयसे अशुभात् ॥ ९-१ ॥

यत् ज्ञात्वा (त्वं)अशुभात् मोक्षयसे, (तत्) तु ॐ त्वं

गुह्यतमम् विज्ञान-सहितम् ज्ञानम् अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि ।

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।

प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुभं कर्तुमव्ययम् ॥ ९-२ ॥

राज-विद्या राज-गुह्यम् पवित्रम् ॐ त्वं उत्तमम् ।

प्रत्यक्ष-अवगमम् धर्म्यम् सुसुभम् कर्तुम् अव्ययम् ॥ ९-२ ॥

ॐ त्वं (ज्ञानं) राज-विद्या, राज-गुह्यम्, उत्तमम्,

पवित्रम्, अव्ययम्, प्रत्यक्ष-अवगमम्, कर्तुम् सुसुभम्,

धर्म्यम् य (अस्ति) ।

अश्रद्धधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ।

अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ९-३ ॥

अश्रद्धधानाः पुरुषाः धर्मस्य अस्य परन्तप ।

अप्राप्य माम् निवर्तन्ते मृत्यु-संसार-वर्त्मनि ॥ ९-३ ॥

हे परन्तप! अस्य धर्मस्य अश्रद्धधानाः पुरुषाः माम्

अप्राप्य मृत्यु-संसार-वर्त्मनि निवर्तन्ते ।

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।

मत्स्थानि सर्वभूतानि न यादं तेष्ववस्थितः ॥ ९-४ ॥

मया ततम् ॐ त्वं सर्वम् जगत् अव्यक्त-मूर्तिना ।

मत्-स्थानि सर्व-भूतानि न य अहम् तेषु अवस्थितः ॥ ९-४ ॥

अव्यक्त-मूर्तिना मया ॐ त्वं सर्वम् जगत् ततम् ।

सर्व-भूतानि मत्-स्थानि (सन्ति), अहम् य तेषु न अवस्थितः (अस्मि) ।

न य मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।

भूतभृन्न य भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ९-५ ॥

न य मत्-स्थानि भूतानि पश्य मे योगम् अश्वरम् ।
 भूत-भूत् न य भूत-स्थः मम आत्मा भूत-भावनः ॥ ९-५ ॥
 भूतानि य मत्-स्थानि न (सन्ति), मे अश्वरम् योगम् पश्य ।
 (अहं) भूत-भूत् (अपि) भूत-स्थः न । मम आत्मा य
 भूत-भावनः (अस्ति) ।

यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो मडान् ।
 तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥ ९-६ ॥
 यथा आकाश-स्थितः नित्यम् वायुः सर्वत्रगः मडान् ।
 तथा सर्वाणि भूतानि मत्-स्थानि एति उपधारय ॥ ९-६ ॥
 यथा सर्वत्रगः मडान् वायुः नित्यम् आकाश-स्थितः (अस्ति),
 तथा सर्वाणि भूतानि मत्-स्थानि (सन्ति), एति (त्वं) उपधारय ।

सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
 कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ॥ ९-७ ॥
 सर्व-भूतानि कौन्तेय प्रकृतिम् यान्ति मामिकाम् ।
 कल्प-क्षये पुनः तानि कल्प-आदौ विसृजामि अहम् ॥ ९-७ ॥

हे कौन्तेय! सर्व-भूतानि कल्प-क्षये मामिकाम् प्रकृतिम्
 यान्ति । पुनः कल्प-आदौ तानि विसृजामि ।

प्रकृतिं स्वामवष्टस्य विसृजामि पुनः पुनः ।
 भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ९-८ ॥
 प्रकृतिम् स्वाम् अवष्टस्य विसृजामि पुनः पुनः ।
 भूत-ग्रामम् एमम् कृत्स्नम् अवशम् प्रकृतेः वशात् ॥ ९-८ ॥

(अहम्) स्वाम् प्रकृतिम् अवष्टस्य प्रकृतेः वशात्
 अवशम् एमम् कृत्स्नम् (भूत-ग्रामम् पुनः पुनः विसृजामि ।

न य मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ।
 उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९-९ ॥
 न य माम् तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ।
 उदासीनवत् आसीनम् असक्तम् तेषु कर्मसु ॥ ९-९ ॥

डे धनञ्जय! तेषु कर्मसु असक्तम् उदासीनवत्
आसीनम् माम् तानि कर्माणि य न निबध्नन्ति ।

मयाध्यक्षेण प्रकृतिः स्यूते सचराचरम् ।
उेतुनानेन कौन्तेय जगद्विपरिवर्तते ॥ ९-१० ॥

मया अध्यक्षेण प्रकृतिः स्यूते सचर-अचरम् ।
उेतुना अनेन कौन्तेय जगत् विपरिवर्तते ॥ ९-१० ॥

डे कौन्तेय! मया अध्यक्षेण प्रकृतिः सचर-अचरम् स्यूते,
अनेन उेतुना जगत् विपरिवर्तते ।

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ।
परं भावमजानन्तो मम भूतमलेश्वरम् ॥ ९-११ ॥

अवजानन्ति माम् मूढाः मानुषीम् तनुम् आश्रितम् ।
परम् भावम् अजानन्तः मम भूत-मलेश्वरम् ॥ ९-११ ॥

भूत-मलेश्वरम् मम परम् भावम् अजानन्तः मूढाः
मानुषीम् तनुम् आश्रितम् माम् अवजानन्ति ।

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।
राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ ९-१२ ॥

मोघ-आशाः मोघ-कर्माणः मोघ-ज्ञानाः विचेतसः ।
राक्षसीम् आसुरीम् च ऐव प्रकृतिम् मोहिनीम् श्रिताः ॥ ९-१२ ॥

(ते) मोघ-आशाः मोघ-कर्माणः मोघ-ज्ञानाः विचेतसः
मोहिनीम् राक्षसीम् आसुरीम् प्रकृतिम् च ऐव श्रिताः ।

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ ९-१३ ॥

महात्मानः तु माम् पार्थ दैवीम् प्रकृतिम् आश्रिताः ।
भजन्ति अनन्य-मनसः ज्ञात्वा भूतादिम् अव्ययम् ॥ ९-१३ ॥

डे पार्थ! दैवीम् प्रकृतिम् आश्रिताः महात्मानः तु
माम् भूतादिम् अव्ययम् ज्ञात्वा, अनन्य-मनसः (मां) भजन्ति ।

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढप्रताः ।

नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ ९-१४ ॥

सततम् कीर्तयन्तः माम् यतन्तः य दृढ-प्रताः ।

नमस्यन्तः य माम् भक्त्या नित्य-युक्ताः उपासते ॥ ९-१४ ॥

(ते) नित्य-युक्ताः भक्त्या माम् सततम् कीर्तयन्तः यतन्तः य
दृढ-प्रताः नमस्यन्तः य माम् उपासते ।

ज्ञानयज्ञेन याध्यन्ते यजन्तो मामुपासते ।

ऐकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुपमम् ॥ ९-१५ ॥

ज्ञान-यज्ञेन य अपि अन्ये यजन्तः माम् उपासते ।

ऐकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुपमम् ॥ ९-१५ ॥

अन्ये य अपि ज्ञान-यज्ञेन यजन्तः ऐकत्वेन, पृथक्त्वेन,

बहुधा विश्वतोमुपमम् माम् उपासते ।

अहं इतुरहं यज्ञः स्वधाहमहमौषधम् ।

मन्त्रोऽहमहमेवाजयमहमग्निरहं हुतम् ॥ ९-१६ ॥

अहम् इतुः अहम् यज्ञः स्वधा अहम् अहम् औषधम् ।

मन्त्रः अहम् अहम् एव आजयम् अहम् अग्निः अहम् हुतम् ॥ ९-१६ ॥

अहम् इतुः, अहम् यज्ञः, अहम् स्वधा, अहम् औषधम्,

अहम् मन्त्रः, अहम् एव आजयम्, अहम् अग्निः, अहम् हुतम्,

पिताहमस्य जगतो माता धाता पितामहः ।

वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव य ॥ ९-१७ ॥

पिता अहम् अस्य जगतः माता धाता पितामहः ।

वेद्यम् पवित्रम् ओङ्कारः ऋक्-साम यजुः एव य ॥ ९-१७ ॥

अहम् अस्य जगतः माता, पिता, धाता, पितामहः, वेद्यम् (वस्तु),

पवित्रम् (वस्तु), ओङ्कारः, ऋक्, साम, यजुः एव य (अस्मि) ।

गतिर्भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।

प्रभवः प्रलयः स्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ ९-१८ ॥

गतिः भर्ता प्रभुः साक्षी निवासः शरणम् सुहृत् ।

प्रभवः प्रलयः स्थानम् निधानम् बीजम् अव्ययम् ॥ ९-१८ ॥

(अहं) गतिः, भर्ता, प्रभुः, साक्षी, निवासः, शरणम्,

सुदृत्, प्रभवः, प्रलयः, स्थानम्, निधानम्,
अव्ययम् भीजम् (य अस्मि) ।

तपाभ्युदमलं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि य ।
अमृतं यैव मृत्युश्च सदसख्यालमर्जुन ॥ ९-१८ ॥

तपामि अलम् अलम् वर्षम् निगृह्णामि उत्सृजामि य ।
अमृतम् य एव मृत्युः य सत् असत् य अलम् अर्जुन ॥ ९-१८ ॥

७ अर्जुन! अलम् तपामि, अलम् वर्षम्, निगृह्णामि
उत्सृजामि य, अलम् एव अमृतम् मृत्युः य, (अलं एव)
सत् असत् य (अस्मि) ।

त्रैविद्या मां सोमपाः पूतपापा
यज्ञैश्चिद्धा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोक-
मश्नन्ति दिव्यान्धिवि देवभोगान् ॥ ९-२० ॥

त्रै-विद्याः माम् सोमपाः पूत-पापाः
यज्ञैः षष्ठा स्वर्गतिम् प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यम् आसाद्य सुरेन्द्र-लोकं
अश्नन्ति दिव्यान् दिवि देव-भोगान् ॥ ९-२० ॥

त्रै-विद्याः सोमपाः पूत-पापाः माम् यज्ञैः षष्ठा
स्वर्गतिम् प्रार्थयन्ते । ते पुण्यम् सुरेन्द्र-लोकं आसाद्य,
दिवि दिव्यान् देव-भोगान् अश्नन्ति ।

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं
क्षीणो पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना
गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ ९-२१ ॥

ते तम् भुक्त्वा स्वर्ग-लोकम् विशालम्
क्षीणो पुण्ये मर्त्य-लोकम् विशन्ति ।
एवम् त्रयी-धर्मम् अनुप्रपन्नाः
गत-आगतम् काम-कामाः लभन्ते ॥ ९-२१ ॥

ते तम् विशालम् स्वर्ग-लोकम् भुक्त्वा, पुण्ये क्षीणो (सति)

मर्त्य-लोकम् विशन्ति । अवेमृ त्रयी-धर्मम् अनुप्रपन्नाः
काम-कामाः गत-आगतम् लभन्ते ।

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वडाम्यहम् ॥ ९-२२ ॥

अनन्याः चिन्तयन्तः माम् ये जनाः पर्युपासते ।
तेषाम् नित्य-अभियुक्तानाम् योग-क्षेमम् अहम् वडामि ॥ ९-२२ ॥

अनन्याः चिन्तयन्तः ये जनाः माम् पर्युपासते, तेषाम्
नित्य-अभियुक्तानाम् योग-क्षेमम् अहम् वडामि ।

येऽप्यन्यदेवताभक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ ९-२३ ॥

ये अपि अन्य-देवता-भक्ताः यजन्ते श्रद्धया अन्विताः ।
ते अपि माम् अेव कौन्तेय यजन्ति अविधि-पूर्वकम् ॥ ९-२३ ॥

अपि ये अन्य-देवता-भक्ताः श्रद्धया अन्विताः
यजन्ते, ते अपि हे कौन्तेय! अविधि-पूर्वकम् माम् अेव यजन्ति ।

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता य प्रभुरेव य ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ ९-२४ ॥

अहम् हि सर्व-यज्ञानाम् भोक्ता य प्रभुः अेव य ।
न तु माम् अभिजानन्ति तत्त्वेन अतः अ्यवन्ति ते ॥ ९-२४ ॥

अहम् हि सर्व-यज्ञानाम् भोक्ता य प्रभुः अेव य (अस्मि),
माम् तु तत्त्वेन न अभिजानन्ति, अतः ते अ्यवन्ति ।

यान्ति देवप्रता देवान्पितृन्यान्ति पितृप्रताः ।
भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मधाजिनोऽपि माम् ॥ ९-२५ ॥

यान्ति देव-प्रताः देवान् पितृन् यान्ति पितृ-प्रताः ।
भूतानि यान्ति भूत-ज्याः यान्ति मत् याजिनः अपि माम् ॥ ९-२५ ॥

देव-प्रताः देवान् यान्ति, पितृ-प्रताः पितृन् यान्ति,
भूत-ज्याः भूतानि यान्ति, मत् याजिनः अपि माम् यान्ति ।

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्रामि प्रयतात्मनः ॥ ९-२६ ॥

पत्रम् पुष्पम् क्लमम् तोयम् यः मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तत् अहम् भक्ति-उपलुतम् अश्रामि प्रयत आत्मनः ॥ ९-२६ ॥

यः पत्रम् पुष्पम् क्लमम् तोयम् भक्त्या मे प्रयच्छति,
(तस्य) प्रयत-आत्मनः भक्ति-उपलुतम् तत् अहम् अश्रामि ।

यत्करोषि यदश्रासि यज्जुषोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥ ९-२७ ॥

यत् करोषि यत् अश्रासि यत् जुषोषि ददासि यत् ।
यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व मत् अर्पणम् ॥ ९-२७ ॥

हे कौन्तेय! यत् करोषि, यत् अश्रासि, यत् जुषोषि,
यत् ददासि, यत् तपस्यसि, तत् मत् अर्पणम् कुरुष्व ।

शुभाशुभकृत्वैरेवं मोक्षयसे कर्मबन्धनैः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ॥ ९-२८ ॥

शुभ-अशुभ-कृत्वैः अेवम् मोक्षयसे कर्म-बन्धनैः ।
संन्यास-योग-युक्त-आत्मा विमुक्तः माम् उपैष्यसि ॥ ९-२८ ॥

अेवम् (कृते सति) शुभ-अशुभ-कृत्वैः कर्म-बन्धनैः
संन्यास-योग-युक्त-आत्मा विमुक्तः (भूत्वा) मोक्षयसे
माम् उप-अेष्यसि ।

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु याप्यहम् ॥ ९-२९ ॥

समः अहम् सर्व-भूतेषु न मे द्वेष्यः अस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु माम् भक्त्या मयि ते तेषु य अपि अहम् ॥ ९-२९ ॥

अहम् सर्व-भूतेषु समः, मे द्वेष्यः प्रियः य न अस्ति,
(परं)तु ये माम् भक्त्या भजन्ति, ते मयि, (य) अहम् अपि तेषु (य) ।

अपि येत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः सभ्यव्यवसितो हि सः ॥ ९-३० ॥

अपि येत् सु-दुः-आचारः भजते माम् अनन्य-भाक् ।
साधुः अेव सः मन्तव्यः सभ्यव्यवसितः हि सः ॥ ९-३० ॥

सु-दुः-आचारः अपि माम् अनन्य-भाङ् भजते येत्,
सः साधुः अेव मन्तव्यः, सः हि सम्यक् व्यवसितः (अस्ति)।

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति ।
कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ९-३१ ॥

क्षिप्रम् भवति धर्म-आत्मा शश्वत् शान्तिम् निगच्छति ।
कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ९-३१ ॥

डे कौन्तेय! (सः) क्षिप्रम् धर्म-आत्मा भवति, शश्वत्
शान्तिम् निगच्छति, मे भक्तः न प्रणश्यति, (एति त्वं) प्रतिजानीहि ।

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ ९-३२ ॥

माम् हि पार्थ व्यपाश्रित्य ये अपि स्युः पाप-योनयः ।
स्त्रियः वैश्याः तथा शूद्राः ते अपि यान्ति पराम् गतिम् ॥ ९-३२ ॥

डे पार्थ! ये अपि हि पाप-योनयः स्त्रियः वैश्याः तथा
शूद्राः स्युः ते अपि माम् व्यपाश्रित्य, पराम् गतिम् यान्ति ।

हिं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
अनित्यमसुभं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ९-३३ ॥

किम् पुनः ब्राह्मणाः पुण्याः भक्ताः राजर्षयः तथा ।
अनित्यम् असुभम् लोकम् एमम् प्राप्य भजस्व माम् ॥ ९-३३ ॥

किम् पुनः पुण्याः भक्ताः ब्राह्मणाः तथा राजर्षयः?
(तस्मात् त्वं) अनित्यम् असुभम् एमम् लोकम् प्राप्य, माम् भजस्व ।

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याज् मां नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥ ९-३४ ॥

मत्-मनाः भव मत्-भक्तः मत्-याज् माम् नमस्कुरु ।
माम् अेव अेष्यसि युक्त्वा अेवम् आत्मानम् मत्-परायणः ॥ ९-३४ ॥

(त्वं) मत्-मनाः मत्-भक्तः मत्-याज् (य) भव,
माम् मत्-परायणः (सन्) नमस्कुरु अेवम् आत्मानम्
युक्त्वा माम् अेव अेष्यसि ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

राजविद्याराजगुह्ययोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

ॐ तत् सत् इति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

राजविद्या-राजगुह्य-योगः नाम नवमः अध्यायः ॥ ८ ॥

अथ दशमोऽध्यायः । विभूतियोगः ।

अथ दशमः अध्यायः । विभूति-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

भूय एव मडाबाडो शृणु मे परमं वचः ।

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १०-१ ॥

भूयः एव मडाबाडो शृणु मे परमम् वचः ।

यत् ते अहम् प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हित-काम्यया ॥ १०-१ ॥

हे मडाबाडो! भूयः एव मे परमम् वचः शृणु ।

प्रीयमाणाय ते यत् अहम् हित-काम्यया वक्ष्यामि ।

न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न मदर्षयः ।

अहमादिर्हि देवानां मदर्षीणां च सर्वशः ॥ १०-२ ॥

न मे विदुः सुर-गणाः प्रभवम् न मदर्षयः ।

अहम् आदिः हि देवानाम् मदर्षीणाम् च सर्वशः ॥ १०-२ ॥

सुर-गणाः मदर्षयः च मे प्रभवम् न विदुः, अहम् हि

देवानाम् मदर्षीणाम् (च) सर्वशः आदिः (अस्मि) ।

यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमलेश्वरम् ।

असम्भूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १०-३ ॥

यः माम् अजम् अनादिम् च वेत्ति लोक-मलेश्वरम् ।

असम्भूढः सः मर्त्येषु सर्व-पापैः प्रमुच्यते ॥ १०-३ ॥

यः माम् अजम् अनादिम् लोक-मलेश्वरम् च वेत्ति,

सः मर्त्येषु असम्भूढः (भूत्वा) सर्व-पापैः प्रमुच्यते ।

बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमः शमः ।
सुभं दुःभं भवोऽभावो भयं चाभयमेव च ॥ १०-४ ॥

बुद्धिः ज्ञानम् असम्मोहः क्षमा सत्यम् दमः शमः ।
सुभम् दुःभम् भवः अभावः भयम् च अभयम् एव च ॥ १०-४ ॥

बुद्धिः, ज्ञानम्, असम्मोहः, क्षमा, सत्यम्, दमः,
शमः, सुभम्, दुःभम्, भवः, अभावः, भयम् च
एव अभयम् च

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।
भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ १०-५ ॥

अहिंसा समता तुष्टिः तपः दानम् यशः अयशः ।
भवन्ति भावाः भूतानाम् मत्तः एव पृथक्-विधाः ॥ १०-५ ॥

अहिंसा, समता, तुष्टिः, तपः, दानम्, यशः, अयशः,
(धमे) भूतानाम् पृथक्-विधाः भावाः मत्तः एव भवन्ति ।

महर्षयः सप्त पूर्वं यत्वारो मनवस्तथा ।
मद्भावा मानसा जाता येषां लोके धमाः प्रजाः ॥ १०-६ ॥

महर्षयः सप्त पूर्वं यत्वारः मनवः तथा ।
मत् भावाः मानसाः जाताः येषाम् लोके धमाः प्रजाः ॥ १०-६ ॥

पूर्वं सप्त महर्षयः तथा यत्वारः मनवः मत् भावाः,
मानसाः जाताः येषाम् लोके धमाः प्रजाः ।

येतां विभूतिं योगं य मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥ १०-७ ॥

येताम् विभूतिम् योगम् य मम यः वेत्ति तत्त्वतः ।
सः अविकम्पेन योगेन युज्यते न अत्र संशयः ॥ १०-७ ॥

यः मम येताम् विभूतिम् योगम् च तत्त्वतः वेत्ति,
सः अविकम्पेन योगेन युज्यते अत्र संशयः न ।

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ १०-८ ॥

अहम् सर्वस्य प्रभवः मत्तः सर्वम् प्रवर्तते ।

एति मत्वा भजन्ते माम् बुधाः भाव-समन्विताः ॥ १०-८ ॥

अहम् सर्वस्य प्रभवः (अस्मि), मत्तः सर्वम् प्रवर्तते,

एति मत्वा बुधाः भाव-समन्विताः माम् भजन्ते ।

मस्थित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।

कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति य रमन्ति य ॥ १०-९ ॥

मत् स्थित्ताः मत् गत-प्राणाः बोधयन्तः परस्परम् ।

कथयन्तः य माम् नित्यम् तुष्यन्ति य रमन्ति य ॥ १०-९ ॥

मत् स्थित्ताः मत् गत-प्राणाः परस्परम् माम् बोधयन्तः

कथयन्तः य नित्यम् तुष्यन्ति य ।

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।

ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १०-१० ॥

तेषाम् सतत-युक्तानाम् भजताम् प्रीति-पूर्वकम् ।

ददामि बुद्धि-योगम् तम् येन माम् उपयान्ति ते ॥ १०-१० ॥

(अेवं) सतत-युक्तानाम् प्रीति-पूर्वकम् भजताम् तेषाम्

तम् बुद्धि-योगम् ददामि येन ते माम् उपयान्ति ।

तेषामेवानुक्म्यार्थमहमज्ञानजं तमः ।

नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ १०-११ ॥

तेषाम् अेव अनुक्म्यार्थम् अहम् अज्ञानजम् तमः ।

नाशयामि आत्म-भावस्थः ज्ञान-दीपेन भास्वता ॥ १०-११ ॥

तेषाम् अेव अनुक्म्यार्थम् अहम् आत्म-भावस्थः (सन्)

भास्वता ज्ञान-दीपेन अज्ञानजम् तमः नाशयामि ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।

पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादित्देवमजं विभुम् ॥ १०-१२ ॥

आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।

असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥ १०-१३ ॥

परम् ब्रह्म परम् धाम पवित्रम् परमम् भवान् ।
पुरुषम् शाश्वतम् दिव्यम् आदितेवम् अजम् विभुम् ॥ १०-१२ ॥

आहुः त्वाम् ऋषयः सर्वे देवर्षिः नारदः तथा ।
असितः देवलः व्यासः स्वयम् य एव ब्रवीषि मे ॥ १०-१३ ॥

भवान् परम् ब्रह्म, परम् धाम, परमम् पवित्रम् (अस्ति) ।
सर्वे ऋषयः त्वाम् शाश्वतम् दिव्यम् आदितेवम् अजम्
विभुम् पुरुषम् आहुः । तथा देवर्षिः नारदः असितः देवलः
व्यासः (कथयति) (त्वं) य स्वयम् एव मे ब्रवीषि ।

सर्वमेतद्धृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।
न हि ते भगवन्व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १०-१४ ॥

सर्वम् ऐतत् ऋतम् मन्ये यत् माम् वदसि केशव ।
न हि ते भगवन् व्यक्तिम् विदुः देवाः न दानवाः ॥ १०-१४ ॥

हे केशव! यत् माम् (त्वं) वदसि, (तत्) ऐतत् सर्वम्
(अहं) ऋतम् मन्ये । हे भगवन्! न देवाः न दानवाः
(वा) ते व्यक्तिम् हि विदुः ।

स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ।
भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १०-१५ ॥

स्वयम् एव आत्मना आत्मानम् वेत्थ त्वम् पुरुषोत्तम ।
भूत-भावन भूत-ईश देव-देव जगत्-पते ॥ १०-१५ ॥

हे पुरुषोत्तम! भूत-भावन, भूत-ईश, देव-देव,
हे जगत्-पते! त्वम् स्वयम् एव आत्मना आत्मानम् वेत्थ ।

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ऽयात्मविभूतयः ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १०-१६ ॥

वक्तुम् अर्हसि अशेषेण दिव्याः हि आत्म-विभूतयः ।
याभिः विभूतिभिः लोकान् एमान् त्वम् व्याप्य तिष्ठसि ॥ १०-१६ ॥

(अतः) याभिः विभूतिभिः त्वम् एमान् लोकान् व्याप्य तिष्ठसि,
(ताः) दिव्याः आत्म-विभूतयः हि अशेषेण वक्तुम् अर्हसि ।

कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ।

केषु केषु य भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ॥ १०-१७ ॥

कथम् विद्याम् अहम् योगिन् त्वाम् सदा परिचिन्तयन् ।

केषु केषु य भावेषु चिन्त्यः असि भगवन् मया ॥ १०-१७ ॥

हे योगिन्! सदा परिचिन्तयन् अहम् त्वाम् कथम् विद्याम् ?

हे भगवन्! केषु केषु य भावेषु (त्वं) मया चिन्त्यः असि ?

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं य जनार्दन ।

भूयः कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १०-१८ ॥

विस्तरेण आत्मनः योगम् विभूतिम् य जनार्दन ।

भूयः कथय तृप्तिः हि शृण्वतः न अस्ति मे अमृतम् ॥ १०-१८ ॥

हे जनार्दन! आत्मनः योगम् विभूतिम् य भूयः विस्तरेण

कथय । (अेतत्) अमृतम् शृण्वतः हि मे तृप्तिः न अस्ति ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

उन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ज्यात्मविभूतयः ।

प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १०-१९ ॥

उन्त ते कथयिष्यामि दिव्याः हि आत्म-विभूतयः ।

प्राधान्यतः कुरु-श्रेष्ठ न अस्ति अन्तः विस्तरस्य मे ॥ १०-१९ ॥

हे कुरु-श्रेष्ठ! उन्त, दिव्याः आत्म-विभूतयः प्राधान्यतः

ते कथयिष्यामि, मे विस्तरस्य हि अन्तः न अस्ति ।

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ।

अहमादिश्च मध्यं य भूतानामन्त एव य ॥ १०-२० ॥

अहम् आत्मा गुडाका-ईश सर्व-भूत-आशय-स्थितः ।

अहम् आदिः य मध्यम् य भूतानाम् अन्तः एव य ॥ १०-२० ॥

हे गुडाका-ईश! अहम्, सर्व-भूत-आशय-स्थितः आत्मा,

भूतानाम् आदिः य मध्यम् य अन्तः य अहम् एव ।

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान् ।

मरीचिर्भरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ॥ १०-२१ ॥

आदित्यानाम् अलम् विष्णुः ज्योतिषाम् रविः अंशुमान् ।
मरीचिः मरुताम् अस्मि नक्षत्राणाम् अलम् शशी ॥ १०-२१ ॥

आदित्यानाम् विष्णुः अलम्, ज्योतिषाम् अंशुमान् रविः,
मरुताम् मरीचिः, नक्षत्राणाम् शशी (य) अलम् अस्मि ।

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।
छन्द्रेयाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि येतना ॥ १०-२२ ॥

वेदानाम् सामवेदः अस्मि देवानाम् अस्मि वासवः ।
छन्द्रेयाणाम् मनः य अस्मि भूतानाम् अस्मि येतना ॥ १०-२२ ॥

वेदानाम् सामवेदः (अलं), अस्मि देवानाम् वासवः अस्मि,
छन्द्रेयाणाम् मनः अस्मि, भूतानाम् येतना य अस्मि ।

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्षसाम् ।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिषरिणामलम् ॥ १०-२३ ॥

रुद्राणाम् शङ्करः य अस्मि वित्त-ईशः यक्ष-रक्षसाम् ।
वसूनाम् पावकः य अस्मि मेरुः शिषरिणाम् अलम् ॥ १०-२३ ॥

रुद्राणाम् शङ्करः, यक्ष-रक्षसाम् य वित्त-ईशः अस्मि,
वसूनाम् पावकः, शिषरिणाम् मेरुः य अलम् अस्मि ।

पुरोधसां य मुष्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
सेनानीनामलं स्कन्दः सरसामस्मि सागरः ॥ १०-२४ ॥

पुरोधसाम् य मुष्यम् माम् विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
सेनानीनाम् अलम् स्कन्दः सरसाम् अस्मि सागरः ॥ १०-२४ ॥

हे पार्थ! पुरोधसाम् य मुष्यम् बृहस्पतिम् माम् विद्धि,
सेनानीनाम् स्कन्दः, सरसाम् सागरः अलम् अस्मि ।

महर्षीणां भृगुरलं गिरामस्म्येकमक्षरम् ।
यज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां डिमालयः ॥ १०-२५ ॥

महर्षीणाम् भृगुः अलम् गिराम् अस्मि ऐकम् अक्षरम् ।
यज्ञानाम् जप-यज्ञः अस्मि स्थावराणाम् डिमालयः ॥ १०-२५ ॥

महर्षीणाम् भृगुः, गिराम् ऐकम् अक्षरम् अलम् अस्मि,
यज्ञानाम् जप-यज्ञः, स्थावराणाम् डिमालयः (य) अस्मि ।

अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां य नारदः ।
 गन्धर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥ १०-२६ ॥
 अश्वत्थः सर्व-वृक्षाणाम् देवर्षीणाम् य नारदः ।
 गन्धर्वाणाम् चित्ररथः सिद्धानाम् कपिलः मुनिः ॥ १०-२६ ॥
 सर्व-वृक्षाणाम् अश्वत्थः, देवर्षीणाम् य नारदः,
 गन्धर्वाणाम् चित्ररथः, सिद्धानाम् कपिलः मुनिः (अहं अस्मि) ।
 उच्यैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
 औरावतं गजेंद्राणां नराणां य नराधिपम् ॥ १०-२७ ॥
 उच्यैःश्रवसम् अश्वानाम् विद्धि माम् अमृत-उद्भवम् ।
 औरावतम् गजेंद्राणाम् नराणाम् य नराधिपम् ॥ १०-२७ ॥
 अश्वानाम् अमृत-उद्भवम् उच्यैःश्रवसम्, गजेंद्राणाम्
 औरावतम्, नराणाम् नराधिपम् य माम् विद्धि ।
 आयुधानामहं वज्रं धेनूनामस्मि कामधुक् ।
 प्रजनश्चास्मि कर्तृर्षः सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥ १०-२८ ॥
 आयुधानाम् अहम् वज्रम् धेनूनाम् अस्मि कामधुक् ।
 प्रजनः य अस्मि कर्तृर्षः सर्पाणाम् अस्मि वासुकिः ॥ १०-२८ ॥
 आयुधानाम् वज्रम् अहम्, धेनूनाम् कामधुक्
 (अहं) अस्मि, प्रजनः कर्तृर्षः अस्मि, सर्पाणाम् वासुकिः य अस्मि ।
 अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।
 पितृणामर्थमा यास्मि यमः संयमतामहम् ॥ १०-२९ ॥
 अनन्तः य अस्मि नागानाम् वरुणः यादसाम् अहम् ।
 पितृणाम् अर्थमा य अस्मि यमः संयमताम् अहम् ॥ १०-२९ ॥
 नागानाम् अनन्तः, यादसाम् वरुणः य अहम् अस्मि,
 पितृणाम् अर्थमा य, संयमताम् यमः (य) अहम् अस्मि ।
 प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ।
 मृगाणां य मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ १०-३० ॥
 प्रह्लादः य अस्मि दैत्यानाम् कालः कलयताम् अहम् ।

मृगाणाम् य मृगेन्द्रः अलम् वैनतेयः य पक्षिणाम् ॥ १०-३० ॥

द्वैत्यानाम् प्रह्लादः, कलयताम् कालः य अलम् अस्मि,

मृगाणाम् मृगेन्द्रः य , पक्षिणाम् वैनतेयः य अलम् (अस्मि) ।

पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामलम् ।

जषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी ॥ १०-३१ ॥

पवनः पवताम् अस्मि रामः शस्त्र-भृताम् अलम् ।

जषाणाम् मकरः य अस्मि स्रोतसाम् अस्मि जाह्नवी ॥ १०-३१ ॥

पवताम् पवनः अस्मि, शस्त्र-भृताम् य रामः अलम् (अस्मि),

जषाणाम् मकरः अस्मि, स्रोतसाम् जाह्नवी य (अलं) अस्मि ।

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं यैवालमर्जुन ।

अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामलम् ॥ १०-३२ ॥

सर्गाणाम् आदिः अन्तः य मध्यम् य अवेव अलम् अर्जुन ।

अध्यात्म-विद्या विद्यानाम् वादः प्रवदताम् अलम् ॥ १०-३२ ॥

हे अर्जुन! सर्गाणाम् आदिः मध्यम् य अन्तः य अवेव अलम्

(अस्मि), विद्यानाम् अध्यात्म-विद्या, प्रवदताम् वादः अलम् (अस्मि) ।

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वः सामासिकस्य य ।

अलमेवाक्षयः कालो धातालं विश्वतोमुभः ॥ १०-३३ ॥

अक्षराणाम् अकारः अस्मि द्वन्द्वः सामासिकस्य य ।

अलम् अवेव अक्षयः कालः धाता अलं विश्वतोमुभः ॥ १०-३३ ॥

अक्षराणाम् अकारः, सामासिकस्य य द्वन्द्वः,

अक्षयः कालः अलम् अवेव , विश्वतोमुभः धाता (य) अलं अस्मि ।

मृत्युः सर्वलरश्चाडमुद्लवश्च भविष्यताम् ।

कीर्तिः श्रीर्वाक्य नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः क्षमा ॥ १०-३४ ॥

मृत्युः सर्व-लरः य अलम् उद्लवः य भविष्यताम् ।

कीर्तिः श्रीः वाङ् य नारीणाम् स्मृतिः मेधा धृतिः क्षमा ॥ १०-३४ ॥

सर्व-लरः मृत्युः, भविष्यताम् उद्लवः य अलम्

नारीणाम् य कीर्तिः श्रीः वाङ् स्मृतिः मेधा धृतिः

क्षमा य (अलं अस्मि) ।

भृङ्त्साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामडम् ।

मासानां मार्गशीर्षोऽडमृतूनां कुसुमाकरः ॥ १०-३५ ॥

भृङ्त्-साम तथा साम्नाम् गायत्री छन्दसाम् अडम् ।

मासानाम् मार्गशीर्षः अडम् ऋतूनाम् कुसुमाकरः ॥ १०-३५ ॥

साम्नाम् भृङ्त्-साम, तथा छन्दसाम् गायत्री अडम्,

मासानाम् मार्गशीर्षः, ऋतूनाम् कुसुमाकरः अडम् (अस्मि) ।

धूतं छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामडम् ।

जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामडम् ॥ १०-३६ ॥

धूतम् छलयताम् अस्मि तेजः तेजस्विनाम् अडम् ।

जयः अस्मि व्यवसायः अस्मि सत्त्वम् सत्त्ववताम् अडम् ॥ १०-३६ ॥

छलयताम् धूतम्, तेजस्विनाम् तेजः अडम् अस्मि,

जयः अडम् अस्मि, व्यवसायः (अडम्) अस्मि, सत्त्ववताम्

सत्त्वम् (अडम् अस्मि) ।

वृषणीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः ।

मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः ॥ १०-३७ ॥

वृषणीनाम् वासुदेवः अस्मि पाण्डवानाम् धनञ्जयः ।

मुनीनाम् अपि अहं व्यासः कवीनाम् उशना कविः ॥ १०-३७ ॥

वृषणीनाम् वासुदेवः, पाण्डवानाम् धनञ्जयः अस्मि,

मुनीनाम् अपि व्यासः (अहं), कवीनाम् उशना कविः (अहं अस्मि) ।

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।

मौनं यैवास्मि गुड्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामडम् ॥ १०-३८ ॥

दण्डः दमयताम् अस्मि नीतिः अस्मि जिगीषताम् ।

मौनम् य एव अस्मि गुड्यानाम् ज्ञानम् ज्ञानवताम् अडम् ॥ १०-३८ ॥

दमयताम् दण्डः अस्मि, जिगीषताम् नीतिः अस्मि । गुड्यानाम्

मौनम्, ज्ञानवताम् ज्ञानम् य एव अडम् अस्मि ।

यथापि सर्वभूतानां भीष्मं तदहमर्जुन ।

न तदस्ति विना यत्स्थान्मया भूतं यराचरम् ॥ १०-३९ ॥

યત્ ચ અપિ સર્વ-ભૂતાનામ્ બીજમ્ તત્ અહમ્ અર્જુન ।
ન તત્ અસ્તિ વિના યત્ સ્થાત્ મયા ભૂતમ્ ચર-અચરમ્ ॥ ૧૦-૩૯ ॥

હે અર્જુન! ચ સર્વ-ભૂતાનામ્ યત્ બીજમ્ તત્ અપિ અહમ્ (અસ્મિ),
યત્ ચર-અચરમ્ ભૂતમ્ સ્થાત્ તત્ મયા વિના ન અસ્તિ ।

નાન્તોડસ્તિ મમ દિવ્યાનાં વિભૂતીનાં પરન્તપ ।

એષ તૂદ્દેશતઃ પ્રોક્તો વિભૂતૈર્વિસ્તરો મયા ॥ ૧૦-૪૦ ॥

ન અન્તઃ અસ્તિ મમ દિવ્યાનામ્ વિભૂતીનામ્ પરન્તપ ।

એષઃ તુ ઉદ્દેશતઃ પ્રોક્તઃ વિભૂતૈઃ વિસ્તરઃ મયા ॥ ૧૦-૪૦ ॥

હે પરન્તપ! મમ દિવ્યાનામ્ વિભૂતીનામ્ અન્તઃ ન અસ્તિ,

એષઃ તુ વિભૂતૈઃ વિસ્તરઃ મયા ઉદ્દેશતઃ પ્રોક્તઃ ।

યદ્યદ્વિભૂતિમત્સત્ત્વં શ્રીમદ્ગૃહિતમેવ વા ।

તત્તદેવાવગચ્છ ત્વં મમ તેજોઽશસમ્ભવમ્ ॥ ૧૦-૪૧ ॥

યત્ યત્ વિભૂતિમત્ સત્ત્વમ્ શ્રીમત્ ઊર્જિતમ્ એવ વા ।

તત્ તત્ અવગચ્છ ત્વમ્ મમ તેજઃ અંશ-સમ્ભવમ્ ॥ ૧૦-૪૧ ॥

યત્ યત્ સત્ત્વમ્ વિભૂતિમત્, શ્રીમત્ ઊર્જિતમ્ એવ વા

(અસ્તિ), તત્ તત્ મમ તેજઃ અંશ-સમ્ભવમ્ (અસ્તિ ઇતિ)

ત્વમ્ અવગચ્છ ।

અથવા બહુનૈતેન કિં જ્ઞાતેન તવાર્જુન ।

વિષ્ણુભ્યાહમિદં કૃત્સ્નમેકાંશેન સ્થિતો જગત્ ॥ ૧૦-૪૨ ॥

અથવા બહુના એતેન કિમ્ જ્ઞાતેન તવ અર્જુન ।

વિષ્ણુભ્ય અહમ્ ઇદમ્ કૃત્સ્નમ્ એક-અંશેન સ્થિતઃ જગત્ ॥ ૧૦-૪૨ ॥

હે અર્જુન! અથવા એતેન બહુના જ્ઞાતેન તવ કિમ્? અહમ્

ઇદમ્ કૃત્સ્નમ્ જગત્ એક-અંશેન વિષ્ણુભ્ય સ્થિતઃ (અસ્મિ ઇતિ ત્વં વિદ્ધિ) ।

ૐ તત્સદિતિ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાસૂપનિષત્સુ

બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણાર્જુનસંવાદે

વિભૂતિયોગો નામ દશમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૦ ॥

ૐ તત્ સત્ ઇતિ શ્રીમત્ ભગવત્ ગીતાસુ ઉપનિષત્સુ

બ્રહ્મ-વિદ્યાયામ્ યોગ-શાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણ-અર્જુન-સંવાદે

विभूति-योगः नाम दशमः अध्यायः ॥ १० ॥

अथैकादशोऽध्यायः । विश्वरूपदर्शनयोगः ।

अथ ऐकादशः अध्यायः । विश्व-रूप-दर्शन-योगः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुन उवाच ।

मदनुग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।

यत्त्वयोक्तं वयस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ ११-१ ॥

मत् अनुग्रहाय परमम् गुह्यम् अध्यात्म-संज्ञितम् ।

यत् त्वया उक्तम् वयः तेन मोहः अयम् विगतः मम ॥ ११-१ ॥

त्वया मत् अनुग्रहाय अध्यात्म-संज्ञितम् यत् परमम्

गुह्यम् वयः उक्तम्, तेन मम अयम् मोहः विगतः ।

भवोऽप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया ।

त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि याव्ययम् ॥ ११-२ ॥

भव अपि अयौ हि भूतानाम् श्रुतौ विस्तरशः मया ।

त्वत्तः कमल-पत्र-अक्ष माहात्म्यम् अपि य अय्ययम् ॥ ११-२ ॥

हे कमल-पत्र-अक्ष! भूतानाम् भव अपि अयौ मया त्वत्तः

विस्तरशः श्रुतौ हि; अय्ययम् माहात्म्यम् अपि य (श्रुतं) ।

अेवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वर ।

द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ११-३ ॥

अेवम् अेतत् यथा आत्थ त्वम् आत्मानं परमेश्वर ।

द्रष्टुम् ष्छामि ते रूपम् अैश्वरम् पुरुषोत्तम ॥ ११-३ ॥

हे परमेश्वर! यथा अेवम् त्वम् आत्मानं आत्थ, अेतत्

हे पुरुषोत्तम! ते अैश्वरम् रूपम् द्रष्टुम् ष्छामि ।

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।

योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ११-४ ॥

मन्यसे यदि तत् शक्यम् मया द्रष्टुम् ष्ति प्रभो ।

योगेश्वर ततः मे त्वम् दर्शय आत्मानम् अव्ययम् ॥ ११-४ ॥

હે યોગેશ્વર પ્રભો! મયા તત્ દ્રષ્ટુમ્ શક્યમ્ ઇતિ ત્વમ્
યદિ મન્યસે, તતઃ મે અવ્યયમ્ આત્માનમ્ દર્શય ।

શ્રીભગવાનુવાચ ।
શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

પશ્ય મે પાર્થ રૂપાણિ શતશોડશ સહસ્રશઃ ।
નાનાવિધાનિ દિવ્યાનિ નાનાવર્ણાકૃતીનિ ચ ॥ ૧૧-૫ ॥

પશ્ય મે પાર્થ રૂપાણિ શતશઃ અથ સહસ્રશઃ ।
નાના-વિધાનિ દિવ્યાનિ નાના-વર્ણા-આકૃતીનિ ચ ॥ ૧૧-૫ ॥

હે પાર્થ! મે નાના-વિધાનિ, નાના-વર્ણા-આકૃતીનિ, દિવ્યાનિ ચ
શતશઃ અથ સહસ્રશઃ રૂપાણિ પશ્ય ।

પશ્યાદિત્યાન્વસૂન્ રુદ્રાન્ અશ્વિનૌ મરુતસ્તથા ।
બહૂન્ચદૃષ્ટૃપૂર્વાણિ પશ્યાશ્ચર્યાણિ ભારત ॥ ૧૧-૬ ॥

પશ્ય આદિત્યાન્વસૂન્ રુદ્રાન્ અશ્વિનૌ મરુતાઃ તથા ।
બહૂનિ અદૃષ્ટ-પૂર્વાણિ પશ્ય આશ્ચર્યાણિ ભારત ॥ ૧૧-૬ ॥

હે ભારત! આદિત્યાન્, વસૂન્, રુદ્રાન્, અશ્વિનૌ તથા
મરુતાઃ પશ્ય, અદૃષ્ટ-પૂર્વાણિ બહૂનિ આશ્ચર્યાણિ (ચ) પશ્ય ।

ઇતૈકસ્થં જગત્કૃત્સ્નં પશ્યાધ સચરાચરમ્ ।
મમ દેહે ગુડાકેશ ચચ્ચાન્યદ્ દ્રષ્ટુમિચ્છસિ ॥ ૧૧-૭ ॥

ઇહ એકસ્થમ્ જગત્ કૃત્સ્નમ્ પશ્ય અધ સચર-અચરમ્ ।
મમ દેહે ગુડાકેશ યત્ ચ અન્યત્ દ્રષ્ટુમ્ ઇચ્છસિ ॥ ૧૧-૭ ॥

હે ગુડાકેશ! કૃત્સ્નમ્ સચર-અચરમ્ જગત્, યત્ અન્યત્
ચ દ્રષ્ટુમ્ ઇચ્છસિ, (તત્ અપિ) ઇહ મમ દેહે એકસ્થમ્ અધ પશ્ય ।

ન તુ માં શક્યસે દ્રષ્ટુમનેનૈવ સ્વચક્ષુષા ।
દિવ્યં દદામિ તે ચક્ષુઃ પશ્ય મે યોગમૈશ્વરમ્ ॥ ૧૧-૮ ॥

ન તુ મામ્ શક્યસે દ્રષ્ટુમ્ અનેન એવ સ્વ-ચક્ષુષા ।
દિવ્યમ્ દદામિ તે ચક્ષુઃ પશ્ય મે યોગમ્ ઐશ્વરમ્ ॥ ૧૧-૮ ॥

અનેન એવ સ્વ-ચક્ષુષા તુ મામ્ દ્રષ્ટુમ્ ન શક્યસે, (અત એવ)

दिव्यम् चक्षुः ते ददामि, मे अश्वरम् योगम् पश्य ।

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

अवेमुक्त्वा ततो राजन्महायोगेश्वरो हरिः ।

दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ११-८ ॥

अवेम् उक्त्वा ततः राजन् महा-योग-ईश्वरः हरिः ।

दर्शयामास पार्थाय परमम् रूपम् अश्वरम् ॥ ११-८ ॥

हे राजन्! अवेम् उक्त्वा, ततः महा-योग-ईश्वरः हरिः पार्थाय

परमम् अश्वरम् रूपम् दर्शयामास ।

अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ।

अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्येतायुधम् ॥ ११-१० ॥

अनेक-वक्त्र-नयनम् अनेक-अद्भुत-दर्शनम् ।

अनेक-दिव्य-आभरणम् दिव्य-अनेक-उद्येता-आयुधम् ॥ ११-१० ॥

अनेक-वक्त्र-नयनम्, अनेक-अद्भुत-दर्शनम्,

अनेक-दिव्य-आभरणम्, दिव्य-अनेक-उद्येता-आयुधम्,

दिव्यमात्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।

सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुष्णम् ॥ ११-११ ॥

दिव्य-मात्य-अम्बर-धरम् दिव्य-गन्ध-अनुलेपनम् ।

सर्व-आश्चर्यमयम् देवम् अनन्तम् विश्वतोमुष्णम् ॥ ११-११ ॥

दिव्य-मात्य-अम्बर-धरम्, दिव्य-गन्ध-अनुलेपनम्,

सर्व-आश्चर्यमयम्, अनन्तम्, विश्वतोमुष्णम्

देवम् (अर्जुनः अपश्यत्) ।

दिवि सूर्यसदस्यस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भाः सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ॥ ११-१२ ॥

दिवि सूर्य-सदस्यस्य भवेत् युगपत् उत्थिता ।

यदि भाः सदृशी सा स्यात् भासः तस्य महात्मनः ॥ ११-१२ ॥

यदि दिवि सूर्य-सदस्यस्य भाः युगपत् उत्थिता भवेत्,

(तर्हि) सा तस्य महात्मनः भासः सदृशी स्यात् ।

तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।

अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ ११-१३ ॥

तत्र ऐकस्थम् जगत् कृत्स्नम् प्रविभक्तम् अनेकधा ।

अपश्यत् देव-देवस्य शरीरे पाण्डवः तदा ॥ ११-१३ ॥

पाण्डवः तदा अनेकधा प्रविभक्तम् कृत्स्नम् जगत्,

तत्र देव-देवस्य शरीरे ऐकस्थम् अपश्यत् ।

ततः स विस्मयाविष्टो लुष्टरोमा धनञ्जयः ।

प्राणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ ११-१४ ॥

ततः सः विस्मय-आविष्टः लुष्ट-रोमा धनञ्जयः ।

प्राणम्य शिरसा देवम् कृत-अञ्जलिः अभाषत ॥ ११-१४ ॥

ततः विस्मय-आविष्टः लुष्ट-रोमा सः धनञ्जयः, देवम्

शिरसा प्राणम्य, कृत-अञ्जलिः अभाषत ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

पश्यामि देवांस्तव देव देहे

सर्वास्तथा भूतविशेषसङ्घान् ।

ब्रह्माण्णमीशं कमलासनस्थ-

मूर्ध्निश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ॥ ११-१५ ॥

पश्यामि देवान् तव देव देहे

सर्वान् तथा भूत-विशेष-सङ्घान् ।

ब्रह्माण्णम् ईशम् कमल-आसनस्थं

ऋषीन् य सर्वान् उरगान् य दिव्यान् ॥ ११-१५ ॥

हे देव! (अहं) तव देहे सर्वान् देवान्, तथा

भूत-विशेष-सङ्घान्, कमल-आसनस्थं ईशम्

ब्रह्माण्णम् य, सर्वान् ऋषीन्, दिव्यान् उरगान् य पश्यामि ।

अनेकबाहुद्वयद्वित्रनेत्रं

पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।

नान्तं न मध्यं न पुनस्तवाहं

पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ ११-१६ ॥

अनेक-बाहु-उदर-वक्त्र-नेत्रम्

पश्यामि त्वाम् सर्वतः अनन्त-रूपम् ।

न अन्तम् न मध्यम् न पुनः तव आदिम्

पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ॥ ११-१६ ॥

(अडं) त्वाम् अनेक-बाहु-उदर-वक्त्र-नेत्रम् सर्वतः

अनन्त-रूपम् पश्यामि । हे विश्वरूप विश्वेश्वर!

पुनः तव अन्तम् मध्यम् आदिम् न पश्यामि ।

किरीटिनं गदिनं चङ्किलां च

तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।

पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्

दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ ११-१७ ॥

किरीटिनम् गदिनम् चङ्किलां च

तेजो-राशिम् सर्वतः दीप्तिमन्तम् ।

पश्यामि त्वाम् दुर्निरीक्ष्यम् समन्तात्

दीप्त-अनल-अर्क-द्युतिम् अप्रमेयम् ॥ ११-१७ ॥

त्वाम् किरीटिनम्, गदिनम्, चङ्किलां, तेजो-राशिम्

सर्वतः दीप्तिमन्तम्, समन्तात् दीप्त-अनल-अर्क-द्युतिम्

अप्रमेयम् दुर्निरीक्ष्यम् च पश्यामि ।

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं

त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता

सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ ११-१८ ॥

त्वम् अक्षरम् परमम् वेदितव्यम्

त्वम् अस्य विश्वस्य परम् निधानम् ।

त्वम् अव्ययः शाश्वत-धर्म-गोप्ता

सनातनः त्वम् पुरुषः मतः मे ॥ ११-१८ ॥

त्वम् वेदितव्यम् परमम् अक्षरम्, त्वम् अस्य विश्वस्य

परम् निधानम्, त्वम् अव्ययः शाश्वत-धर्म-गोप्ता,

ત્વમ્ સનાતનઃ પુરુષઃ મે મતઃ ।

અનાદિમધ્યાન્તમનન્તવીર્ય-

મનન્તબાહું શશિસૂર્યનેત્રમ્ ।

પશ્યામિ ત્વાં દીપ્તહૃતાશવકુત્રં

સ્વતેજસા વિશ્વમિદં તપન્તમ્ ॥ ૧૧-૧૯ ॥

અનાદિ-મધ્ય-અન્તમ્ અનન્ત-વીર્યમ્

અનન્ત-બાહુમ્ શશિ-સૂર્ય-નેત્રમ્ ।

પશ્યામિ ત્વામ્ દીપ્ત-હૃતાશ-વકુત્રમ્

સ્વ-તેજસા વિશ્વમ્ ઇદમ્ તપન્તમ્ ॥ ૧૧-૧૯ ॥

અનાદિ-મધ્ય-અન્તમ્, અનન્ત-વીર્યમ્, અનન્ત-બાહુમ્,

શશિ-સૂર્ય-નેત્રમ્, દીપ્ત-હૃતાશ-વકુત્રમ્, સ્વ-તેજસા

ઇદમ્ વિશ્વમ્ તપન્તમ્, ત્વામ્ પશ્યામિ ।

ઘાવાપૃથિવ્યોરિદમન્તરં હિ

વ્યાપં ત્વચૈકેન દિશશ્ચ સર્વાઃ ।

દૃષ્ટ્વાદ્ભુતં રૂપમુગ્રં તવેદં

લોકત્રયં પ્રવ્યથિતં મહાત્મન્ ॥ ૧૧-૨૦ ॥

ઘાવા-પૃથિવ્યોઃ ઇદમ્ અન્તરમ્ હિ

વ્યાપમ્ ત્વયા એકેન દિશઃ ચ સર્વાઃ ।

દૃષ્ટ્વા અદ્ભુતમ્ રૂપમ્ ઉગ્રમ્ તવ ઇદમ્

લોક-ત્રયમ્ પ્રવ્યથિતમ્ મહાત્મન્ ॥ ૧૧-૨૦ ॥

હે મહાત્મન્! ત્વયા એકેન ઘાવા-પૃથિવ્યોઃ ઇદમ્

અન્તરમ્ વ્યાપમ્, સર્વાઃ દિશઃ ચ (વ્યાપાઃ), ઇદમ્ તવ

અદ્ભુતમ્ ઉગ્રમ્ રૂપમ્ દૃષ્ટ્વા લોક-ત્રયમ્ પ્રવ્યથિતમ્ હિ ।

અમી હિ ત્વાં સુરસઙ્ધા વિશન્તિ

કેચિદ્ભીતાઃ પ્રાઞ્જલયો ગૃણન્તિ ।

સ્વસ્તીત્યુક્ત્વા મહર્ષિસિદ્ધસઙ્ધાઃ

સ્તુવન્તિ ત્વાં સ્તુતિભિઃ પુષ્કલાભિઃ ॥ ૧૧-૨૧ ॥

અમી હિ ત્વામ્ સુર-સઙ્ધાઃ વિશન્તિ

કેચિત્ ભીતાઃ પ્રાઞ્જલયઃ ગૃણન્તિ ।

स्वस्ति धति उक्त्वा मलर्षि-सिद्ध-सङ्घाः

स्तुवन्ति त्वाम् स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ ११-२१ ॥

अमी हि सुर-सङ्घाः त्वाम् विशन्ति, डेचित् भीताः प्राञ्जलयः
गृणन्ति; मलर्षि-सिद्ध-सङ्घाः स्वस्ति धति उक्त्वा पुष्कलाभिः
स्तुतिभिः त्वाम् स्तुवन्ति ।

रुद्रादित्या वसवो ये य साध्या

विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।

गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा

वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥ ११-२२ ॥

रुद्र-आदित्याः वसवः ये य साध्याः

विश्वे अश्विनौ मरुतः य उष्मपाः य ।

गन्धर्व-यक्ष-असुर-सिद्ध-सङ्घाः

वीक्षन्ते त्वाम् विस्मिताः य अेव सर्वे ॥ ११-२२ ॥

रुद्र-आदित्याः, वसवः, ये य साध्याः, विश्वे अश्विनौ य,
मरुतः, उष्मपाः य, गन्धर्व-यक्ष-असुर-सिद्ध-सङ्घाः
य सर्वे विस्मिताः अेव त्वाम् वीक्षन्ते ।

रुपं मलत्ते भडुवङ्गनेत्रं

मलाभाडो भडुबाडूरुपाडम् ।

भडूदरं भडूदंष्ट्राकरालं

दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाडम् ॥ ११-२३ ॥

रुपम् मलत् ते भडु-वङ्ग-नेत्रम्

मला-भाडो भडु-बाडु-डोरु-पाडम् ।

भडु-उदरम् भडु-दंष्ट्रा-करालम्

दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथिताः तथा अडम् ॥ ११-२३ ॥

डे मला-भाडो! भडु-वङ्ग-नेत्रम्, भडु-बाडु-डोरु-पाडम्,
भडु-उदरम्, भडु-दंष्ट्रा-करालम् ते मलत् रुपम् दृष्ट्वा
लोकाः प्रव्यथिताः, तथा अडम् (अपि व्यथितः अस्मि) ।

नभःस्पृशं दीममनेकवर्णा

व्यात्ताननं दीमविशालनेत्रम् ।

दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा

धृतिं न विन्दामि शमं य विषणो ॥ ११-२४ ॥

नभः-स्पृशम् दीप्तम् अनेक-वार्णम्

व्यात्त-आननम् दीप्त-विशाल-नेत्रम् ।

दृष्ट्वा हि त्वाम् प्रव्यथित-अन्तर-आत्मा

धृतिम् न विन्दामि शमम् य विषणो ॥ ११-२४ ॥

हे विषणो! त्वाम् नभः-स्पृशम्, दीप्तम्, अनेक-वार्णम्,

व्यात्त-आननम्, दीप्त-विशाल-नेत्रम्, दृष्ट्वा हि (अर्हं)

प्रव्यथित-अन्तर-आत्मा (भूत्वा) धृतिम् शमम् य न विन्दामि ।

दंष्ट्राकरालानि य ते मुष्णानि

दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।

दृशो न जाने न लभे य शर्म

प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ११-२५ ॥

दंष्ट्रा-करालानि य ते मुष्णानि

दृष्ट्वा अेव काल-अनल-सन्निभानि ।

दृशः न जाने न लभे य शर्म

प्रसीद देवेश जगत्-निवास ॥ ११-२५ ॥

हे देवेश! हे जगत्-निवास! काल-अनल-सन्निभानि

दंष्ट्रा-करालानि य ते मुष्णानि दृष्ट्वा अेव (अर्हं) दृशः

न जाने, शर्म य न लभे, (अतः त्वं) प्रसीद ।

अमी य त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः

सर्वे सडैवावनिपालसङ्घैः ।

भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथासौ

सडास्मदीयैरपि योधमुष्णैः ॥ ११-२६ ॥

वङ्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति

दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।

केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु

सन्दृश्यन्ते यूर्णितैरुत्तमाङ्गैः ॥ ११-२७ ॥

अमी य त्वाम् धृतराष्ट्रस्य पुत्राः

यथा पतङ्गाः समृद्ध-वेगाः नाशाय प्रदीप्तम् ज्वलनम्
विशन्ति, तथा अेव लोकाः समृद्ध-वेगाः नाशाय तव अपि वङ्नाशि विशन्ति ।

लेलिख्यसे असमानः समन्तात्-
लोका-समग्रान्-वदनैर्ज्वलद्भिः ।

तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं
भासस्तवोग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ११-३० ॥

लेलिख्यसे असमानः समन्तात्
लोकान् समग्रान् वदनैः ज्वलद्भिः ।

तेजोभिः आपूर्य जगत् समग्रम्
भासः तव उग्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ११-३० ॥

हे विष्णो! समन्तात् ज्वलद्भिः वदनैः समग्रान् लोकान्
असमानः (त्वं) लेलिख्यसे, तव उग्राः भासः तेजोभिः
समग्रम् जगत् आपूर्य प्रतपन्ति ।

आप्याहि मे को भवानुग्ररूपो
नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद ।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं
न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ११-३१ ॥

आप्याहि मे को भवानुग्ररूपो
नमः अस्तु ते देववर प्रसीद ।
विज्ञातुम् छिच्छामि भवन्तम् आद्यम्
न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ११-३१ ॥

हे देववर! ते नमः अस्तु, (त्वं) प्रसीद, भवान्
उग्र-रूपः कः (अस्ति)? (तत्) मे आप्याहि । (अहं) आद्यम्
भवन्तम् विज्ञातुम् छिच्छामि ।
तव प्रवृत्तिम् हि (अहं)न प्रजानामि ।

श्रीभगवानुवाच ।
श्रीभगवान् उवाच ।

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो

लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।
 ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे
 येऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ११-३२ ॥

कालः अस्मि लोक-क्षय-कृत् प्रवृद्धः
 लोकान् समाहर्तुम् एह प्रवृत्तः ।
 ऋते अपि त्वाम् न भविष्यन्ति सर्वे
 ये अवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ११-३२ ॥

(अहं) लोक-क्षय-कृत् प्रवृद्धः कालः अस्मि, एह लोकान्
 समाहर्तुम् प्रवृत्तः (अस्मि), त्वाम् ऋते अपि प्रत्यनीकेषु
 ये योधाः अवस्थिताः, (ते) सर्वे न भविष्यन्ति ।

तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व
 जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।
 मयैवैते निहताः पूर्वमेव
 निमित्तमात्रं भव सव्यसायिन् ॥ ११-३३ ॥

तस्मात् त्वम् उत्तिष्ठ यशः लभस्व
 जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यम् समृद्धम् ।
 मया एव एते निहताः पूर्वम् एव
 निमित्त-मात्रम् भव सव्य-सायिन् ॥ ११-३३ ॥

तस्मात् उे सव्य-सायिन्! त्वम् उत्तिष्ठ, यशः लभस्व,
 शत्रून् जित्वा समृद्धम् राज्यम् भुङ्क्ष्व । मया एव एते
 पूर्वम् एव निहताः, (त्वं) निमित्त-मात्रम् भव ।

द्रोणं य भीष्मं य जयद्रथं य
 कर्णं तथा न्यानपि योधवीरान् ।
 मया हतांस्त्वं जहि मा व्यथिष्ठा
 युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ११-३४ ॥

द्रोणम् य भीष्मम् य जयद्रथम् य
 कर्णम् तथा अन्यान् अपि योध-वीरान् ।
 मया हतान् त्वम् जहि मा व्यथिष्ठाः
 युध्यस्व जेता असि रणे सपत्नान् ॥ ११-३४ ॥

त्वम् द्रोणम् च भीष्मम् च जयद्रथम् च कर्णम् तथा
मया हतान् अन्यान् अपि योध-वीरान् जलि, मा व्यथिष्ठाः,
युध्यस्व, रणे सपत्नान् जेता असि ।

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

अेतश्छुत्वा वयनं केशवस्य
कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी ।

नमस्कृत्वा भूय अेवाल कृष्णं
सगद्गदं भीतभीतः प्रणम्य ॥ ११-३५ ॥

अेतत् श्रुत्वा वयनम् केशवस्य
कृत-अञ्जलिः वेपमानः किरीटी ।

नमस्कृत्वा भूयः अेव आल कृष्णम्
सगद्गदम् भीत-भीतः प्रणम्य ॥ ११-३५ ॥

केशवस्य अेतत् वयनम् श्रुत्वा, वेपमानः किरीटी
कृत-अञ्जलिः कृष्णम् नमः कृत्वा, भीत-भीतः प्रणम्य
(य) भूयः अेव सगद्गदम् आल ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

स्थाने लृषीकेश तव प्रकीर्त्या
जगत्प्रलृष्यत्यनुरज्यते य ।

रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति
सर्वे नमस्यन्ति य सिद्धसङ्घाः ॥ ११-३६ ॥

स्थाने लृषीकेश तव प्रकीर्त्या
जगत् प्रलृष्यति अनुरज्यते य ।

रक्षांसि भीतानि दिशः द्रवन्ति
सर्वे नमस्यन्ति य सिद्ध-सङ्घाः ॥ ११-३६ ॥

डे लृषीकेश! स्थाने, तव प्रकीर्त्या जगत् प्रलृष्यति,
अनुरज्यते य, भीतानि रक्षांसि दिशः द्रवन्ति, सर्वे य
सिद्ध-सङ्घाः नमस्यन्ति ।

कस्मात्थ ते न नमेरन्महात्मन्

गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ।

अनन्त देवेश जगन्निवास

त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ॥ ११-३७ ॥

कस्मात् य ते न नमेरन् महात्मन्

गरीयसे ब्रह्मणः अपि आदि-कर्त्रे ।

अनन्त देवेश जगत् निवास

त्वम् अक्षरम् सत् असत् तत् परं यत् ॥ ११-३७ ॥

हे महात्मन्! अनन्त, देवेश! ब्रह्मणः अपि

गरीयसे आदि-कर्त्रे(तुभ्यं) ते कस्मात् य न नमेरन्,

हे जगत्-निवास! यत् सत् असत् (अस्ति) तत् परं अक्षरम् त्वम्

त्वमादित्यैवः पुरुषः पुराणसु-

त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

वेत्तासि वेद्यं य परं य धाम

त्वया तत् विश्वमनन्त-रूप ॥ ११-३८ ॥

त्वम् आदित्यैवः पुरुषः पुराणः

त्वम् अस्य विश्वस्य परम् निधानम् ।

वेत्ता असि वेद्यम् य परम् य धाम

त्वया तत् विश्वम् अनन्त-रूप ॥ ११-३८ ॥

त्वम् आदित्यैवः, पुराणः पुरुषः, त्वम् अस्य विश्वस्य परम्

निधानम्, (त्वम्) वेत्ता य वेद्यम् । परम् धाम लू यासि ।

हे अनन्त-रूप! त्वया विश्वम् तत्तम् ।

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः शशाङ्गः

प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

नमो नमस्तेऽस्तु सलस्र-कृत्वः

पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ११-३९ ॥

वायुः यमः अग्निः वरुणः शशाङ्गः

प्रजापतिः त्वम् प्रपितामहः य ।

नमः नमः ते अस्तु सलस्र-कृत्वः

पुनः य भूयः अपि नमः नमः ते ॥ ११-३९ ॥

ત્વમ્ વાયુઃ યમઃ અગ્નિઃ વરુણઃ શશાઙ્કુઃ પ્રજાપતિઃ ચ
પ્રપિતામહઃ (અસિ) તે સહસ્ર-કૃત્વઃ, નમઃ નમઃ,
પુનઃ ચ ભૂયઃ અપિ તે નમઃ નમઃ અસ્તુ ।

નમઃ પુરસ્તાદથ પૃષ્ઠતસ્તે
નમોડસ્તુ તે સર્વત એવ સર્વ ।
અનન્તવીર્યામિતવિક્રમસ્ત્વં
સર્વં સમાપ્રોષિ તતોડસિ સર્વઃ ॥ ૧૧-૪૦ ॥

નમઃ પુરસ્તાત્ અથ પૃષ્ઠતઃ તે
નમઃ અસ્તુ તે સર્વતઃ એવ સર્વ ।
અનન્ત-વીર્ય-અમિત-વિક્રમઃ ત્વમ્
સર્વમ્ સમાપ્રોષિ તતઃ અસિ સર્વઃ ॥ ૧૧-૪૦ ॥

હે સર્વ! તે પુરસ્તાત્ નમઃ, અથ તે પૃષ્ઠતઃ નમઃ,
(તે) સર્વતઃ એવ (નમઃ અસ્તુ), હે અનન્ત-વીર્ય! ત્વમ્-અમિત-વિક્રમઃ
સર્વમ્ સમાપ્રોષિ તતઃ સર્વઃ અસિ ।

સાપેતિ મત્વા પ્રસભં યદુક્તં
હે કૃષ્ણ હે યાદવ હે સાપેતિ ।
અજાનતા મહિમાનં તવેદં
મયા પ્રમાદાત્પ્રણયેન વાપિ ॥ ૧૧-૪૧ ॥

ચચ્ચાવહાસાર્થમસત્કૃતોડસિ
વિહારશચ્ચાસનભોજનેષુ ।
એકોડથવાપ્યચ્યુત તત્સમક્ષં
તત્ક્ષામયે ત્વામહમપ્રમેયમ્ ॥ ૧૧-૪૨ ॥

સખા ઇતિ મત્વા પ્રસભમ્ યત્ ઉક્તમ્
હે કૃષ્ણ હે યાદવ હે સખા ઇતિ ।
અજાનતા મહિમાનમ્ તવ ઇદમ્
મયા પ્રમાદાત્ પ્રણયેન વા અપિ ॥ ૧૧-૪૧ ॥

યત્ ચ અવહાસાર્થમ્ અસત્ કૃતઃ અસિ
વિહાર-શચ્ચા-આસન-ભોજનેષુ ।
એકઃ અથવા અપિ અચ્યુત તત્ સમક્ષમ્

तत् क्षामये त्वाम् अहम् अप्रमेयम् ॥ ११-४२ ॥

तव धृष्टम् मङ्गिमानम् अज्ञानता मया सप्ता इति मत्वा, ' हे कृष्ण!
 हे यादव, हे सप्ता! ' इति प्रमादात् प्राणयेन वा अपि प्रसन्नम्
 यत् उक्तम्; हे अय्युत! यत् य विदार-शय्या-आसन-भोजनेषु,
 अवलोक्यार्थम् ओकः अथवा तत् समक्षम् अपि, असत् कृतः
 असि तत् अहम् अप्रमेयम् त्वाम् क्षामये ।

पितासि लोकस्य चराचरस्य

त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।

न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो

लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ११-४३ ॥

पिता असि लोकस्य चर-अचरस्य

त्वम् अस्य पूज्यः य गुरुः गरीयान् ।

न त्वत् समः अस्ति अभ्यधिकः कुतः अन्यः

लोक-त्रये अपि अप्रतिम-प्रभाव ॥ ११-४३ ॥

हे अप्रतिम-प्रभाव! त्वम् अस्य चर-अचरस्य लोकस्य पिता,
 गरीयान् पूज्यः गुरुः य असि, लोक-त्रये अपि त्वत् समः न अस्ति,
 कुतः अभ्यधिकः अन्यः?

तस्मात्प्राण्य प्रणिधाय कायं

प्रसादये त्वामहमीशमीज्यम् ।

पितेव पुत्रस्य सभेव सभ्युः

प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥ ११-४४ ॥

तस्मात् प्राण्य प्रणिधाय कायम्

प्रसादये त्वाम् अहम् ईशम् ईज्यम् ।

पिता एव पुत्रस्य सप्ता एव सभ्युः

प्रियः प्रियायाः अर्हसि देव सोढुम् ॥ ११-४४ ॥

हे देव! तस्मात् कायम् प्रणिधाय, प्राण्य, अहम् ईज्यम्
 ईशम् त्वाम् प्रसादये, पुत्रस्य (अपराधं) पिता एव,
 सभ्युः (अपराधं) सप्ता, प्रियायाः (अपराधं) प्रियः (एव)
 (मम अपराधान्) सोढुम् अर्हसि ।

અદૃષ્ટપૂર્વ લૃષિતોઽસ્મિ દૃષ્ટ્વા

ભયેન ચ પ્રવ્યથિતં મનો મે ।

તદેવ મે દર્શય દેવ રૂપં

પ્રસીદ દેવેશ જગન્નિવાસ ॥ ૧૧-૪૫ ॥

અદૃષ્ટ-પૂર્વમ્ લૃષિતઃ અસ્મિ દૃષ્ટ્વા

ભયેન ચ પ્રવ્યથિતમ્ મનઃ મે ।

તત્ એવ મે દર્શય દેવ રૂપમ્

પ્રસીદ દેવેશ જગત્-નિવાસ ॥ ૧૧-૪૫ ॥

હે દેવેશ! હે જગત્-નિવાસ! અદૃષ્ટ-પૂર્વમ્ (વિશ્વરૂપં ત્વાં)

દૃષ્ટ્વા (અહં) લૃષિતઃ અસ્મિ, મે મનઃ ભયેન પ્રવ્યથિતમ્ (અસ્તિ, અતઃ)

હે દેવ! (ત્વં) પ્રસીદ ચ તત્ એવ (પૂર્વ) રૂપમ્ મે દર્શય ।

કિરીટિનં ગદિનં ચક્રહસ્તં

ઇચ્છામિ ત્વાં દ્રુમહં તથૈવ ।

તેનૈવ રૂપેણ ચતુર્ભુજેન

સહસ્રબાહો ભવ વિશ્વમૂર્તે ॥ ૧૧-૪૬ ॥

કિરીટિનમ્ ગદિનમ્ ચક્ર-હસ્તમ્

ઇચ્છામિ ત્વામ્ દ્રુમ્ અહમ્ તથા એવ ।

તેન એવ રૂપેણ ચતુઃ-ભુજેન

સહસ્ર-બાહો ભવ વિશ્વ-મૂર્તે ॥ ૧૧-૪૬ ॥

હે સહસ્ર-બાહો! હે વિશ્વ-મૂર્તે! અહમ્ ત્વામ્ કિરીટિનમ્

ગદિનમ્ (ચ) તથા એવ ચક્ર-હસ્તમ્ દ્રુમ્ ઇચ્છામિ,

(તસ્માત્) તેન એવ ચતુઃ-ભુજેન રૂપેણ (યુક્તઃ) ભવ ।

શ્રીભગવાનુવાચ ।

શ્રીભગવાન્ ઉવાચ ।

મયા પ્રસન્નેન તવાર્જુનેદં

રૂપં પરં દર્શિતમાત્મયોગાત્ ।

તેજોમયં વિશ્વમનન્તમાદં

ચન્મે ત્વદન્યેન ન દૃષ્ટપૂર્વમ્ ॥ ૧૧-૪૭ ॥

મયા પ્રસન્નેન તવ અર્જુન ઇદમ્

रूपम् परम् दर्शितम् आत्म-योगात् ।

तेजोमयम् विश्वम् अनन्तम् आद्यम्

यत् मे त्वत् अन्येन न दृष्ट-पूर्वम् ॥ ११-४७ ॥

हे अर्जुन! यत् त्वत् अन्येन दृष्ट-पूर्वम् न, (तत्) एवम् मे

तेजोमयम् विश्वम् अनन्तम् आद्यम् परम् रूपम् प्रसन्नेन

मया आत्म-योगात् तव दर्शितम् ।

न वेद-यज्ञ-अध्ययनैर्न दानैर्-

न य क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः ।

अेवं रूपः शक्य अहं नृलोके

द्रष्टुं त्वद-न्येन कुरु-प्रवीर ॥ ११-४८ ॥

न वेद-यज्ञ-अध्ययनैः न दानैः

न य क्रियाभिः न तपोभिः उग्रैः ।

अेवम् रूपः शक्यः अहम् नृ-लोके

द्रष्टुम् त्वत् अन्येन कुरु-प्रवीर ॥ ११-४८ ॥

हे कुरु-प्रवीर! अहम् अेवम् रूपः नृ-लोके न वेद-यज्ञ-अध्ययनैः

न, दानैः न, क्रियाभिः न, उग्रैः तपोभिः यन त्वत् अन्येन द्रष्टुम् शक्यः ।

मा ते व्यथा मा य विमूढभावो

दृष्ट्वा रूपं घोरमीदृजमेवम् ।

व्यपेत-भीः प्रीत-मनाः पुनस्त्वं

तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ॥ ११-४९ ॥

मा ते व्यथा मा य विमूढ-भावः

दृष्ट्वा रूपम् घोरम् ईदृक् मम एवम् ।

व्यपेत-भीः प्रीत-मनाः पुनः त्वम्

तत् अेव मे रूपम् एवम् प्रपश्य ॥ ११-४९ ॥

मम एवम् ईदृक् घोरम् रूपम् दृष्ट्वा ते व्यथा मा

(अस्तु) , विमूढ-भावः य मा (अस्तु) । त्वम् व्यपेत-भीः

प्रीत-मनाः (भूत्वा) पुनः तत् अेव एवम् मे रूपम् प्रपश्य ।

सञ्जय उवाच ।

सञ्जयः उवाच ।

एत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा

स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः ।

आश्वासयामास यं भीतमेनं

भूत्वा पुनः सौम्यवपुर्भडात्मा ॥ ११-५० ॥

एति अर्जुनम् वासुदेवः तथा उक्त्वा

स्वकम् रूपम् दर्शयामास भूयः ।

आश्वासयामास यं भीतम् अेनम्

भूत्वा पुनः सौम्य-वपुः मडात्मा ॥ ११-५० ॥

मडात्मा वासुदेवः एति तथा अर्जुनम् उक्त्वा भूयः स्वकम्

रूपम् दर्शयामास । पुनः यं सौम्य-वपुः भूत्वा, भीतम्

अेनम् आश्वासयामास ।

अर्जुन उवाच

अर्जुनः उवाच ।

दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ।

एदानीमस्मि संवृत्तः सयेताः प्रकृतिं गतः ॥ ११-५१ ॥

दृष्ट्वा एदम् मानुषम् रूपम् तव सौम्यम् जनार्दन ।

एदानीम् अस्मि संवृत्तः सयेताः प्रकृतिम् गतः ॥ ११-५१ ॥

डे जनार्दन! तव एदम् मानुषम् सौम्यम् रूपम् दृष्ट्वा

(अडं) एदानीम् सयेताः संवृत्तः अस्मि प्रकृतिम् गतः (अस्मि) ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ।

देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ ११-५२ ॥

सुदुर्दर्शम् एदम् रूपम् दृष्टवान् असि यत् मम ।

देवाः अपि अस्य रूपस्य नित्यम् दर्शन-काङ्क्षिणः ॥ ११-५२ ॥

यत् मम सुदुर्दर्शम् एदम् रूपम् दृष्टवान् असि, अस्य

रूपस्य देवाः अपि नित्यम् दर्शन-काङ्क्षिणः (सन्ति) ।

नाडं वेदैर्न तपसा न दानेन न येज्यथा ।

शक्य अवेवविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ११-५३ ॥

न अलम् वेदैः न तपसा न दानेन न य ष्जयथा ।

शक्यः अवेवम्-विधः द्रष्टुम् दृष्टवान् असि माम् यथा ॥ ११-५३ ॥

(त्वं) यथा माम् दृष्टवान् असि, अवेवम्-विधः अलम् न वेदैः,

न तपसा, न दानेन, न य ष्जयथा द्रष्टुम् शक्यः (अस्मि) ।

भक्त्या त्वनन्यथा शक्य अलमेवविधोऽर्जुन ।

ज्ञातुं द्रष्टुं य तत्त्वेन प्रवेष्टुं य परन्तप ॥ ११-५४ ॥

भक्त्या तु अनन्यथा शक्यः अलम् अवेवम्-विधः अर्जुन ।

ज्ञातुम् द्रष्टुम् य तत्त्वेन प्रवेष्टुम् य परन्तप ॥ ११-५४ ॥

उे परन्तप अर्जुन! अलम् अवेवम्-विधः तत्त्वेन ज्ञातुम् य

द्रष्टुम् प्रवेष्टुम् य अनन्यथा भक्त्या तु शक्यः ।

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः सङ्गवर्जितः ।

निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ॥ ११-५५ ॥

मत्-कर्म-कृतं मत्-परमः मत्-भक्तः सङ्ग-वर्जितः ।

निर्वैरः सर्व-भूतेषु यः सः माम् ऐति पाण्डव ॥ ११-५५ ॥

उे पाण्डव! यः मत्-कर्म-कृतं, मत्-परमः,

सङ्ग-वर्जितः सर्व-भूतेषु निर्वैरः मत्-भक्तः (अस्ति),

सः माम् ऐति ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

विश्वरूपदर्शनयोगो नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

ॐ तत् सत् ष्ति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

विश्व-रूप-दर्शन-योगः नाम ऐकादशः अध्यायः ॥ ११ ॥

अथ द्वादशोऽध्यायः । भक्तियोगः ।

अथ द्वादशः अध्यायः । भक्ति-योगः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

अेवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते ।

ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १२-१ ॥

अेवम् सतत-युक्ताः ये भक्ताः त्वाम् पर्युपासते ।

ये य अपि अक्षरम् अव्यक्तम् तेषाम् के योग-वित्तमाः ॥ १२-१ ॥

(हे भगवन्) अेवम् सतत-युक्ताः ये भक्ताः त्वाम् पर्युपासते,

ये य अपि अव्यक्तम् अक्षरम् (पर्युपासते) तेषाम् (मध्ये)

के योग-वित्तमाः (सन्ति) ?

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

मय्यावेश्य मनो ये मां नित्ययुक्ता उपासते ।

श्रद्धया परयोपेताः ते मे युक्ततमा मताः ॥ १२-२ ॥

मयि आवेश्य मनः ये माम् नित्य-युक्ताः उपासते ।

श्रद्धया परया उपेताः ते मे युक्ततमाः मताः ॥ १२-२ ॥

(हे अर्जुन!) मयि मनः आवेश्य नित्य-युक्ताः (सन्तः) ये परया

श्रद्धया उपेताः माम् उपासते, ते युक्ततमाः मे मताः ।

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते ।

सर्वत्रगमयिन्त्यं य कूटस्थमथलं ध्रुवम् ॥ १२-३ ॥

सन्नियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समभुङ्क्ष्वयः ।

ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ १२-४ ॥

ये तु अक्षरम् अनिर्देश्यम् अव्यक्तम् पर्युपासते ।

सर्वत्रगम् अयिन्त्यम् य कूटस्थम् अथलम् ध्रुवम् ॥ १२-३ ॥

सन्नियम्य षन्द्रिय-ग्रामम् सर्वत्र सम-भुङ्क्ष्वयः ।

ते प्राप्नुवन्ति माम् अेव सर्व-भूत-हिते रताः ॥ १२-४ ॥

ये तु सर्व-भूत-हिते रताः सर्वत्र सम-भुङ्क्ष्वयः (सन्तः)

षन्द्रिय-ग्रामम् संनियम्य, अव्यक्तम्, अयिन्त्यम्, अनिर्देश्यम्,

सर्वत्रगम्, कूटस्थम्, अथलम्, ध्रुवम् अक्षरम् य

पर्युपासते ते माम् अेव प्राप्नुवन्ति ।

क्लेशोऽधिकतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ॥

अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ १२-५ ॥

क्लेशः अधिकतरः तेषाम् अव्यक्त-आसक्त-चेतसाम् ॥

अव्यक्ता हि गतिः दुःखम् देहवद्भिः अवाप्यते ॥ १२-५ ॥

अव्यक्त-आसक्त-चेतसाम् तेषाम् अधिकतरः क्लेशः (अस्ति तैः)

देहवद्भिः अव्यक्ता गतिः दुःखम् अवाप्यते हि ।

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।

अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ १२-६ ॥

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्-पराः ।

अनन्येन एव योगेन माम् ध्यायन्तः उपासते ॥ १२-६ ॥

ये तु मत्-पराः (सन्तः), सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य,

माम् ध्यायन्तः अनन्येन योगेन एव उपासते,

तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ।

भवामि न चिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ १२-७ ॥

तेषाम् अहम् समुद्धर्ता मृत्यु-संसार-सागरात् ।

भवामि न चिरात् पार्थ मयि आवेशित-चेतसाम् ॥ १२-७ ॥

हे पार्थ! मयि आवेशित-चेतसाम् तेषाम् मृत्यु-संसार-सागरात्

न चिरात् अहम् समुद्धर्ता भवामि ।

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ।

निवसिष्यसि मय्येव अत उर्ध्वं न संशयः ॥ १२-८ ॥

मयि एव मनः आधत्स्व मयि बुद्धिम् निवेशय ।

निवसिष्यसि मयि एव अतः उर्ध्वम् न संशयः ॥ १२-८ ॥

मयि एव मनः आधत्स्व, मयि बुद्धिम् निवेशय, अतः उर्ध्वम्

मयि एव निवसिष्यसि, (अत्र) संशयः न ।

अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।

अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छासुं धनञ्जय ॥ १२-९ ॥

अथ चित्तम् समाधातुम् न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।

अभ्यास-योगेन ततः माम् एच्छ आसुम् धनञ्जय ॥ १२-८ ॥

हे धनञ्जय! अथ मयि स्थिरम् चित्तम् समाधातुम् न शक्नोषि,
ततः अभ्यास-योगेन माम् आसुम् एच्छ ।

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्मपरमो भव ।

मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्यसि ॥ १२-१० ॥

अभ्यासे अपि असमर्थः असि मत्-कर्म-परमः भव ।

मत्-अर्थम् अपि कर्माणि कुर्वन् सिद्धिम् अवाप्स्यसि ॥ १२-१० ॥

(त्वं) अभ्यासे अपि असमर्थः असि (येत्), मत्-कर्म-परमः भव,

मत्-अर्थम् कर्माणि कुर्वन् अपि सिद्धिम् अवाप्स्यसि ।

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।

सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ १२-११ ॥

अथ ऐतत् अपि अशक्तः असि कर्तुम् मत्-योगम् आश्रितः ।

सर्व-कर्म-फल-त्यागम् ततः कुरु यत-आत्मवान् ॥ १२-११ ॥

अथ ऐतत् अपि कर्तुम् अशक्तः असि (येत्), ततः

यत-आत्मवान् मत्-योगम् आश्रितः (सन्)

सर्व-कर्म-फल-त्यागम् कुरु ।

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।

ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२-१२ ॥

श्रेयः हि ज्ञानम् अभ्यासात् ज्ञानात् ध्यानम् विशिष्यते ।

ध्यानात् कर्म-फल-त्यागः त्यागात् शान्तिः अनन्तरम् ॥ १२-१२ ॥

अभ्यासात् ज्ञानम् हि श्रेयः (अस्ति) ज्ञानात् ध्यानम् विशिष्यते;

ध्यानात् कर्म-फल-त्यागः (विशिष्यते); अनन्तरम् त्यागात्

शान्तिः (भवति) हि ।

अद्वेषा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।

निर्ममो निरुद्धारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १२-१३ ॥

सन्तुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।

मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १२-१४ ॥

अद्वेषा सर्व-भूतानां मैत्रः करुणः एव च ।

निर्ममः निरुडङ्गारः सम-दुःख-सुखः क्षमी ॥ १२-१३ ॥

सन्तुष्टः सततम् योगी यत-आत्मा दृढ-निश्चयः ।

मधि अर्पित-मनः-बुद्धिः यः मत्-भक्तः सः मे प्रियः ॥ १२-१४ ॥

यः सर्व-भूतानां अद्वेषा, मैत्रः, करुणः य एव, निर्ममः,

निरुडङ्गारः, सम-दुःख-सुखः क्षमी, सततम् सन्तुष्टः,

योगी, यत-आत्मा, दृढ-निश्चयः, मधि अर्पित-मनः-बुद्धिः,

सः मत्-भक्तः मे प्रियः (अस्ति) ।

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते य यः ।

उर्ध्वामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः स य मे प्रियः ॥ १२-१५ ॥

यस्मात् न उद्विजते लोकः लोकात् न उद्विजते य यः ।

उर्ध्व-आमर्ष-भय-उद्वेगैः मुक्तः यः सः य मे प्रियः ॥ १२-१५ ॥

लोकः यस्मात् न उद्विजते, यः य लोकात् न उद्विजते, यः य

उर्ध्व-आमर्ष-भय-उद्वेगैः मुक्तः, सः मे प्रियः (अस्ति) ।

अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।

सर्वारम्भपरित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १२-१६ ॥

अनपेक्षः शुचिः दक्षः उदासीनः गत-व्यथः ।

सर्व-आरम्भ-परित्यागी यः मत्-भक्तः सः मे प्रियः ॥ १२-१६ ॥

यः मत्-भक्तः अनपेक्षः, शुचिः, दक्षः, उदासीनः,

गत-व्यथः, सर्व-आरम्भ-परित्यागी, सः मे प्रियः ।

यो न लृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान्यः स मे प्रियः ॥ १२-१७ ॥

यः न लृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।

शुभ-अशुभ-परित्यागी भक्तिमान् यः सः मे प्रियः ॥ १२-१७ ॥

यः न लृष्यति, न द्वेष्टि, न शोचति, न काङ्क्षति,

यः शुभ-अशुभ-परित्यागी, भक्तिमान् (अस्ति), सः मे प्रियः (भवति) ।

समः शत्रौ य मित्रे य तथा मानापमानयोः ।

शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥ १२-१८ ॥

तुल्यनिन्दास्तुतिर्भौनी सन्तुष्टो येन केनचित् ।

अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ १२-१८ ॥

समः शत्रौ य मित्रे य तथा मान-अपमानयोः ।

शीत-उष्ण-सुषु-दुःषेषु समः सङ्ग-विवर्जितः ॥ १२-१८ ॥

तुल्य-निन्दा-स्तुतिः मौनी सन्तुष्टः येन केनचित् ।

अनिकेतः स्थिर-मतिः भक्तिमान् मे प्रियः नरः ॥ १२-१८ ॥

(यः) शत्रौ मित्रे य तथा मान-अपमानयोः समः,

शीत-उष्ण-सुषु-दुःषेषु समः, सङ्ग-विवर्जितः य (अस्ति)

तुल्य-निन्दा-स्तुतिः, मौनी, (यः) येन केनचित् सन्तुष्टः,

(भवति) अनिकेतः, स्थिर-मतिः, भक्तिमान् (सः) नरः मे प्रियः ।

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।

श्रद्धाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ॥ १२-२० ॥

ये तु धर्म्य-अमृतम् षडम् यथा उक्तम् पर्युपासते ।

श्रद्धानाः मत्-परमाः भक्ताः ते अतीव मे प्रियाः ॥ १२-२० ॥

ये तु श्रद्धानाः मत्-परमाः भक्ताः षडम् यथा उक्तम्

धर्म्य-अमृतम् पर्युपासते, ते मे अतीव प्रियाः (सन्ति) ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

ॐ तत् सत् एति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

भक्ति-योगः नाम द्वादशः अध्यायः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशोऽध्यायः । क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयोगः ।

अथ त्रयोदशः अध्यायः । क्षेत्र-क्षेत्रज्ञ-विभाग-योगः ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

प्रकृति पुरुषं यैव क्षेत्रं क्षेत्रज्ञमेव य ।

अेतद्भेदितुमिच्छामि ज्ञानं ज्ञेयं य केशव ॥ १३-० ॥

प्रकृतिम् पुरुषम् च अवे क्षेत्रम् क्षेत्रज्ञम् अवे च ।
अेतत् वेदितुम् ष्छामि ज्ञानम् ज्ञेयम् च केशव ॥ १३-० ॥

उे केशव! प्रकृतिम् पुरुषम् च अवे क्षेत्रम् क्षेत्रज्ञम् च
अवे ज्ञानम् ज्ञेयम् च अेतत् वेदितुम् ष्छामि ।

श्रीभगवानुवाच ।
श्रीभगवान् उवाच ।

षट् शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते ।
अेतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ एति तद्भिदः ॥ १३-१ ॥

षट् शरीरम् कौन्तेय क्षेत्रम् एति अभिधीयते ।
अेतत् यः वेत्ति तम् प्राहुः क्षेत्रज्ञः एति तत्-विदः ॥ १३-१ ॥

उे कौन्तेय! षट् शरीरम् क्षेत्रम् एति अभिधीयते । यः अेतत्
वेत्ति, तम् क्षेत्रज्ञः एति तत्-विदः प्राहुः ।

क्षेत्रज्ञं यापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ।
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥ १३-२ ॥

क्षेत्रज्ञम् च अपि माम् विद्धि सर्व-क्षेत्रेषु भारत ।
क्षेत्र-क्षेत्रज्ञयोः ज्ञानम् यत् तत् ज्ञानम् मतम् मम ॥ १३-२ ॥

उे भारत! सर्व-क्षेत्रेषु माम् अपि च क्षेत्रज्ञम् विद्धि । यत्
क्षेत्र-क्षेत्रज्ञयोः ज्ञानम्, तत् ज्ञानम् (एति) मम मतम् (अस्ति) ।

तत्क्षेत्रं यच्च यादृक्य यद्विकारि यतश्च यत् ।
स य यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥ १३-३ ॥

तत् क्षेत्रम् यत् च यादृक् च यत् विकारि यतः च यत् ।
सः च यः यत् प्रभावः च तत् समासेन मे शृणु ॥ १३-३ ॥

तत् क्षेत्रम् यत् च, यादृक् च, यत् विकारि (च), यतः च यत्,
सः च यः, यत् प्रभावः च (अस्ति) तत्, (त्वं) समासेन मे शृणु ।

ऋषिभिर्बुद्ध्या गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक् ।
ब्रह्मसूत्रपट्टैश्चैव उेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥ १३-४ ॥

ऋषिभिः बहुधा गीतम् छन्दोभिः विविधैः पृथक् ।
ब्रह्म-सूत्र-पट्टैः च अवे उेतुमद्भिः विनिश्चितैः ॥ १३-४ ॥

(धर्म ज्ञानं) ऋषिभिः बहुधा, (तथा) विविधैः छन्दोभिः
पृथक् छेतुमद्भिः विनिश्चितैः ब्रह्म-सूत्र-पदैः य गीतम् अवे ।

महाभूतान्यलङ्कारो बुद्धिरव्यक्तमेव य ।
छन्द्याणि दशैकं य पञ्च येन्द्रियगोचराः ॥ १३-५ ॥

छथा द्वेषः सुषुप्तं संघातश्चेतना धृतिः ।
अेतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ १३-६ ॥

महा-भूतानि अलङ्कारः बुद्धिः अव्यक्तम् अवे य ।
छन्द्याणि दश-अेकम् य पञ्च य छन्दिय-गोचराः ॥ १३-५ ॥

छथा द्वेषः सुषुप्तं संघातः चेतना धृतिः ।
अेतत् क्षेत्रम् समासेन सविकारम् उदाहृतम् ॥ १३-६ ॥

महा-भूतानि, अलङ्कारः, बुद्धिः, अव्यक्तम् अवे य ,
दश छन्द्याणि य, अेकम् (मनः) छन्दिय-गोचराः पञ्च य,
छथा, द्वेषः, सुषुप्तं, संघातः, चेतना, धृतिः,
अेतत् सविकारम् क्षेत्रम् (मया) समासेन उदाहृतम् ।

अमानित्वमदम्भित्वमखिसा क्षान्तिराज्वयम् ।
आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ १३-७ ॥

अमानित्वम् अदम्भित्वम् अखिसा क्षान्तिः आर्जवम् ।
आचार्य-उपासनम् शौचम् स्थैर्यम् आत्म-विनिग्रहः ॥ १३-७ ॥

अमानित्वम्, अदम्भित्वम्, अखिसा, क्षान्तिः, आर्जवम्,
आचार्य-उपासनम्, शौचम्, स्थैर्यम्, आत्म-विनिग्रहः,

छन्द्यार्थेषु वैराग्यमनलङ्कार अवे य ।
जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ १३-८ ॥

छन्दिय-अर्थेषु वैराग्यम् अनलङ्कारः अवे य ।
जन्म-मृत्यु-जरा-व्याधि-दुःख-दोष-अनुदर्शनम् ॥ १३-८ ॥

छन्दिय-अर्थेषु वैराग्यम्, अनलङ्कारः अवे य,
जन्म-मृत्यु-जरा-व्याधि-दुःख-दोष-अनुदर्शनम्,

असक्तिरनभिष्यङ्गः पुत्रदारगुहादिषु ।

नित्यं य समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ १३-८ ॥

असक्तिः अनभिष्वङ्गः पुत्र-दार-गृह-आदिषु ।

नित्यम् य सम-चित्तत्वम् षष्ट अनिष्ट-उपपत्तिषु ॥ १३-८ ॥

असक्तिः, पुत्र-दार-गृह-आदिषु अनभिष्वङ्गः,

षष्ट-अनिष्ट-उपपत्तिषु नित्यम् सम-चित्तत्वम् य,

मयि यान-न्ययोगेन भक्तिरव्यभियारिणी ।

विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १३-१० ॥

मयि य अनन्य-योगेन भक्तिः अव्यभियारिणी ।

विविक्त-देश-सेवित्वम् अरतिः जन-संसदि ॥ १३-१० ॥

मयि य अनन्य-योगेन अव्यभियारिणी भक्तिः,

विविक्त-देश-सेवित्वम्, जन-संसदि अरतिः,

अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।

ऐतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ १३-११ ॥

अध्यात्म-ज्ञान-नित्यत्वम् तत्त्व-ज्ञान-अर्थ-दर्शनम् ।

ऐतत् ज्ञानम् षति प्रोक्तम् अज्ञानम् यत् अतः अन्यथा ॥ १३-११ ॥

अध्यात्म-ज्ञान-नित्यत्वम्, तत्त्व-ज्ञान-अर्थ-दर्शनम्,

ऐतत् ज्ञानम् षति प्रोक्तम्, यत् अतः अन्यथा (तत्) अज्ञानम् (षति प्रोक्तम्) ।

ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वामृतमश्नुते ।

अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तत्रासदुच्यते ॥ १३-१२ ॥

ज्ञेयम् यत् तत् प्रवक्ष्यामि यत् ज्ञात्वा अमृतम् अश्नुते ।

अनादिमत् परम् ब्रह्म न सत् तत् न असत् उच्यते ॥ १३-१२ ॥

यत् ज्ञेयम्, यत् ज्ञात्वा (जुवः) अमृतम् अश्नुते, तत् प्रवक्ष्यामि ।

तत् अनादिमत् परम् ब्रह्म सत् न, असत् (य) न (षति) उच्यते ।

सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुभम् ।

सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १३-१३ ॥

सर्वतः पाणि-पादम् तत् सर्वतः अक्षि-शिरः-मुभम् ।

सर्वतः श्रुतिमत् लोके सर्वम् आवृत्य तिष्ठति ॥ १३-१३ ॥

लोके तत् सर्वतः पाणि-पादम्, सर्वतः अक्षि-शिरः-मुभम्, सर्वतः
श्रुतिमत् (अस्ति), सर्वम् (य) आवृत्य तिष्ठति ।

सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।

असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ य ॥ १३-१४ ॥

सर्व-इन्द्रिय-गुण-आभासम् सर्व-इन्द्रिय-विवर्जितम् ।

असक्तम् सर्व-भृत् य एव निर्गुणम् गुण-भोक्तृ य ॥ १३-१४ ॥

(तत्) सर्व-इन्द्रिय-गुण-आभासम्, सर्व-इन्द्रिय-विवर्जितम्,

असक्तम्, सर्व-भृत् य एव, निर्गुणम् गुण-भोक्तृ य (अस्ति) ।

अद्विष्टश्च भूतानामचरं चरमेव य ।

सूक्ष्मत्वात्तद्विज्ञेयं दूरस्थं यान्तिके य तत् ॥ १३-१५ ॥

अद्विः-अन्तः य भूतानाम् अचरम् चरम् एव य ।

सूक्ष्मत्वात् तत् अविज्ञेयम् दूरस्थम् य अन्तिके य तत् ॥ १३-१५ ॥

तत् भूतानाम् अद्विः अन्तः य (अस्ति), अचरम् चरम् य एव (अस्ति),

तत् सूक्ष्मत्वात् अविज्ञेयम् (अस्ति), दूरस्थम् य अन्तिके य (अस्ति) ।

अविभक्तं य भूतेषु विभक्तमिव य स्थितम् ।

भूतभर्तृ य तज्ज्ञेयं त्रिसिष्यु प्रभविष्यु य ॥ १३-१६ ॥

अविभक्तम् य भूतेषु विभक्तम् एव य स्थितम् ।

भूत-भर्तृ य तत् ज्ञेयम् त्रिसिष्यु प्रभविष्यु य ॥ १३-१६ ॥

तत् ज्ञेयम् अविभक्तम् य भूतेषु विभक्तम् एव स्थितम्,

भूत-भर्तृ य त्रिसिष्यु य प्रभविष्यु य (अस्ति) ।

ज्योतिषामपि तज्ज्योतिस्तमसः परमुच्यते ।

ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानगम्यं वृद्धिं सर्वस्य धिष्ठितम् ॥ १३-१७ ॥

ज्योतिषाम् अपि तत् ज्योतिः तमसः परम् उच्यते ।

ज्ञानम् ज्ञेयम् ज्ञानगम्यम् वृद्धिं सर्वस्य धिष्ठितम् ॥ १३-१७ ॥

तत् ज्योतिषाम् अपि ज्योतिः (अस्ति), तमसः परम् उच्यते, (तत्)

ज्ञानम्, ज्ञेयम्, ज्ञानगम्यम् (अस्ति), सर्वस्य वृद्धिं धिष्ठितम् (अस्ति) ।

एति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयं योक्तं समासतः ।

मद्भक्त्यैतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यते ॥ १३-१८ ॥

धृति क्षेत्रम् तथा ज्ञानम् ज्ञेयम् च उक्तम् समासतः ।
 मत्-भक्तः ऐतत् विज्ञाय मत्-भावाय उपपद्यते ॥ १३-१८ ॥
 धृति क्षेत्रम्, तथा ज्ञानम् ज्ञेयम् च समासतः उक्तम्,
 ऐतत् विज्ञाय, मत्-भक्तः मत्-भावाय उपपद्यते ।
 प्रकृतिं पुरुषं यैव विद्ध्यनादी उभापि ।
 विकारांश्च गुणान्श्चैव विद्धि प्रकृतिसम्भवान् ॥ १३-१९ ॥
 प्रकृतिम् पुरुषम् च ऐव विद्धि अनादी उभाउ अपि ।
 विकारान् च गुणान् च ऐव विद्धि प्रकृति-सम्भवान् ॥ १३-१९ ॥
 (त्वं) प्रकृतिम् पुरुषम् च उभाउ अपि अनादी ऐव विद्धि ।
 विकारान् च गुणान् च प्रकृति-सम्भवान् ऐव विद्धि ।
 कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।
 पुरुषः सुषुप्त्यानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ १३-२० ॥
 कार्य-कारण-कर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिः उच्यते ।
 पुरुषः सुषुप्त्यानाम् भोक्तृत्वे हेतुः उच्यते ॥ १३-२० ॥
 प्रकृतिः कार्य-कारण-कर्तृत्वे हेतुः उच्यते । पुरुषः
 सुषुप्त्यानाम् भोक्तृत्वे हेतुः उच्यते ।
 पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्-गुणान् ।
 कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु ॥ १३-२१ ॥
 पुरुषः प्रकृतिस्थः हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान् गुणान् ।
 कारणम् गुण-सङ्गः अस्य सत् असत् योनि-जन्मसु ॥ १३-२१ ॥
 पुरुषः प्रकृतिस्थः (सन्) प्रकृतिजान् गुणान् भुङ्क्ते हि ।
 गुण-सङ्गः अस्य सत्-असत्-योनि-जन्मसु कारणम् (अस्ति) ।
 उपद्रष्टानुमन्ता च भर्ता भोक्ता मलेश्वरः ।
 परमात्मेति याप्यक्तो दृष्टोऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ १३-२२ ॥
 उपद्रष्टा अनुमन्ता च भर्ता भोक्ता मलेश्वरः ।
 परमात्मा धृति च अपि उक्तः दृष्टो अस्मिन् पुरुषः परः ॥ १३-२२ ॥
 उपद्रष्टा, अनुमन्ता, भर्ता, च भोक्ता, मलेश्वरः, अपि

य परमात्मा षति उक्तः परः पुरुषः अस्मिन् देहे (अस्ति) ।

य अेव वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं य गुणैः सः ।

सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥ १३-२३ ॥

यः अेवम् वेत्ति पुरुषम् प्रकृतिम् य गुणैः सः ।

सर्वथा वर्तमानः अपि न सः भूयः अभिजायते ॥ १३-२३ ॥

यः अेवम् पुरुषम् गुणैः सः प्रकृतिम् य वेत्ति, सः

सर्वथा वर्तमानः अपि भूयः न अभिजायते ।

ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।

अन्ये साङ्ख्येन योगेन कर्मयोगेन चापरे ॥ १३ -२४ ॥

ध्यानेन आत्मनि पश्यन्ति केचित् आत्मानम् आत्मना ।

अन्ये साङ्ख्येन योगेन कर्म-योगेन च अपरे ॥ १३-२४ ॥

केचित् ध्यानेन आत्मना आत्मनि आत्मानम् पश्यन्ति ।

अन्ये साङ्ख्येन योगेन (आत्मानम् पश्यन्ति) । अपरे च

कर्म-योगेन (आत्मानम् पश्यन्ति) ।

अन्ये त्वेवमजानन्तः श्रुत्वान्येभ्य उपासते ।

तेऽपि यातितरन्त्येव मृत्युं श्रुतिपरायणाः ॥ १३-२५ ॥

अन्ये तु अेवम् अजानन्तः श्रुत्वा अन्येभ्यः उपासते ।

ते अपि च अतितरन्ति अेव मृत्युम् श्रुति-परायणाः ॥ १३-२५ ॥

अन्ये तु अेवम् अजानन्तः अन्येभ्यः श्रुत्वा उपासते, ते

श्रुति-परायणाः च अपि मृत्युम् अतितरन्ति अेव ।

यावत्सञ्जायते किञ्चित्सत्त्वं स्थावरजङ्गमम् ।

क्षेत्रक्षेत्रज्ञसः । न्योगात्तद्विद्धि भरतर्षभ ॥ १३-२६ ॥

यावत् सञ्जायते किञ्चित् सत्त्वम् स्थावर-जङ्गमम् ।

क्षेत्र-क्षेत्रज्ञ-संयोगात् तत् विद्धि भरतर्षभ ॥ १३-२६ ॥

हे भरतर्षभ! यावत् किञ्चित् स्थावर-जङ्गमम् सत्त्वम्

सञ्जायते, तत् क्षेत्र-क्षेत्रज्ञ-संयोगात् (सञ्जायते षति त्वं) विद्धि ।

समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।

विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः पश्यति स पश्यति ॥ १३-२७ ॥

समम् सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तम् परमेश्वरम् ।
विनश्यत्सु अविनश्यन्तम् यः पश्यति सः पश्यति ॥ १३-२७ ॥

यः विनश्यत्सु सर्वेषु भूतेषु समम् तिष्ठन्तम् अविनश्यन्तम्
परमेश्वरम् पश्यति, सः पश्यति ।

समं पश्यन्ति सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ।
न छिनस्त्यात्मनात्मानं ततो याति परां गतिम् ॥ १३-२८ ॥

समं पश्यन् छि सर्वत्र समवस्थितम् ईश्वरम् ।
न छिनस्ति आत्मना आत्मानम् ततः याति पराम् गतिम् ॥ १३-२८ ॥

(यः) सर्वत्र समवस्थितम् ईश्वरम् समं पश्यन् छि आत्मना
आत्मानम् न छिनस्ति, (सः) ततः पराम् गतिम् याति ।

प्रकृत्यैव य कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः पश्यति तथात्मानमकर्तारं स पश्यति ॥ १३-२९ ॥

प्रकृत्या एव य कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः पश्यति तथा आत्मानम् अकर्तारम् सः पश्यति ॥ १३-२९ ॥

यः य प्रकृत्या एव कर्माणि सर्वशः क्रियमाणानि (सन्ति एति पश्यति),
तथा आत्मानम् अकर्तारम् पश्यति, सः पश्यति ।

यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति ।
तत एव य विस्तारं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ १३-३० ॥

यदा भूत-पृथक्-भावम् ऐकस्थम् अनुपश्यति ।
ततः एव य विस्तारम् ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ १३-३० ॥

यदा भूत-पृथक्-भावम् ऐकस्थम् य ततः एव
विस्तारम् अनुपश्यति, तदा ब्रह्म सम्पद्यते ।

अनादित्वात्निर्गुणत्वात्परमात्मायमव्ययः ।
शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ॥ १३-३१ ॥

अनादित्वात् निर्गुणत्वात् परमात्मा अयम् अव्ययः ।
शरीरस्थः अपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ॥ १३-३१ ॥

उे कौन्तेय! अयम् परमात्मा अनादित्वात्, निर्गुणत्वात्, अव्ययः

(अस्ति, अतः सः) शरीरस्थः (सन्) अपि न करोति, न (य) लिप्यते ।

यथा सर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं नोपलिप्यते ।

सर्वत्रावस्थितो द्रुते तथात्मा नोपलिप्यते ॥ १३-३२ ॥

यथा सर्वगतम् सौक्ष्म्यात् आकाशम् न उपलिप्यते ।

सर्वत्र-अवस्थितः द्रुते तथा आत्मा न उपलिप्यते ॥ १३-३२ ॥

यथा सर्वगतम् आकाशम् सौक्ष्म्यात् न उपलिप्यते, तथा

सर्वत्र द्रुते अवस्थितः आत्मा न उपलिप्यते ।

यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।

क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ॥ १३-३३ ॥

यथा प्रकाशयति ऐकः कृत्स्नम् लोकम् एवम् रविः ।

क्षेत्रम् क्षेत्री तथा कृत्स्नम् प्रकाशयति भारत ॥ १३-३३ ॥

हे भारत! यथा ऐकः रविः एवम् कृत्स्नम् लोकम् प्रकाशयति,

तथा क्षेत्री कृत्स्नम् क्षेत्रम् प्रकाशयति ।

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानचक्षुषा ।

भूतप्रकृतिमोक्षं य ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ १३-३४ ॥

क्षेत्र-क्षेत्रज्ञयोः ऐवम् अन्तरम् ज्ञान-चक्षुषा ।

भूत-प्रकृति-मोक्षम् य ये विदुः यान्ति ते परम् ॥ १३-३४ ॥

ऐवम् ये ज्ञान-चक्षुषा क्षेत्र-क्षेत्रज्ञयोः अन्तरम् (ज्ञानं)

भूत-प्रकृति-मोक्षम् य विदुः, ते परम् यान्ति ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयोगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

ॐ तत् सत् एति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

क्षेत्र-क्षेत्रज्ञ-विभाग-योगः नाम त्रयोदशः अध्यायः ॥ १३ ॥

अथ यतुर्दशोऽध्यायः । गुणत्रयविभागयोगः ।

अथ यतुर्दशः अध्यायः । गुण-त्रय-विभाग-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।

यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥ १४-१ ॥

परम् भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानाम् ज्ञानम् उत्तमम् ।

यत् ज्ञात्वा मुनयः सर्वे पराम् सिद्धिम् एतः गताः ॥ १४-१ ॥

यत् ज्ञात्वा सर्वे मुनयः एतः पराम् सिद्धिम् गताः, (तत्)

ज्ञानानाम् उत्तमम् परम् ज्ञानम् भूयः (अहं ते) प्रवक्ष्यामि ।

एतं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।

सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति य ॥ १४-२ ॥

एतम् ज्ञानम् उपाश्रित्य मम साधर्म्यम् आगताः ।

सर्गे अपि न उपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति य ॥ १४-२ ॥

(य) एतम् ज्ञानम् उपाश्रित्य मम साधर्म्यम् आगताः, (ते)

सर्गे अपि न उपजायन्ते, प्रलये य न व्यथन्ति ।

मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मिन्गर्भं दधाम्यहम् ।

सम्भवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥ १४-३ ॥

मम योनिः महत् ब्रह्म तस्मिन् गर्भम् दधामि अहम् ।

सम्भवः सर्व-भूतानाम् ततः भवति भारत ॥ १४-३ ॥

हे भारत! महत् ब्रह्म मम योनिः (अस्ति); तस्मिन् अहम्

गर्भम् दधामि; ततः सर्व-भूतानाम् सम्भवः भवति ।

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयः सम्भवन्ति याः ।

तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता ॥ १४-४ ॥

सर्व-योनिषु कौन्तेय मूर्तयः सम्भवन्ति याः ।

तासाम् ब्रह्म महत् योनिः अहम् बीज-प्रदः पिता ॥ १४-४ ॥

हे कौन्तेय! सर्व-योनिषु याः मूर्तयः सम्भवन्ति तासाम्

योनिः महत् ब्रह्म (अस्ति), अहम् बीज-प्रदः पिता (य अस्मि) ।

सत्त्वं रजस्तम एति गुणाः प्रकृतिःसम्भवाः ।

निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ १४-५ ॥

सत्त्वम् रजः तमः धृति गुणाः प्रकृति-सम्भवाः ।
निबध्नन्ति मला-बाहो देहे देहिनम् अव्ययम् ॥ १४-५ ॥
हे मला-बाहो! सत्त्वम् रजः तमः धृति गुणाः प्रकृति-सम्भवाः
(सन्ति, ते) देहे अव्ययम् देहिनम् निबध्नन्ति ।
तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ।
सुभसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन यानघ ॥ १४-६ ॥
तत्र सत्त्वम् निर्मलत्वात् प्रकाशकम् अनामयम् ।
सुभ-सङ्गेन बध्नाति ज्ञान-सङ्गेन य अनघ ॥ १४-६ ॥
हे अनघ! तत्र अनामयम् प्रकाशकम् सत्त्वम् निर्मलत्वात्
(आत्मानं) सुभ-सङ्गेन ज्ञान-सङ्गेन य बध्नाति ।
रजो रागात्मकं विद्धि तृषणासङ्गसमुद्भवम् ।
तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन देहिनम् ॥ १४-७ ॥
रजः राग-आत्मकम् विद्धि तृषणा-सङ्ग-समुद्भवम् ।
तत् निबध्नाति कौन्तेय कर्म-सङ्गेन देहिनम् ॥ १४-७ ॥
हे कौन्तेय! राग-आत्मकम् रजः तृषणा-सङ्ग-समुद्भवम्
विद्धि । तत् देहिनम् कर्म-सङ्गेन निबध्नाति ।
तमस्त्वज्ञानं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
प्रमादालस्यनिद्राभिस्तन्निबध्नाति भारत ॥ १४-८ ॥
तमः तु अज्ञानजम् विद्धि मोहनम् सर्व-देहिनाम् ।
प्रमाद-आलस्य-निद्राभिः तत् निबध्नाति भारत ॥ १४-८ ॥
हे भारत! तमः तु सर्व-देहिनाम् मोहनम् अज्ञानजम् विद्धि ।
तत् (देहिनाम्) प्रमाद-आलस्य-निद्राभिः निबध्नाति ।
सत्त्वं सुभे सञ्जयति रजः कर्मणि भारत ।
ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे सञ्जयत्युत ॥ १४-९ ॥
सत्त्वम् सुभे सञ्जयति रजः कर्मणि भारत ।
ज्ञानम् आवृत्य तु तमः प्रमादे सञ्जयति उत ॥ १४-९ ॥
हे भारत! सत्त्वम् (देहिनाम्) सुभे सञ्जयति, रजः कर्मणि,

उत तमः तु ज्ञानम् आवृत्य प्रमादे सञ्जयति ।

रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ।

रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १४-१० ॥

रजः तमः य अभिभूय सत्त्वम् भवति भारत ।

रजः सत्त्वम् तमः य एव तमः सत्त्वम् रजः तथा ॥ १४-१० ॥

डे भारत! सत्त्वम्, रजः तमः एव अभिभूय (स्वयं) भवति;

य रजः, सत्त्वम् तमः य (अभिभूय स्वयं भवति); तथा तमः,

सत्त्वम् रजः (अभिभूय स्वयं भवति) ।

सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन्प्रकाश उपजायते ।

ज्ञानं यदा तदा विद्याद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥ १४-११ ॥

सर्व-द्वारेषु देहे अस्मिन् प्रकाशः उपजायते ।

ज्ञानम् यदा तदा विद्यात् विवृद्धम् सत्त्वम् षति उत ॥ १४-११ ॥

उत यदा अस्मिन् देहे सर्व-द्वारेषु प्रकाशः ज्ञानम् (य)

उपजायते, तदा सत्त्वम् विवृद्धम् षति विद्यात् ।

लोभः प्रवृत्तिरारम्भः कर्मणामशमः स्पृहा ।

रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १४-१२ ॥

लोभः प्रवृत्तिः आरम्भः कर्मणाम् अशमः स्पृहा ।

रजसि ऐतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १४-१२ ॥

डे भरतर्षभ! लोभः, प्रवृत्तिः, कर्मणाम् आरम्भः,

अशमः, स्पृहा ऐतानि (चिह्नानि) रजसि विवृद्धे (सति) जायन्ते ।

अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव य ।

तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरु-नन्दन ॥ १४-१३ ॥

अप्रकाशः अप्रवृत्तिः य प्रमादः मोहः एव य ।

तमसि ऐतानि जायन्ते विवृद्धे कुरु-नन्दन ॥ १४-१३ ॥

डे कुरु-नन्दन! अप्रकाशः, अप्रवृत्तिः य, प्रमादः य,

मोहः एव ऐतानि (चिह्नानि) तमसि विवृद्धे (सति) जायन्ते ।

यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलयं याति देहभृत् ।

तद्योत्तमविदां लोकानमलान्प्रतिपद्यते ॥ १४-१४ ॥

यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलयम् याति दैह-भृत् ।
तदा उत्तम-विद्याम् लोकान् अमलान् प्रतिपद्यते ॥ १४-१४ ॥

यदा तु सत्त्वे प्रवृद्धे (सति) दैह-भृत् प्रलयम् याति
तदा उत्तम-विद्याम् अमलान् लोकान् प्रतिपद्यते ।

रजसि प्रलयं गत्वा कर्मसङ्गिषु जायते ।
तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ॥ १४-१५ ॥

रजसि प्रलयम् गत्वा कर्म-सङ्गिषु जायते ।
तथा प्रलीनः तमसि मूढ-योनिषु जायते ॥ १४-१५ ॥

(दैह-भृत्) रजसि प्रलयम् गत्वा कर्म-सङ्गिषु जायते ।
तथा (सः) तमसि प्रलीनः मूढ-योनिषु जायते ।

कर्मणः सुकृतस्थाः सात्त्विकं निर्मलं क्लमम् ।
रजसस्तु क्लं दुःखमज्ञानं तमसः क्लमम् ॥ १४-१६ ॥

कर्मणः सुकृतस्य आहुः सात्त्विकम् निर्मलम् क्लमम् ।
रजसः तु क्लमम् दुःखम् अज्ञानम् तमसः क्लमम् ॥ १४-१६ ॥

सुकृतस्य कर्मणः सात्त्विकम् निर्मलम् क्लमम्, रजसः क्लमम्
तु दुःखम्, तमसः (य) क्लमम् अज्ञानम् (धृति) आहुः ।

सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानं रजसो लोभ एव य ।
प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव य ॥ १४-१७ ॥

सत्त्वात् सञ्जायते ज्ञानम् रजसः लोभः एव य ।
प्रमाद-मोहौ तमसः भवतः अज्ञानम् एव य ॥ १४-१७ ॥

सत्त्वात् ज्ञानम् सञ्जायते, रजसः लोभः एव य
(सञ्जायते), तमसः प्रमाद-मोहौ भवतः, अज्ञानम् य एव
(भवति) ।

उर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ १४-१८ ॥

उर्ध्वम् गच्छन्ति सत्त्वस्थाः मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
जघन्य-गुण-वृत्तिस्थाः अधः गच्छन्ति तामसाः ॥ १४-१८ ॥

सत्त्वस्थाः उर्ध्वम् गच्छन्ति, राजसाः मध्ये तिष्ठन्ति,
जघन्य-गुण-वृत्तिस्थाः तामसाः अधः गच्छन्ति ।

नान्यं गुणोभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति ।
गुणोभ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति ॥ १४-१८ ॥

न अन्यम् गुणोभ्यः कर्तारम् यदा द्रष्टा अनुपश्यति ।
गुणोभ्यः य परम् वेत्ति मत्-भावम् सः अधिगच्छति ॥ १४-१८ ॥

यदा द्रष्टा गुणोभ्यः अन्यम् कर्तारम् न अनुपश्यति, गुणोभ्यः
य परम् (आत्मानं) वेत्ति, (तदा) सः मत्-भावम् अधिगच्छति ।

गुणानेतानतीत्य त्रीन्देही देहसमुद्भवान् ।
जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥ १४-२० ॥

गुणान् ऐतान् अतीत्य त्रीन् देही देह-समुद्भवान् ।
जन्म-मृत्यु-जरा-दुःखैः विमुक्तः अमृतम् अश्नुते ॥ १४-२० ॥

देही ऐतान् देह-समुद्भवान् त्रीन् गुणान् अतीत्य,
जन्म-मृत्यु-जरा-दुःखैः विमुक्तः (सन्) अमृतम् अश्नुते ।

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

कैर्लिङ्गैस्त्री-गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ।

किमाचारः कथं यैतांस्त्री-गुणानतिवर्तते ॥ १४-२१ ॥

कैः लिङ्गैः त्रीन् गुणान् ऐतान् अतीतः भवति प्रभो ।

किम् आचारः कथम् य ऐतान् त्रीन् गुणान् अतिवर्तते ॥ १४-२१ ॥

हे प्रभो! ऐतान् त्रीन् गुणान् अतीतः (शुभः) कैः लिङ्गैः

(ज्ञातः) भवति? (सः) य किम् आचारः? (सः)

य ऐतान् त्रीन् गुणान् कथम् अतिवर्तते?

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

प्रकाशं य प्रवृत्तिं य मोहमेव य पाण्डव ।

न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥ १४-२२ ॥

प्रकाशम् य प्रवृत्तिम् य मोहम् ऐव य पाण्डव ।

न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ॥ १४-२२ ॥

हे पाण्डव! प्रकाशम् य प्रवृत्तिम् य मोहम् अवे य
सम्प्रवृत्तानि न द्वेष्टि, निवृत्तानि (य) न काङ्क्षति ।

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विद्याल्यते ।
गुणा वर्तन्त इत्येवं योऽवतिष्ठति नेऽगते ॥ १४-२३ ॥

उदासीनवत् आसीनः गुणैः यः न विद्याल्यते ।
गुणाः वर्तन्ते इति अवेवम् यः अवतिष्ठति न इऽगते ॥ १४-२३ ॥

यः उदासीनवत् आसीनः गुणैः न विद्याल्यते, यः (य) गुणाः
वर्तन्ते इति (मत्वा) अवेवम् अवतिष्ठति, (य) न इऽगते ।

समदुःखसुखः स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।
तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ १४-२४ ॥

सम-दुःख-सुखः स्वस्थः सम-लोष्ट-अश्म-काञ्चनः ।
तुल्य-प्रिय-अप्रियः धीरः तुल्य-निन्दा-आत्म-संस्तुतिः ॥ १४-२४ ॥

(यः) सम-दुःख-सुखः, स्वस्थः, सम-लोष्ट-अश्म-काञ्चनः,
तुल्य-प्रिय-अप्रियः, धीरः, तुल्य-निन्दा-आत्म-संस्तुतिः,

मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रारिपक्षयोः ।
सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥ १४-२५ ॥

मान-अपमानयोः तुल्यः तुल्यः मित्र-अरि-पक्षयोः ।
सर्व-आरम्भ-परित्यागी गुणातीतः सः उच्यते ॥ १४-२५ ॥

(यः) मान-अपमानयोः तुल्यः, मित्र-अरि-पक्षयोः तुल्यः,
सर्व-आरम्भ-परित्यागी (य अस्ति) सः गुणातीतः उच्यते ।

मां य योऽव्यभियारेण भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान्समतीत्यैतान्ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १४-२६ ॥

माम् य यः अव्यभियारेण भक्ति-योगेन सेवते ।
सः गुणान् समतीत्य ऐतान् ब्रह्म-भूयाय कल्पते ॥ १४-२६ ॥

यः माम् य अव्यभियारेण भक्ति-योगेन सेवते, सः ऐतान्
गुणान् समतीत्य, ब्रह्म-भूयाय कल्पते ।

ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाडममृतस्याव्ययस्य च ।

शाश्वतस्य च धर्मस्य सुप्रस्यैकान्तिकस्य च ॥ १४-२७ ॥

ब्रह्मणः हि प्रतिष्ठा अडम् अमृतस्य अव्ययस्य च ।

शाश्वतस्य च धर्मस्य सुप्रस्य ऐकान्तिकस्य च ॥ १४-२७ ॥

अमृतस्य अव्ययस्य च ब्रह्मणः, शाश्वतस्य च धर्मस्य,

ऐकान्तिकस्य सुप्रस्य च हि अडम् प्रतिष्ठा (अस्मि) ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

गुणत्रयविभागयोगो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

ॐ तत् सत् षति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

गुण-त्रय-विभाग-योगः नाम चतुर्दशः अध्यायः ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशोऽध्यायः । पुरुषोत्तमयोगः ।

अथ पञ्चदशः अध्यायः । पुरुषोत्तम-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

उर्ध्वमूलमधःशापमश्रत्थं प्रादुरव्ययम् ।

छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १५-१ ॥

उर्ध्व-मूलम् अधः-शापम् अश्रत्थम् प्रादुः अव्ययम् ।

छन्दांसि यस्य पर्णानि यः तम् वेद सः वेदवित् ॥ १५-१ ॥

छन्दांसि यस्य पर्णानि (सन्ति ते) अश्रत्थम् उर्ध्व-मूलम्

अधः-शापम् अव्ययम् प्रादुः । यः तम् वेद, सः वेदवित् (इति उच्यते) ।

अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शापः

गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।

अधश्च मूलान्यनुसन्ततानि

कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥ १५-२ ॥

अधः च उर्ध्वम् प्रसृताः तस्य शापः

गुण-प्रवृद्धाः विषय-प्रवालाः ।

अधः य मूलानि अनुसन्ततानि

कर्म-अनुबन्धीनि मनुष्य-लोके ॥ १५-२ ॥

तस्य गुण-प्रवृद्धाः विषय-प्रवालाः शाभाः अधः

उर्ध्वम् य प्रसृताः (सन्ति) अधः य मनुष्य-लोके

कर्म-अनुबन्धीनि मूलानि अनुसन्ततानि (सन्ति) ।

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते

नान्तो न यादृर्न य सम्प्रतिष्ठा ।

अश्वत्थमेनं सुविद्वद्धमूलं

असङ्गशस्त्रेण दृढेन छित्त्वा ॥ १५-३ ॥

न रूपम् अस्य एह तथा उपलभ्यते

न अन्तः न य आदिः न य सम्प्रतिष्ठा ।

अश्वत्थम् अेनम् सुविद्वद्ध-मूलम्

असङ्ग-शस्त्रेण दृढेन छित्त्वा ॥ १५-३ ॥

(यथा अयं वर्णितः) तथा अस्य रूपम् एह न उपलभ्यते ।

(अस्य) अन्तः न, आदिः य न, सम्प्रतिष्ठा य न (उपलभ्यते),

सुविद्वद्ध-मूलम् अेनम् अश्वत्थम् दृढेन असङ्ग-शस्त्रेण छित्त्वा,

ततः पदं तत्परिभार्गितव्यं

यस्मिन्-गता न निवर्तन्ति भूयः ।

तमेव याद्यं पुरुषं प्रपद्ये ।

यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ १५-४ ॥

ततः पदम् तत् परिभार्गितव्यं

यस्मिन् गताः न निवर्तन्ति भूयः ।

तम् अेव य आद्यम् पुरुषम् प्रपद्ये ।

यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ १५-४ ॥

ततः यतः पुराणी प्रवृत्तिः प्रसृता तम् अेव य आद्यम्

पुरुषम् प्रपद्ये, (एति) तत् पदम् परिभार्गितव्यं, यस्मिन्

गताः भूयः न निवर्तन्ति ।

निर्मानभोला जितसङ्गदोषा

अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ।

द्वन्द्वैर्विमुक्ताः सुषुप्तुःसंज्ञैर्-

गच्छन्त्यमूढाः पदमव्ययं तत् ॥ १५-५ ॥

निर्मान-मोहाः जितसङ्गदोषाः

अध्यात्म-नित्याः विनिवृत्त-कामाः ।

द्वन्द्वैः विमुक्ताः सुषुप्तुःसंज्ञैः

गच्छन्ति अमूढाः पदम् अव्ययं तत् ॥ १५-५ ॥

निर्मान-मोहाः, जितसङ्गदोषाः, अध्यात्म-नित्याः,

विनिवृत्त-कामाः, सुषुप्तुःसंज्ञैः द्वन्द्वैः विमुक्ताः,

अमूढाः, तत् अव्ययं पदम् गच्छन्ति ।

न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।

यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्भ्राम परमं मम ॥ १५-६ ॥

न तत् भासयते सूर्यः न शशाङ्कः न पावकः ।

यत् गत्वा न निवर्तन्ते तत् धाम परमम् मम ॥ १५-६ ॥

न सूर्यः, न शशाङ्कः, न पावकः (य) तत् (पदं) भासयते ।

यत् गत्वा न निवर्तन्ते तत् मम परमम् धाम ।

ममैवांशो ज्वलोके ज्वलूतः सनातनः ।

मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥ १५-७ ॥

मम एव अंशः ज्वल-लोके ज्वल-लूतः सनातनः ।

मनः-षष्ठानि-इन्द्रियाणि प्रकृति-स्थानि कर्षति ॥ १५-७ ॥

(अस्मिन्) ज्वल-लोके मम एव सनातनः अंशः ज्वल-लूतः

(अस्ति, सः) प्रकृति-स्थानि मनः-षष्ठानि-इन्द्रियाणि कर्षति ।

शरीरं यदवाप्नोति यस्याप्युत्कामतीश्वरः ।

गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥ १५-८ ॥

शरीरम् यत् अवाप्नोति यत् य अपि उत्कामति ईश्वरः ।

गृहीत्वा ऐतानि संयाति वायुः गन्धान् एव आशयात् ॥ १५-८ ॥

यत् (ओषः) ईश्वरः शरीरम् अवाप्नोति, अपि य यत् उत्कामति

(तत्) वायुः आशयात् गन्धान् एव, ऐतानि गृहीत्वा संयाति ।

श्रोत्रं यक्षुः स्पर्शनं च रसनं घ्राणमेव च ।

अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥ १५-८ ॥

श्रोत्रम् यक्षुः स्पर्शनम् च रसनम् घ्राणम् एव च ।

अधिष्ठाय मनः च अयम् विषयान् उपसेवते ॥ १५-८ ॥

अयम् (शुभः) श्रोत्रम् यक्षुः स्पर्शनम् च, रसनम्

घ्राणम् मनः च एव अधिष्ठाय विषयान् उपसेवते ।

उत्कामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।

विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानयक्षुषः ॥ १५-१० ॥

उत्कामन्तम् स्थितम् वा अपि भुञ्जानम् वा गुण-अन्वितम् ।

विमूढाः न अनुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञान-यक्षुषः ॥ १५-१० ॥

उत्कामन्तम् स्थितम् वा, भुञ्जानम् गुण-अन्वितम् वा अपि

विमूढाः न अनुपश्यन्ति, ज्ञान-यक्षुषः पश्यन्ति ।

यतन्तो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।

यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यथेतसः ॥ १५-११ ॥

यतन्तः योगिनः च ऐनम् पश्यन्ति आत्मानि अवस्थितम् ।

यतन्तः अपि अकृत-आत्मानः न ऐनम् पश्यन्ति अथेतसः ॥ १५-११ ॥

यतन्तः योगिनः आत्मानि अवस्थितम् ऐनम् पश्यन्ति, अथेतसः

अकृत-आत्मानः च यतन्तः अपि ऐनम् न पश्यन्ति ।

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽभिलम् ।

यथ्यन्द्रमसि यथाश्रौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ १५-१२ ॥

यत् आदित्य-गतं तेजः जगत् भासयते अभिलम् ।

यत् यन्द्रमसि यत् य अश्रौ तत् तेजः विद्धि मामकम् ॥ १५-१२ ॥

यत् आदित्य-गतं तेजः अभिलम् जगत् भासयते, यत् य यन्द्रमसि,

यत् य अश्रौ (स्थितं अस्ति), तत् मामकम् तेजः (अस्ति ष्ठीति त्वं) विद्धि ।

गामाविश्य य भूतानि धारयाम्यहमोजसा ।

पुष्णामि यौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १५-१३ ॥

गाम् आविश्य य भूतानि धारयामि अहम् ओजसा ।

पुष्णामि य ओषधीः सर्वाः सोमः भूत्वा रसात्मकः ॥ १५-१३ ॥

अडम् य गाम् आविश्य भूतानि ओजसा धारयामि । रसात्मकः

सोमः भूत्वा य सर्वाः ओषधीः पुष्पामि ।

अडं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देवमाश्रितः ।

प्राणान्पानसमायुक्तः पयाम्यन्नं यतुर्विधम् ॥ १५-१४ ॥

अडम् वैश्वानरः भूत्वा प्राणिनाम् देवम् आश्रितः ।

प्राण-अपान-सम-आयुक्तः पयामि अन्नम् यतुर्विधम् ॥ १५-१४ ॥

अडम् प्राणिनाम् देवम् आश्रितः प्राण-अपान-सम-आयुक्तः

वैश्वानरः भूत्वा यतुर्विधम् अन्नम् पयामि ।

सर्वस्य खाडं ढृष्टि सन्निविष्टो

मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च ।

वेदैश्च सर्वैरडमेव वेधो

वेदान्त-कृद्देवविदेव खाडम् ॥ १५-१५ ॥

सर्वस्य य अडम् ढृष्टि सन्निविष्टः

मत्तः स्मृतिः ज्ञानम् अपोहनम् य ।

वेदैः य सर्वैः अडम् अेव वेधः

वेदान्त-कृत् वेद-वित् अेव य अडम् ॥ १५-१५ ॥

अडम् सर्वस्य ढृष्टि सन्निविष्टः (अस्मि), मत्तः (सर्वस्य)

स्मृतिः ज्ञानम् अपोहनम् य (भवति) अडम् य अेव

सर्वैः वेदैः वेधः (अस्मि), अडम् अेव य वेदान्त-कृत्

वेद-वित् य (अस्मि) ।

द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर अेव य ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ १५-१६ ॥

द्वौ षमौ पुरुषौ लोके क्षरः य अक्षरः अेव य ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थः अक्षरः उच्यते ॥ १५-१६ ॥

(अस्मिन्) लोके क्षरः अक्षरः य अेव षमौ द्वौ पुरुषौ (स्तः),

सर्वाणि भूतानि क्षरः, कूटस्थः य अक्षरः उच्यते ।

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

यो लोकत्रयमाविश्य भिभर्त्यव्यय ष्वरः ॥ १५-१७ ॥

ઉત્તમઃ પુરુષઃ તુ અન્યઃ પરમ્-આત્મા ઇતિ ઉદાહૃતઃ ।

યઃ લોક-ત્રયમ્ આવિશ્ય બિભર્તિ અવ્યયઃ ઇશ્વરઃ ॥ ૧૫-૧૭ ॥

ઉત્તમઃ પુરુષઃ તુ અન્યઃ (અસ્તિ), (સઃ) પરમ્-આત્મા ઇતિ

ઉદાહૃતઃ યઃ અવ્યયઃ ઇશ્વરઃ લોક-ત્રયમ્ આવિશ્ય (તત્) બિભર્તિ ।

યસ્માત્ક્ષરમતીતોડહમક્ષરાદપિ ચોત્તમઃ ।

અતોડસ્મિ લોકે વેદે ચ પ્રથિતઃ પુરુષોત્તમઃ ॥ ૧૫-૧૮ ॥

યસ્માત્ ક્ષરમ્ અતીતઃ અહમ્ અક્ષરાત્ અપિ ચ ઉત્તમઃ ।

અતઃ અસ્મિ લોકે વેદે ચ પ્રથિતઃ પુરુષોત્તમઃ ॥ ૧૫-૧૮ ॥

યસ્માત્ અહમ્ ક્ષરમ્ અતીતઃ, અક્ષરાત્ અપિ ચ ઉત્તમઃ

(અસ્મિ), અતઃ (અહં) લોકે વેદે ચ પુરુષોત્તમઃ ઇતિ પ્રથિતઃ અસ્મિ ।

યો મામેવમસમ્મૂઢો જાનાતિ પુરુષોત્તમમ્ ।

સ સર્વવિદ્ભજતિ માં સર્વભાવેન ભારત ॥ ૧૫-૧૯ ॥

યઃ મામ્ એવમ્ અસમ્મૂઢઃ જાનાતિ પુરુષોત્તમમ્ ।

સઃ સર્વ-વિત્ ભજતિ મામ્ સર્વ-ભાવેન ભારત ॥ ૧૫-૧૯ ॥

હે ભારત! યઃ અસમ્મૂઢઃ મામ્ પુરુષોત્તમમ્ એવમ્ જાનાતિ,

સઃ સર્વ-વિત્ (ભૂત્વા) મામ્ સર્વ-ભાવેન ભજતિ ।

ઇતિ ગુહ્યતમં શાસ્ત્રમિદમુક્તં મયાનઘ ।

એતદ્બુદ્ધ્યા બુદ્ધિમાન્સ્થાત્કૃતકૃત્યશ્ચ ભારત ॥ ૧૫-૨૦ ॥

ઇતિ ગુહ્યતમમ્ શાસ્ત્રમ્ ઇદમ્ ઉક્તમ્ મયા અનઘ ।

એતત્ બુદ્ધ્યા બુદ્ધિમાન્ સ્થાત્ કૃતકૃત્યઃ ચ ભારત ॥ ૧૫-૨૦ ॥

હે અનઘ! ઇતિ ગુહ્યતમમ્ ઇદમ્ શાસ્ત્રમ્ મયા ઉક્તમ્,

હે ભારત! એતત્ બુદ્ધ્યા (જીવઃ) બુદ્ધિમાન્ કૃતકૃત્યઃ ચ સ્થાત્ ।

ૐ તત્સદિતિ શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતાસૂપનિષત્સુ

બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણાર્જુનસંવાદે

પુરુષોત્તમયોગો નામ પચ્ચદશોડધ્યાયઃ ॥ ૧૫ ॥

ૐ તત્ સત્ ઇતિ શ્રીમત્ ભગવત્ ગીતાસુ ઉપનિષત્સુ

બ્રહ્મ-વિદ્યાયામ્ યોગ-શાસ્ત્રે શ્રીકૃષ્ણ-અર્જુન-સંવાદેપુરુષોત્તમ-યોગો

नाम पञ्चदशः अध्यायः ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः । दैवासुरसम्पद्धिभागयोगः ।

अथ षोडशः अध्यायः । दैव-आसुर-सम्पत्-विभाग-योगः ।

श्रीभगवानुवाच ।

श्रीभगवान् उवाच ।

अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १६-१ ॥

अभयम् सत्त्व-संशुद्धिः ज्ञान-योग-व्यवस्थितिः ।

दानम् दमः य यज्ञः य स्वाध्यायः तपः आर्जवम् ॥ १६-१ ॥

अभयम्, सत्त्व-संशुद्धिः, ज्ञान-योग-व्यवस्थितिः, दानम्,

दमः य यज्ञः य, स्वाध्यायः, तपः, आर्जवम्,

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।

दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं क्रीरयापलम् ॥ १६-२ ॥

अहिंसा सत्यम् अक्रोधः त्यागः शान्तिः अपैशुनम् ।

दया भूतेषु अलोलुप्त्वं मार्दवम् क्रीः अयापलम् ॥ १६-२ ॥

अहिंसा, सत्यम्, अक्रोधः, त्यागः, शान्तिः, अपैशुनम्,

भूतेषु दया, अलोलुप्त्वं, मार्दवम्, क्रीः, अयापलम्,

तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।

भवन्ति सम्पदं दैवीमभिजातस्य ભારત ॥ १६-३ ॥

तेजः क्षमा धृतिः शौचम् अद्रोहः न अति-मानिता ।

भवन्ति सम्पदम् दैवीम् अभिजातस्य ભારત ॥ १६-३ ॥

हे भारत! तेजः, क्षमा, धृतिः, शौचम्, अद्रोहः,

न अति-मानिता (एति ऐतानि लक्षणानि) दैवीम् सम्पदम्

अभिजातस्य (पुरुषस्य) भवन्ति ।

दम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च ।

अज्ञानं याभिजातस्य पार्थ सम्पदमासुरीम् ॥ १६-४ ॥

दम्भः दर्पः अभिमानः य क्रोधः पारुष्यम् एव च ।

अज्ञानम् य अभिजातस्य पार्थ सम्पदम् आसुरीम् ॥ १६-४ ॥

हे पार्थ! दम्भः, दर्पः, अभिमानः यः, क्रोधः, पारुष्यम्,
 अवे य अज्ञानम् य (येतानि लक्षणाणि) आसुरीम् सम्पदम्
 अभिजातस्य (पुरुषस्य भवन्ति) ।

दैवी सम्पद्धिमोक्षाय निबन्धयासुरी मता ।

मा शुभः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव ॥ १६-५ ॥

दैवी सम्पत् विमोक्षाय निबन्धाय आसुरी मता ।

मा शुभः सम्पदम् दैवीम् अभिजातः असि पाण्डव ॥ १६-५ ॥

दैवी सम्पत् विमोक्षाय, आसुरी (सम्पत् य) निबन्धाय मता ।

हे पाण्डव! (त्वं) दैवीम् सम्पदम् अभिजातः असि, मा शुभः ।

द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर अवे य ।

द्वौ विस्तरशः प्रोक्त आसुरं पार्थ मे शृणु ॥ १६-६ ॥

द्वौ भूत-सर्गौ लोके अस्मिन् दैवः आसुरः अवे य ।

द्वैवः विस्तरशः प्रोक्तः आसुरम् पार्थ मे शृणु ॥ १६-६ ॥

हे पार्थ! अस्मिन् लोके दैवः आसुरः य अवे द्वौ

भूत-सर्गौ (स्तः तत्र) दैवः विस्तरशः प्रोक्तः आसुरम् मे शृणु ।

प्रवृत्तिं य निवृत्तिं य जना न विदुरासुराः ।

न शौचं नापि याचारो न सत्यं तेषु विद्यते ॥ १६-७ ॥

प्रवृत्तिम् य निवृत्तिम् य जनाः न विदुः आसुराः ।

न शौचम् न अपि य आचारः न सत्यम् तेषु विद्यते ॥ १६-७ ॥

आसुराः जनाः प्रवृत्तिम् य निवृत्तिम् य न विदुः, तेषु य

न शौचम्, न आचारः, न अपि सत्यम् विद्यते ।

असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाङ्कुरनीश्वरम् ।

अपरस्परसम्भूतं किमन्यत्कामधैतुकम् ॥ १६-८ ॥

असत्यम् अप्रतिष्ठम् ते जगत् आङ्कुरः अनीश्वरम् ।

अपरस्पर-सम्भूतं किम् अन्यत् काम-धैतुकम् ॥ १६-८ ॥

(धैतुं) जगत् असत्यम्, अप्रतिष्ठम्, अनीश्वरम्, अपरस्पर-सम्भूतं

काम-धैतुकम् (य अस्ति) अन्यत् किम् (धैतुं) ते आङ्कुरः ।

येतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।

प्रभवन्त्युग्रकर्माः क्षयाय जगतोऽहिताः ॥ १६-८ ॥

येताम् दृष्टिम् अवष्टभ्य नष्ट-आत्मानः अल्प-बुद्धयः ।

प्रभवन्ति उग्र-कर्माः क्षयाय जगतः अहिताः ॥ १६-८ ॥

येताम् दृष्टिम् अवष्टभ्य नष्ट-आत्मानः, अल्प-बुद्धयः,

उग्र-कर्माः, अहिताः जगतः क्षयाय प्रभवन्ति ।

काममाश्रित्य दुष्पूरं दम्भमानमदान्विताः ।

मोडाद्गृहीत्वा सद्ग्राहान्प्रवर्तन्तेऽशुचिप्रताः ॥ १६-१० ॥

कामम् आश्रित्य दुष्पूरम् दम्भ-मान-मद-अन्विताः ।

मोडात् गृहीत्वा असत् ग्राहान् प्रवर्तन्ते अशुचि-प्रताः ॥ १६-१० ॥

दुष्पूरम् कामम् आश्रित्य, मोडात् असत् ग्राहान् गृहीत्वा,

अशुचि-प्रताः दम्भ-मान-मद-अन्विताः प्रवर्तन्ते ।

चिन्तामपरिमेयां च प्रलयान्तामुपाश्रिताः ।

कामोपभोगपरमा येतावदिति निश्चिताः ॥ १६-११ ॥

चिन्ताम् अपरिमेयाम् च प्रलयान्ताम् उपाश्रिताः ।

काम-उपभोग-परमाः येतावत् इति निश्चिताः ॥ १६-११ ॥

(ते) अपरिमेयाम् प्रलयान्ताम् चिन्ताम् उपाश्रिताः

काम-उपभोग-परमाः च , येतावत् इति निश्चिताः ।

आशापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः ।

ईडन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान् ॥ १६-१२ ॥

आशा-पाश-शतैः बद्धाः काम-क्रोध-परायणाः ।

ईडन्ते काम-भोगार्थम् अन्यायेन अर्थ-सञ्चयान् ॥ १६-१२ ॥

आशा-पाश-शतैः बद्धाः, काम-क्रोध-परायणाः,

काम-भोगार्थम् अन्यायेन अर्थ-सञ्चयान् ईडन्ते ।

ईदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्स्ये मनोरथम् ।

ईदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥ १६-१३ ॥

ईदम् अद्य मया लब्धम् ईदम् प्राप्स्ये मनोरथम् ।

एदम् अस्ति एदम् अपि मे भविष्यति पुनः धनम् ॥ १६-१३ ॥

अद्य एदम् मया लब्धम्, एदम् मनोरथम् (श्वः) प्राप्स्ये,
एदम् धनम् (अधुना) अस्ति, एदम् अपि (धनम् य) मे पुनः
भविष्यति ।

असौ मया उतः शत्रुर्दनिष्ये यापरानपि ।
एश्वरोऽडमदं भोगी सिद्धोऽडं बलवान्-सुधी ॥ १६-१४ ॥

असौ मया उतः शत्रुः दनिष्ये य अपरान् अपि ।
एश्वरः अडम् अडं भोगी सिद्धः अडम् बलवान् सुधी ॥ १६-१४ ॥

असौ शत्रुः मया उतः, अपरान् य अपि दनिष्ये, अडम् एश्वरः,
अडं भोगी, अडम् सिद्धः, बलवान् सुधी (य अडं अस्मि) ।

आढ्योऽभिजनवानस्मि कोऽन्योऽस्ति सदृशो मया ।
यस्ये दास्यामि मोदेष्ये एत्यज्ञानविमोडिताः ॥ १६-१५ ॥

आढ्यः अभिजनवान् अस्मि कः अन्यः अस्ति सदृशः मया ।
यस्ये दास्यामि मोदेष्ये एति अज्ञान-विमोडिताः ॥ १६-१५ ॥

आढ्यः अभिजनवान् अस्मि, मया सदृशः कः अन्यः अस्ति?
(अडं) यस्ये, दास्यामि, मोदेष्ये एति अज्ञान-विमोडिताः
(ते सन्ति) ।

अनेकचित्तविलान्ता मोडजालसमावृताः ।
प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ १६-१६ ॥

अनेक-चित्त-विलान्ताः मोड-जाल-समावृताः ।
प्रसक्ताः काम-भोगेषु पतन्ति नरके अशुचौ ॥ १६-१६ ॥

अनेक-चित्त-विलान्ताः मोड-जाल-समावृताः काम-भोगेषु
प्रसक्ताः, अशुचौ नरके पतन्ति ।

आत्मसम्भाविताः स्तब्धा धनमानमदान्विताः ।
यजन्ते नामयज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ॥ १६-१७ ॥

आत्म-सम्भाविताः स्तब्धाः धन-मान-मद-अन्विताः ।
यजन्ते नाम-यज्ञैः ते दम्भेन अविधि-पूर्वकम् ॥ १६-१७ ॥

आत्म-सम्भाविताः स्तब्धाः धन-मान-मद-अन्विताः, ते दम्भेन

अविधि-पूर्वकम् नाम-यज्ञैः यजन्ते ।

अलंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं य संश्रिताः ।

मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषन्तोऽव्यसूयकाः ॥ १६-१८ ॥

अलंकारम् बलम् दर्पम् कामम् क्रोधम् य संश्रिताः ।

माम् आत्म-पर-देहेषु प्रद्विषन्तः अव्यसूयकाः ॥ १६-१८ ॥

अलंकारम् बलम् दर्पम् कामम् क्रोधम् य संश्रिताः

आत्म-पर-देहेषु (स्थितं) माम् प्रद्विषन्तः अव्यसूयकाः

(ते भवन्ति) ।

तानलं द्विषतः क्रूरान्-संसारेषु नराधमान् ।

क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १६-१९ ॥

तान् अलम् द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् ।

क्षिपामि अजस्रम् अशुभान् आसुरीषु एव योनिषु ॥ १६-१९ ॥

तान् द्विषतः क्रूरान्, अशुभान्, नराधमान् संसारेषु

आसुरीषु एव योनिषु अजस्रम् अलम् क्षिपामि ।

आसुरी योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि ।

मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ॥ १६-२० ॥

आसुरीम् योनिम् आपन्नाः मूढाः जन्मनि जन्मनि ।

माम् अप्राप्य एव कौन्तेय ततः यान्ति अधमाम् गतिम् ॥ १६-२० ॥

हे कौन्तेय! आसुरीम् योनिम् आपन्नाः जन्मनि जन्मनि मूढाः

(सन्तः) माम् अप्राप्य एव, ततः अधमाम् गतिम् यान्ति ।

त्रिविधं नरकस्थेदं द्वारं नाशनमात्मनः ।

कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥ १६-२१ ॥

त्रिविधम् नरकस्य षडम् द्वारम् नाशनम् आत्मनः ।

कामः क्रोधः तथा लोभः तस्मात् ऐतत् त्रयम् त्यजेत् ॥ १६-२१ ॥

कामः क्रोधः तथा लोभः षडम् त्रिविधम् आत्मनः नाशनम्

नरकस्य द्वारम् (अस्ति), तस्मात् ऐतत् त्रयम् त्यजेत् ।

ऐतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।

आथरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥ १६-२२ ॥

अेतैः विमुक्तः कौन्तेय तमो-द्वाैः त्रिभिः नरः ।

आचरति आत्मनः श्रेयः ततः याति पराम् गतिम् ॥ १६-२२ ॥

डे कौन्तेय! अेतैः त्रिभिः तमो-द्वाैः विमुक्तः नरः, आत्मनः

श्रेयः आचरत्, ततः पराम् गतिम् याति ।

यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।

न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ १६-२३ ॥

यः शास्त्र-विधिम् उत्सृज्य वर्तते काम-कारतः ।

न सः सिद्धिम् अवाप्नोति न सुखम् न पराम् गतिम् ॥ १६-२३ ॥

यः शास्त्र-विधिम् उत्सृज्य, काम-कारतः वर्तते, सः न सिद्धिम्,

न सुखम्, न (य) पराम् गतिम् अवाप्नोति ।

तस्मात्शास्त्रं प्रमाणां ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।

ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिच्छति ॥ १६-२४ ॥

तस्मात् शास्त्रम् प्रमाणम् ते कार्य-अकार्य-व्यवस्थितौ ।

ज्ञात्वा शास्त्र-विधान-उक्तम् कर्म कर्तुम् षड अर्हसि ॥ १६-२४ ॥

तस्मात् कार्य-अकार्य-व्यवस्थितौ ते शास्त्रम् प्रमाणम् (अस्ति),

शास्त्र-विधान-उक्तम् कर्म ज्ञात्वा (तत् त्वं) षड कर्तुम् अर्हसि ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

दैवासुरसम्पद्भिर्भागयोगो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

ॐ तत् सत् षति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

दैव-आसुर-सम्पत्-विभाग-योगः नाम षोडशः अध्यायः ॥

अथ सप्तदशोऽध्यायः । श्रद्धात्रयविभागयोगः

अथ सप्तदशः अध्यायः । श्रद्धा-त्रय-विभाग-योगः

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।

तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १७-१ ॥

ये शास्त्र-विधिम् उत्सृज्य यजन्ते श्रद्धया अन्विताः ।

तेषाम् निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वम् आहो रजः तमः ॥ १७-१ ॥

हे कृष्ण! ये शास्त्र-विधिम् उत्सृज्य, श्रद्धया अन्विताः

(सन्तः) यजन्ते, तेषां तु का निष्ठा? सत्त्वम् रजः आहो तमः ?

श्रीभगवानुवाच

श्रीभगवान् उवाच ।

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।

सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ १७-२ ॥

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनाम् सा स्वभावजा ।

सात्त्विकी राजसी च एव तामसी च इति ताम् शृणु ॥ १७-२ ॥

देहिनाम् (या) स्वभावजा श्रद्धा, सा सात्त्विकी च राजसी (य)

तामसी च एव इति त्रिविधा भवति, ताम् शृणु ।

सत्त्वानुगुणा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।

श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यश्श्रद्धः स एव सः ॥ १७-३ ॥

सत्त्व-अनुगुणा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।

श्रद्धामयः अयम् पुरुषः यः यत् श्रद्धः सः एव सः ॥ १७-३ ॥

हे भारत! सर्वस्य सत्त्व-अनुगुणा श्रद्धा भवति, अयम्

पुरुषः श्रद्धामयः (अस्ति), यः यत् श्रद्धः (भवति), सः एव सः ।

यजन्ते सात्त्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः ।

प्रेतान्भूतगणान्श्रान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ १७-४ ॥

यजन्ते सात्त्विकाः देवान् यक्ष-रक्षांसि राजसाः ।

प्रेतान् भूतगणान् च अन्ये यजन्ते तामसाः जनाः ॥ १७-४ ॥

सात्त्विकाः देवान् यजन्ते, राजसाः यक्ष-रक्षांसि (यजन्ते),

अन्ये तामसाः जनाः प्रेतान् भूतगणान् च यजन्ते ।

अशास्त्रविहितं धीरं तप्यन्ते ये तपो जनाः ।

दम्भाहंकारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥ १७-५ ॥

कर्षयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममयेतसः ।

मां यैवान्तःशरीरस्थं तान्विद्विष्यासुरनिश्चयान् ॥ १७-६ ॥

अशास्त्र-विहितम् धोरम् तप्यन्ते ये तपः जनाः ।

दम्भ-अलंकार-संयुक्ताः काम-राग-बल-अन्विताः ॥ १७-५ ॥

कर्षयन्तः शरीरस्थम् भूत-ग्रामम् अयेतसः ।

माम् य एव अन्तः-शरीरस्थम् तान् विद्धि आसुर-निश्चयान् ॥ १७-६ ॥

दम्भ-अलंकार-संयुक्ताः काम-राग-बल-अन्विताः ये जनाः

अशास्त्र-विहितम् धोरम् तपः तप्यन्ते, अयेतसः य (ये)

शरीरस्थम् भूत-ग्रामम् अन्तः-शरीरस्थम् माम् एव

कर्षयन्तः तान् आसुर-निश्चयान् विद्धि ।

आलारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः ।

यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु ॥ १७-७ ॥

आलारः तु अपि सर्वस्य त्रिविधः भवति प्रियः ।

यज्ञः तपः तथा दानम् तेषाम् भेदम् एवम् शृणु ॥ १७-७ ॥

सर्वस्य प्रियः आलारः अपि तु त्रिविधः भवति, तथा यज्ञः, तपः,

दानम् (य सर्वस्य त्रिविधं भवति, त्वं) तेषाम् एवम् भेदम् शृणु ।

आयुःसत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः ।

रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आलाराः सात्त्विकप्रियाः ॥ १७-८ ॥

आयुः-सत्त्व-बल-आरोग्य-सुख-प्रीति-विवर्धनाः ।

रस्याः स्निग्धाः स्थिराः हृद्याः आलाराः सात्त्विक-प्रियाः ॥ १७-८ ॥

आयुः-सत्त्व-बल-आरोग्य-सुख-प्रीति-विवर्धनाः, रस्याः स्निग्धाः

स्थिराः हृद्याः आलाराः सात्त्विक-प्रियाः (सन्ति) ।

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः ।

आलारा राजसस्येष्टा द्युःखशोकामयप्रदाः ॥ १७-९ ॥

कट्वम्ल-लवण-अति-उष्ण-तीक्ष्ण-रूक्ष-विदाहिनः ।

आलाराः राजसस्येष्टाः द्युःख-शोक-आमय-प्रदाः ॥ १७-९ ॥

कट्वम्ल-लवण-अति-उष्ण-तीक्ष्ण-रूक्ष-विदाहिनः

दुःख-शोक-आमय-प्रदः आडाराः राजसस्य षड्ढटाः (भवति) ।

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं य यत् ।

उच्छिष्टमपि यामेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १७-१० ॥

यातयामम् गत-रसम् पूति पर्युषितम् य यत् ।

उच्छिष्टम् अपि य अमेध्यम् भोजनम् तामस-प्रियम् ॥ १७-१० ॥

यत् यातयामम्, गत-रसम्, पूति, पर्युषितम् य उच्छिष्टम्

अपि य अमेध्यम् भोजनम् (तत्) तामस-प्रियम् (अस्ति) ।

अङ्गलाङ्गिर्भिर्यज्ञो विधिदृष्टो य षज्यते ।

यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः ॥ १७-११ ॥

अङ्गल-आङ्गिभिः यज्ञः विधि-दृष्टः यः षज्यते ।

यष्टव्यम् अवे षति मनः समाधाय सः सात्त्विकः ॥ १७-११ ॥

अङ्गल-आङ्गिभिः (पुरुषैः) यष्टव्यम् अवे षति मनः समाधाय

विधि-दृष्टः यः यज्ञः षज्यते, सः सात्त्विकः (यज्ञः मतः) ।

अभिसन्धाय तु क्वलं दम्भार्थमपि यैव यत् ।

षज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥ १७-१२ ॥

अभिसन्धाय तु क्वलम् दम्भार्थम् अपि य अवे यत् ।

षज्यते भरत-श्रेष्ठ तम् यज्ञम् विद्धि राजसम् ॥ १७-१२ ॥

डे भरत-श्रेष्ठ! क्वलम् तु अभिसन्धाय, अपि य दम्भार्थम्

अवे यत् षज्यते, तम् यज्ञम् राजसम् विद्धि ।

विधिडीनमसृष्टान्नं मन्त्रडीनमदक्षिणाम् ।

श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परियक्षते ॥ १७-१३ ॥

विधि-डीनम् असृष्ट-अन्नम् मन्त्र-डीनम् अदक्षिणाम् ।

श्रद्धा-विरहितम् यज्ञम् तामसम् परियक्षते ॥ १७-१३ ॥

विधि-डीनम्, असृष्ट-अन्नम्, मन्त्र-डीनम्, अदक्षिणाम्,

श्रद्धा-विरहितम्, (य) यज्ञम् तामसम् परियक्षते ।

देवद्विजगुरुप्राज्ञापूजनं शौचमार्जवम् ।

ब्रह्मचर्यमहिंसा य शारीरं तप उच्यते ॥ १७-१४ ॥

देव-द्विज-गुरु-प्राज्ञ-पूजनम् शौचम् आर्जवम् ।
 भ्रमथर्मम् अलिंसा य शारीरम् तपः उच्यते ॥ १७-१४ ॥

देव-द्विज-गुरु-प्राज्ञ-पूजनम्, शौचम्, आर्जवम्,
 भ्रमथर्मम्, अलिंसा य (धृति) शारीरम् तपः उच्यते ।

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियछितं य यत् ।
 स्वाध्यायाभ्यसनं यैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १७-१५ ॥

अनुद्वेगकरम् वाक्यम् सत्यम् प्रिय-छितम् य यत् ।
 स्वाध्याय-अभ्यसनम् य अेव वाङ्मयम् तपः उच्यते ॥ १७-१५ ॥

यत् अनुद्वेगकरम् सत्यम् प्रिय-छितम् वाक्यम् य
 (यत्) स्वाध्याय-अभ्यसनम् य, (तत्) अेव
 वाङ्मयम् तपः (धृति) उच्यते ।

मनः प्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
 भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १७-१६ ॥

मनः-प्रसादः सौम्यत्वम् मौनम् आत्म-विनिग्रहः ।
 भाव-संशुद्धिः धृति अेतत् तपः मानसम् उच्यते ॥ १७-१६ ॥

मनः-प्रसादः सौम्यत्वम्, मौनम्, आत्म-विनिग्रहः,
 भाव-संशुद्धिः धृति अेतत् मानसम् तपः उच्यते ।

श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्रिविधं नरैः ।
 अङ्गलाङ्गिर्भिर्युक्तैः सात्त्विकं पश्यिष्यते ॥ १७-१७ ॥

श्रद्धया परया तप्तम् तपः तत् त्रिविधम् नरैः ।
 अङ्गल-आङ्गिर्भिः युक्तैः सात्त्विकम् पश्यिष्यते ॥ १७-१७ ॥

अङ्गल-आङ्गिर्भिः युक्तैः नरैः परया श्रद्धया तप्तम्
 (यत्) त्रिविधम् तपः, तत् सात्त्विकम् पश्यिष्यते ।

सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन यैव यत् ।
 क्रियते तद्विप्रोक्तं राजसं यलमध्रुवम् ॥ १७-१८ ॥

सत्कार-मान-पूजार्थम् तपः दम्भेन य अेव यत् ।
 क्रियते तत् धृत् प्रोक्तम् राजसम् यलम् अध्रुवम् ॥ १७-१८ ॥

सत्कार-मान-पूजार्थम् दम्भेन य अेव यत् तपः क्रियते,

तत् षड राजसम्, यलम्, अध्रुवम् प्रोक्तम् ।

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।

परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १७-१८ ॥

मूढ-ग्राहेण आत्मनः यत् पीडया क्रियते तपः ।

परस्य उत्सादनार्थम् वा तत् तामसम् उदाहृतम् ॥ १७-१८ ॥

मूढ-ग्राहेण आत्मनः पीडया परस्य उत्सादनार्थम् वा

यत् तपः क्रियते, तत् तामसम् उदाहृतम् ।

दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।

देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ १७-२० ॥

दातव्यम् षति यत् दानम् दीयते अनुपकारिणे ।

देशे काले च पात्रे च तत् दानम् सात्त्विकम् स्मृतम् ॥ १७-२० ॥

दातव्यम् षति यत् दानम् देशे च काले च पात्रे (च) अनुपकारिणे

दीयते, तत् दानम् सात्त्विकम् स्मृतम् ।

यत्तु प्रत्युपकारार्थं कृलमुद्दिश्य वा पुनः ।

दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम् ॥ १७-२१ ॥

यत् तु प्रति-उपकारार्थम् कृलम् उद्दिश्य वा पुनः ।

दीयते च परिक्लिष्टम् तत् दानम् राजसम् स्मृतम् ॥ १७-२१ ॥

यत् तु प्रति-उपकारार्थम्, कृलम् उद्दिश्य, वा पुनः

परिक्लिष्टम् च दीयते, तत् दानम् राजसम् स्मृतम् ।

अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।

असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १७-२२ ॥

अदेश-काले यत् दानम् अपात्रेभ्यः च दीयते ।

असत्कृतम् अवज्ञातम् तत् तामसम् उदाहृतम् ॥ १७-२२ ॥

यत् दानम् असत्कृतम् अवज्ञातम्, अदेश-काले अपात्रेभ्यः

च दीयते, तत् तामसम् उदाहृतम् ।

ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।

ब्रह्मणोऽस्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ १७-२३ ॥

ॐ तत् सत् एति निर्देशः ब्रह्मणः त्रिविधः स्मृतः ।
 ब्राह्मणाः तेन वेदाः य यज्ञाः य विहिताः पुरा ॥ १७-२३ ॥
 ॐ तत् सत् एति ब्रह्मणः त्रिविधः निर्देशः स्मृतः
 तेन ब्राह्मणाः वेदाः य यज्ञाः य पुरा विहिताः ।
 तस्माद्योमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।
 प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ १७-२४ ॥
 तस्मात् ॐ एति उदाहृत्य यज्ञ-दान-तपः-क्रियाः ।
 प्रवर्तन्ते विधान-उक्ताः सततम् ब्रह्म-वादिनाम् ॥ १७-२४ ॥
 तस्मात् ब्रह्म-वादिनाम् विधान-उक्ताः यज्ञ-दान-तपः-क्रियाः
 ॐ एति उदाहृत्य सततम् प्रवर्तन्ते ।
 तदित्यनभिसन्धाय ह्यलं यज्ञतपःक्रियाः ।
 दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते भोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ १७-२५ ॥
 तत् एति अनभिसन्धाय ह्यलम् यज्ञ-तपः-क्रियाः ।
 दान-क्रियाः य विविधाः क्रियन्ते भोक्ष-काङ्क्षिभिः ॥ १७-२५ ॥
 भोक्ष-काङ्क्षिभिः तत् एति (उदाहृत्य) ह्यलम् अनभिसन्धाय
 विविधाः यज्ञ-तपः-क्रियाः दान-क्रियाः य क्रियन्ते ।
 सद्भावे साधुभावे य सदित्येतत्प्रयुज्यते ।
 प्रशस्ते कर्मणि तथा सञ्छब्दः पार्थ युज्यते ॥ १७-२६ ॥
 सत्-भावे साधु-भावे य सत् एति ऐतत् प्रयुज्यते ।
 प्रशस्ते कर्मणि तथा सत् शब्दः पार्थ युज्यते ॥ १७-२६ ॥
 (ज्ञानिभिः) सत् एति ऐतत् सत्-भावे य साधु-भावे य प्रयुज्यते,
 तथा हे पार्थ! प्रशस्ते कर्मणि सत् शब्दः युज्यते ।
 यज्ञे तपसि दाने य स्थितिः सदिति योच्यते ।
 कर्म यैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ॥ १७-२७ ॥
 यज्ञे तपसि दाने य स्थितिः सत् एति य उच्यते ।
 कर्म य ऐव तत्-अर्थीयम् सत् एति ऐव अभिधीयते ॥ १७-२७ ॥
 यज्ञे तपसि दाने य स्थितिः सत् एति य उच्यते । तत्-अर्थीयम्
 य ऐव कर्म सत् एति ऐव अभिधीयते ।

अश्रद्धया हृतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं य यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न य तत्प्रेत्य नो ष्ट ॥ १७-२८ ॥

अश्रद्धया हृतम् दत्तम् तपः तप्तम् कृतम् य यत् ।
असत् इति उच्यते पार्थ न य तत् प्रेत्य नो ष्ट ॥ १७-२८ ॥

हे पार्थ! अश्रद्धया हृतम् दत्तम्, तपः तप्तम्, यत्
य कृतम्, तत् असत् इति उच्यते; (तत्) प्रेत्य,
ष्ट (अपि) य न (इलप्रदं) नो (भवति) ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
श्रद्धात्रयविभागयोगो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

ॐ तत् सत् इति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु
ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे
श्रद्धा-त्रय-विभाग-योगः नाम सप्तदशः अध्यायः ॥ १७ ॥

अथाष्टादशोऽध्यायः । भोक्षसंन्यासयोगः ।
अथ अष्टादशः अध्यायः । भोक्ष-संन्यास-योगः ।

अर्जुन उवाच ।
अर्जुनः उवाच ।

संन्यासस्य मडाबाडो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य य लृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १८-१ ॥

संन्यासस्य मडा-बाडो तत्त्वम् इच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य य लृषीकेश पृथक् केशि-निषूदन ॥ १८-१ ॥

हे मडा-बाडो! हे केशि-निषूदन लृषीकेश ! (अहं)
संन्यासस्य त्यागस्य य तत्त्वम् पृथक् वेदितुम् इच्छामि ।

श्रीभगवानुवाच ।
श्रीभगवान् उवाच ।

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं क्वयो विदुः ।

સર્વકર્મફલત્યાગં પ્રાહુસ્ત્યાગં વિચક્ષણાઃ ॥ ૧૮-૨ ॥

કામ્યાનામ્ કર્મણામ્ ન્યાસમ્ સંન્યાસમ્ કવયઃ વિદુઃ ।

સર્વ-કર્મ-ફલ-ત્યાગમ્ પ્રાહુઃ ત્યાગમ્ વિચક્ષણાઃ ॥ ૧૮-૨ ॥

કવયઃ કામ્યાનામ્ કર્મણામ્ ન્યાસમ્ સંન્યાસમ્ વિદુઃ,

વિચક્ષણાઃ (ચ) સર્વ-કર્મ-ફલ-ત્યાગમ્ ત્યાગમ્ પ્રાહુઃ ।

ત્યાજ્યં દોષવદિત્યેકે કર્મ પ્રાહુર્મનીષિણઃ ।

યજ્ઞદાનતપઃકર્મ ન ત્યાજ્યમિતિ ચાપરે ॥ ૧૮-૩ ॥

ત્યાજ્યમ્ દોષવત્ ઇતિ એકે કર્મ પ્રાહુઃ મનીષિણઃ ।

યજ્ઞ-દાન-તપઃ-કર્મ ન ત્યાજ્યમ્ ઇતિ ચ અપરે ॥ ૧૮-૩ ॥

એકે મનીષિણઃ કર્મ દોષવત્ (અસ્તિ તસ્માત્) ત્યાજ્યમ્ ઇતિ પ્રાહુઃ,

અપરે ચ યજ્ઞ-દાન-તપઃ-કર્મ ન ત્યાજ્યમ્ ઇતિ (આહુઃ) ।

નિશ્ચયં શૃણુ મે તત્ર ત્યાગે ભરતસત્તમ ।

ત્યાગો હિ પુરુષવ્યાદ્ર ત્રિવિધઃ સમ્પ્રકીર્તિતઃ ॥ ૧૮-૪ ॥

નિશ્ચયમ્ શૃણુ મે તત્ર ત્યાગે ભરતસત્તમ ।

ત્યાગઃ હિ પુરુષ-વ્યાદ્ર ત્રિવિધઃ સમ્પ્રકીર્તિતઃ ॥ ૧૮-૪ ॥

હે ભરતસત્તમ! તત્ર ત્યાગે મે નિશ્ચયમ્ શૃણુ ।

હે પુરુષ-વ્યાદ્ર! ત્યાગઃ હિ ત્રિવિધઃ સમ્પ્રકીર્તિતઃ (અસ્તિ) ।

યજ્ઞદાનતપઃકર્મ ન ત્યાજ્યં કાર્યમેવ તત્ ।

યજ્ઞો દાનં તપશ્ચૈવ પાવનાનિ મનીષિણામ્ ॥ ૧૮-૫ ॥

યજ્ઞ-દાન-તપઃ-કર્મ ન ત્યાજ્યમ્ કાર્યમ્ એવ તત્ ।

યજ્ઞઃ દાનમ્ તપઃ ચ એવ પાવનાનિ મનીષિણામ્ ॥ ૧૮-૫ ॥

યજ્ઞ-દાન-તપઃ-કર્મ ન ત્યાજ્યમ્ તત્ કાર્યમ્ એવ ।

યજ્ઞઃ દાનમ્ તપઃ ચ (એતાનિ) મનીષિણામ્ પાવનાનિ એવ

(સન્તિ) ।

એતાન્યપિ તુ કર્માણિ સડ્ગં ત્યક્ત્વા ફલानિ ચ ।

કર્તવ્યાનીતિ મે પાર્થ નિશ્ચિત્તં મતમુત્તમમ્ ॥ ૧૮-૬ ॥

એતાનિ અપિ તુ કર્માણિ સડ્ગમ્ ત્યક્ત્વા ફલानિ ચ ।

કર્તવ્યાનિ ઇતિ મે પાર્થ નિશ્ચિતમ્ મતમ્ ઉત્તમમ્ ॥ ૧૮-૬ ॥

अपि तु अेतानि कर्माणि सङ्गम् कृत्वानि च त्यक्त्वा कर्तव्यानि
 षति, हे पार्थ! मे निश्चितम् उत्तमम् मतम् (अस्ति) ।

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।
 मोक्षात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ १८-७ ॥

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणः न उपपद्यते ।
 मोक्षात् तस्य परित्यागः तामसः परिकीर्तितः ॥ १८-७ ॥

नियतस्य कर्मणः तु संन्यासः न उपपद्यते ।
 मोक्षात् तस्य परित्यागः तामसः परिकीर्तितः ।

दुःखमित्येव यत्कर्म कायकलेशभयात्त्यजेत् ।
 स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागकृत्वं लभेत् ॥ १८-८ ॥

दुःखम् षति अेव यत् कर्म काय-कलेश-भयात् त्यजेत् ।
 सः कृत्वा राजसम् त्यागम् न अेव त्याग-कृत्वं लभेत् ॥ १८-८ ॥

(यः) दुःखम् षति (मत्वा) अेव यत् कर्म काय-कलेश-भयात्
 त्यजेत्, सः राजसम् त्यागम् कृत्वा त्याग-कृत्वं न अेव लभेत् ।

कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।
 सङ्गं त्यक्त्वा कृत्वं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥ १८-९ ॥

कार्यम् षति अेव यत् कर्म नियतम् क्रियते अर्जुन ।
 सङ्गम् त्यक्त्वा कृत्वं च अेव सः त्यागः सात्त्विकः मतः ॥ १८-९ ॥

हे अर्जुन! कार्यम् षति (मत्वा) अेव यत् नियतम् कर्म, सङ्गम्
 कृत्वं च अेव त्यक्त्वा क्रियते, सः त्यागः सात्त्विकः मतः ।

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्जते ।
 त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥ १८-१० ॥

न द्वेष्टि अकुशलम् कर्म कुशले न अनुषज्जते ।
 त्यागी सत्त्व-समाविष्टः मेधावी छिन्न-संशयः ॥ १८-१० ॥

(सः) त्यागी सत्त्व-समाविष्टः मेधावी छिन्न-संशयः
 (य भवति सः) अकुशलम् कर्म न द्वेष्टि, कुशले (य) न अनुषज्जते ।

न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।

યસ્તુ કર્મફલત્યાગી સ ત્યાગીત્યભિધીયતે ॥ ૧૮-૧૧ ॥

ન હિ દેહ-ભૂતા શક્યમ્ ત્યક્તુમ્ કર્માણિ અશેષતઃ ।

યઃ તુ કર્મ-ફલ-ત્યાગી સઃ ત્યાગી ઇતિ અભિધીયતે ॥ ૧૮-૧૧ ॥

દેહ-ભૂતા અશેષતઃ કર્માણિ ત્યક્તુમ્ ન શક્યમ્,

યઃ તુ હિ કર્મ-ફલ-ત્યાગી સઃ ત્યાગી ઇતિ અભિધીયતે ।

અનિષ્ટમિષ્ટં મિશ્રં ચ ત્રિવિધં કર્મણઃ ફલમ્ ।

ભવત્યત્યાગિનાં પ્રેત્ય ન તુ સંન્યાસિનાં ક્વચિત્ ॥ ૧૮-૧૨ ॥

અનિષ્ટમ્ ઇષ્ટમ્ મિશ્રમ્ ચ ત્રિવિધમ્ કર્મણઃ ફલમ્ ।

ભવતિ અત્યાગિનામ્ પ્રેત્ય ન તુ સંન્યાસિનામ્ ક્વચિત્ ॥ ૧૮-૧૨ ॥

અનિષ્ટમ્, ઇષ્ટમ્, મિશ્રમ્ ચ (ઇતિ) ત્રિવિધમ્ કર્મણઃ ફલમ્

પ્રેત્ય અત્યાગિનામ્ ભવતિ, સંન્યાસિનામ્ તુ ક્વચિત્ ન (ભવતિ) ।

પગ્ચૈતાનિ મહાબાહો કારણાનિ નિબોધ મે ।

સાડ્પ્યે કૃતાન્તે પ્રોક્તાનિ સિદ્ધયે સર્વકર્મણામ્ ॥ ૧૮-૧૩ ॥

પગ્ચ એતાનિ મહા-બાહો કારણાનિ નિબોધ મે ।

સાડ્પ્યે કૃત-અન્તે પ્રોક્તાનિ સિદ્ધયે સર્વ-કર્મણામ્ ॥ ૧૮-૧૩ ॥

હે મહા-બાહો! સર્વ-કર્મણામ્ સિદ્ધયે કૃત-અન્તે સાડ્પ્યે

પ્રોક્તાનિ એતાનિ પગ્ચ કારણાનિ મે નિબોધ ।

અધિષ્ઠાનં તથા કર્તા કરણં ચ પૃથગ્વિધમ્ ।

વિવિધાશ્ચ પૃથક્ચેષ્ટા દૈવં ચૈવાત્ર પગ્ચમમ્ ॥ ૧૮-૧૪ ॥

અધિષ્ઠાનમ્ તથા કર્તા કરણમ્ ચ પૃથક્-વિધમ્ ।

વિવિધાઃ ચ પૃથક્ ચેષ્ટાઃ દૈવમ્ ચ એવ અત્ર પગ્ચમમ્ ॥ ૧૮-૧૪ ॥

અધિષ્ઠાનમ્, તથા કર્તા ચ, પૃથક્-વિધમ્ કરણમ્ ચ,

વિવિધાઃ પૃથક્ ચેષ્ટાઃ, અત્ર દૈવમ્ પગ્ચમમ્ એવ (ભવતિ) ।

શરીરવાઙ્મનોભિર્યત્કર્મ પ્રારભતે નરઃ ।

ન્યાય્યં વા વિપરીતં વા પગ્ચૈતે તસ્ય હેતવઃ ॥ ૧૮-૧૫ ॥

શરીર-વાક-મનોભિઃ યત્ કર્મ પ્રારભતે નરઃ ।

ન્યાય્યમ્ વા વિપરીતં વા પગ્ચ એતે તસ્ય હેતવઃ ॥ ૧૮-૧૫ ॥

नरः शरीर-वाङ्-मनोभिः न्याय्यम् वा विपरीतं वा यत्
कर्म प्रारभते, तस्य अते पञ्च डेतवः (सन्ति) ।

तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।
पश्यत्यकृतबुद्धित्वात् स पश्यति दुर्मतिः ॥ १८-१६ ॥

तत्र अेवम् सति कर्तारम् आत्मानम् केवलम् तु यः ।
पश्यति अकृत-बुद्धित्वात् न सः पश्यति दुर्मतिः ॥ १८-१६ ॥

तत्र अेवम् सति यः तु केवलम् आत्मानम् कर्तारम् पश्यति,
सः दुर्मतिः अकृत-बुद्धित्वात् न पश्यति ।

यस्य नाडंकृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
डत्वाऽपि स ढमाल्लोकान् डन्ति न निडध्यते ॥ १८-१७ ॥

यस्य न अडंकृतः भावः बुद्धिः यस्य न लिप्यते ।
डत्वा अपि सः ढमान् लोकान् न डन्ति न निडध्यते ॥ १८-१७ ॥

यस्य अडंकृतः भावः न, यस्य बुद्धिः न लिप्यते, सः ढमान्
लोकान् डत्वा अपि न डन्ति, न निडध्यते ।

ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मयोडना ।
करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसंग्रहः ॥ १८-१८ ॥

ज्ञानम् ज्ञेयम् परिज्ञाता त्रिविधा कर्म-योडना ।
करणम् कर्म कर्ता ढति त्रिविधः कर्म-संग्रहः ॥ १८-१८ ॥

ज्ञानम्, ज्ञेयम्, परिज्ञाता ढति त्रिविधा कर्म-योडना (अस्ति) ।
करणम्, कर्म, कर्ता (ढति) त्रिविधः कर्म-संग्रहः (अस्ति) ।

ज्ञानं कर्म य कर्ता य त्रिवैव गुणभेडतः ।
प्रोच्यते गुणसङ्ख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १८-१९ ॥

ज्ञानम् कर्म य कर्ता य त्रिधा अेव गुण-भेडतः ।
प्रोच्यते गुण-सङ्ख्याने यथावत् शृणु तानि अपि ॥ १८-१९ ॥

ज्ञानम्, कर्म य कर्ता य त्रिधा अेव गुण-भेडतः
गुण-सङ्ख्याने प्रोच्यते, तानि अपि यथावत् शृणु ।

सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ १८-२० ॥

सर्व-भूतेषु येन ऐकम् भावम् अव्ययम् षक्षते ।
 अविभक्तम् विभक्तोषु तत् ज्ञानम् विद्धि सात्त्विकम् ॥ १८-२० ॥
 येन (शुभः) विभक्तोषु सर्व-भूतेषु अविभक्तम्, ऐकम्
 अव्ययम् भावम् षक्षते, तत् ज्ञानम् सात्त्विकम् विद्धि ।
 पृथक्त्वेन तु यज्ञज्ञानं नानाभावान्पृथग्विधान् ।
 वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ञज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ १८-२१ ॥
 पृथक्त्वेन तु यत् ज्ञानम् नाना-भावान् पृथक्-विधान् ।
 वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तत् ज्ञानम् विद्धि राजसम् ॥ १८-२१ ॥
 यत् ज्ञानम् पृथक्त्वेन सर्वेषु भूतेषु तु पृथक्-विधान्
 नाना-भावान् वेत्ति, तत् ज्ञानम् राजसम् विद्धि ।
 यत्तु कृत्स्नवद्वेकस्मिन्कार्ये सक्तमडैतुकम् ।
 अतत्त्वार्थवदल्पं य तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १८-२२ ॥
 यत् तु कृत्स्नवत् ऐकस्मिन् कार्ये सक्तम् अडैतुकम् ।
 अतत्त्वार्थवत् अल्पम् य तत् तामसम् उदाहृतम् ॥ १८-२२ ॥
 यत् तु ऐकस्मिन् कार्ये कृत्स्नवत् सक्तम् अडैतुकम्
 अतत्त्वार्थवत् अल्पम् य, तत्(ज्ञानं) तामसम् उदाहृतम् ।
 नियतं सद्गुरुरितमरागद्वेषतः कृतम् ।
 अङ्गलप्रोप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥ १८-२३ ॥
 नियतम् सद्गुरुरितम् अरागद्वेषतः कृतम् ।
 अङ्गल-प्रोप्सुना कर्म यत् तत् सात्त्विकम् उच्यते ॥ १८-२३ ॥
 अङ्गल-प्रोप्सुना यत् नियतम् कर्म सद्गुरुरितम् अरागद्वेषतः
 कृतम्, तत् सात्त्विकम् उच्यते ।
 यत्तु कामोप्सुना कर्म साहंकारेण वा पुनः ।
 द्वियते बहुलायासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ १८-२४ ॥
 यत् तु काम-एप्सुना कर्म साहंकारेण वा पुनः ।
 द्वियते बहुल आयासम् तत् राजसम् उदाहृतम् ॥ १८-२४ ॥
 पुनः यत् तु काम-एप्सुना, साहंकारेण वा बहुल आयासम्

कर्म क्रियते, तत् राजसम् उदाहृतम् ।

अनुबन्धं क्षयं त्रिसामनपेक्ष्य य पौरुषम् ।

मोडादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ॥ १८-२५ ॥

अनुबन्धम् क्षयम् त्रिसाम् अनपेक्ष्य य पौरुषम् ।

मोडात् आरभ्यते कर्म यत् तत् तामसम् उच्यते ॥ १८-२५ ॥

अनुबन्धम् क्षयम् त्रिसाम् पौरुषम् य अनपेक्ष्य

यत् कर्म मोडात् आरभ्यते, तत् तामसम् उच्यते ।

मुक्तसङ्गोऽनलंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः ।

सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः कर्ता सात्त्विक उच्यते ॥ १८-२६ ॥

मुक्त-सङ्गः अनलं-वादी धृति-उत्साह-समन्वितः ।

सिद्धि-असिद्ध्योः निर्विकारः कर्ता सात्त्विकः उच्यते ॥ १८-२६ ॥

मुक्त-सङ्गः, अनलं-वादी, धृति-उत्साह-समन्वितः,

सिद्धि-असिद्ध्योः निर्विकारः कर्ता सात्त्विकः उच्यते ।

रागी कर्मफलप्रोप्सुर्लुब्धो त्रिसात्मकोऽशुचिः ।

लृषशोकान्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ १८-२७ ॥

रागी कर्म-फल-प्रोप्सुः लुब्धः त्रिसात्मकः अशुचिः ।

लृष-शोक-अन्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ १८-२७ ॥

रागी, कर्म-फल-प्रोप्सुः, लुब्धः, त्रिसात्मकः, अशुचिः,

लृष-शोक-अन्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ।

अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धः शठो नैष्कृतिकोऽलसः ।

विषादी दीर्घसूत्री य कर्ता तामस उच्यते ॥ १८-२८ ॥

अयुक्तः प्राकृतः स्तब्धः शठः नैष्कृतिकः अलसः ।

विषादी दीर्घ-सूत्री य कर्ता तामसः उच्यते ॥ १८-२८ ॥

अयुक्तः, प्राकृतः, स्तब्धः, शठः, नैष्कृतिकः, अलसः,

विषादी, दीर्घ-सूत्री य कर्ता तामसः उच्यते ।

बुद्धेर्मेढं धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।

प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनञ्जय ॥ १८-२९ ॥

बुद्धेः भेदम् धृतेः य एव गुणतः त्रिविधम् शृणु ।

प्रोच्यमानम् अशेषेण पृथक्त्वेन धनञ्जय ॥ १८-२६ ॥

हे धनञ्जय! बुद्धेः धृतेः य एव गुणतः त्रिविधम्

भेदम् अशेषेण पृथक्त्वेन प्रोच्यमानम् शृणु ।

प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये ।

बन्धं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ १८-३० ॥

प्रवृत्तिम् च निवृत्तिम् च कार्य-अकार्ये भय-अभये ।

बन्धम् मोक्षम् च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ १८-३० ॥

हे पार्थ! या बुद्धिः प्रवृत्तिम् च निवृत्तिम् कार्य-अकार्ये

भय-अभये च बन्धम् मोक्षम् च वेत्ति, सा सात्त्विकी (मता) ।

यथा धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च ।

अयथावत्प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ १८-३१ ॥

यथा धर्मम् अधर्मम् च कार्यम् च अकार्यम् एव च ।

अयथावत् प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ १८-३१ ॥

हे पार्थ! यथा च (बुद्ध्या जुवः) धर्मम् अधर्मम् च,

कार्यम् अकार्यम् च, अयथावत् एव प्रजानाति सा बुद्धिः राजसी (मता) ।

अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।

सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥ १८-३२ ॥

अधर्मम् धर्मम् इति या मन्यते तमसा आवृता ।

सर्व-अर्थान् विपरीतान् च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥ १८-३२ ॥

हे पार्थ! या तमसा आवृता (बुद्धिः) अधर्मम् धर्मम्

सर्व-अर्थान् विपरीतान् च इति मन्यते, सा बुद्धिः तामसी (स्मृता) ।

धृत्या यथा धारयते मनःप्राणैन्द्रियक्रियाः ।

योगेनाव्यभियारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ १८-३३ ॥

धृत्या यथा धारयते मनः-प्राण-इन्द्रिय-क्रियाः ।

योगेन अव्यभियारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ १८-३३ ॥

हे पार्थ! (नरः) यथा अव्यभियारिण्या धृत्या

मनः-प्राण-इन्द्रिय-क्रियाः योगेन धारयते, सा धृतिः सात्त्विकी (अस्ति) ।

यथा तु धर्मकामार्थान्धृत्या धारयतेऽर्जुन ।

प्रसङ्गेन कृलाकाङ्क्षी धृतिः सा पार्थ राजसी ॥ १८-३४ ॥

यथा तु धर्म-काम-अर्थान् धृत्या धारयते अर्जुन ।

प्रसङ्गेन कृल-आकाङ्क्षी धृतिः सा पार्थ राजसी ॥ १८-३४ ॥

हे अर्जुन! यथा धृत्या प्रसङ्गेन कृल-आकाङ्क्षी तु (सन्)

धर्म-काम-अर्थान् (नरः) धारयते, हे पार्थ! सा

धृतिः राजसी (अस्ति) ।

यथा स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव य ।

न विमुञ्चति दुर्मेधा धृतिः सा पार्थ तामसी ॥ १८-३५ ॥

यथा स्वप्नम् भयम् शोकम् विषादम् मदम् एव य ।

न विमुञ्चति दुर्मेधा धृतिः सा पार्थ तामसी ॥ १८-३५ ॥

हे पार्थ! दुर्मेधा (नरः) यथा स्वप्नम्, भयम्, शोकम्,

विषादम्, मदम् एव य न विमुञ्चति, सा धृतिः तामसी (मता) ।

सुभं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ।

अभ्यासाद्रमते यत्र दुःखान्तं य निगच्छति ॥ १८-३६ ॥

सुभम् तु धदानीम् त्रिविधम् शृणु मे भरतर्षभ ।

अभ्यासात् रमते यत्र दुःखान्तम् य निगच्छति ॥ १८-३६ ॥

हे भरतर्षभ! धदानीम् तु त्रिविधम् सुभम् मे शृणु,

यत्र (सुभे श्रुवः) अभ्यासात् रमते, दुःखान्तम् य निगच्छति ।

यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् ।

तत्सुभं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ १८-३७ ॥

यत् तत् अग्रे विषम् धव परिणामे अमृत-उपमम् ।

तत् सुभम् सात्त्विकम् प्रोक्तम् आत्म-बुद्धि-प्रसादजम् ॥ १८-३७ ॥

यत् अग्रे विषम् धव, परिणामे अमृत-उपमम् तत्

आत्म-बुद्धि-प्रसादजम् (अस्ति), तत् सुभम् सात्त्विकम् प्रोक्तम् ।

विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।

परिणामे विषमिव तत्सुभं राजसं स्मृतम् ॥ १८-३८ ॥

विषय-छन्द्रीय-संयोगात् यत् तत् अत्रे अमृत-उपमम् ।
परिणामे विषम् एव तत् सुषुम् राजसम् स्मृतम् ॥ १८-३८ ॥

यत् विषय-छन्द्रीय-संयोगात् अत्रे अमृत-उपमम्, तत्
परिणामे (य) विषम् एव (अस्ति) तत् सुषुम् राजसम् स्मृतम् ।

यद्यत्रे यानुबन्धे य सुषुं मोहनमात्मनः ।
निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ १८-३९ ॥

यत् अत्रे य अनुबन्धे य सुषुम् मोहनम् आत्मनः ।
निद्रा-आलस्य-प्रमाद-उत्थम् तत् तामसम् उदाहृतम् ॥ १८-३९ ॥

यत् अत्रे य अनुबन्धे य आत्मनः मोहनम् निद्रा-आलस्य-प्रमाद-उत्थम्,
तत् सुषुम् तामसम् उदाहृतम् ।

न तदस्ति पृथिव्यां वा द्रिषि देवेषु वा पुनः ।
सत्त्वं प्रकृतिजैर्भुक्तं यदेभिः स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥ १८-४० ॥

न तत् अस्ति पृथिव्याम् वा द्रिषि देवेषु वा पुनः ।
सत्त्वम् प्रकृतिजैः भुक्तम् यत् ऐभिः स्यात् त्रिभिः गुणैः ॥ १८-४० ॥

यत् सत्त्वम् ऐभिः प्रकृतिजैः त्रिभिः गुणैः भुक्तम् स्यात्, तत्
पृथिव्याम् वा द्रिषि वा पुनः देवेषु (वा) न अस्ति ।

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां य परन्तप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ १८-४१ ॥

ब्राह्मण-क्षत्रिय-विशाम् शूद्राणाम् य परन्तप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभाव-प्रभवैः गुणैः ॥ १८-४१ ॥

हे परन्तप! ब्राह्मण-क्षत्रिय-विशाम् शूद्राणाम् य
कर्माणि स्वभाव-प्रभवैः गुणैः प्रविभक्तानि (सन्ति) ।

शमो दमस्तपः शौचं क्षान्तिरार्जवमेव य ।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ॥ १८-४२ ॥

शमः दमः तपः शौचम् क्षान्तिः आर्जवम् एव य ।
ज्ञानम् विज्ञानम् आस्तिक्यम् ब्रह्म-कर्म स्वभावजम् ॥ १८-४२ ॥

शमः, दमः, तपः, शौचम्, क्षान्तिः, आर्जवम्, ज्ञानम्,
विज्ञानम्, आस्तिक्यम् एव य (एति) स्वभावजम् ब्रह्म-कर्म (अस्ति) ।

शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे याप्यपलायनम् ।

दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥ १८-४३ ॥

शौर्यम् तेजः धृतिः दाक्ष्यम् युद्धे च अपि अपलायनम् ।

दानम् ईश्वर-भावः च क्षात्रम् कर्म स्वभावजम् ॥ १८-४३ ॥

शौर्यम्, तेजः, धृतिः, दाक्ष्यम्, युद्धे अपि च अपलायनम्,

दानम्, ईश्वर-भावः च (धृति) स्वभावजम् क्षात्रम् कर्म (अस्ति) ।

कृषिगौरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ।

परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥ १८-४४ ॥

कृषि-गौरक्ष्य-वाणिज्यम् वैश्य-कर्म स्वभावजम् ।

परिचर्या-आत्मकम् कर्म शूद्रस्य अपि स्वभावजम् ॥ १८-४४ ॥

कृषि-गौरक्ष्य-वाणिज्यम् स्वभावजम् वैश्य-कर्म (अस्ति)

अपि (च) शूद्रस्य परिचर्या-आत्मकम् कर्म स्वभावजम् (अस्ति) ।

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।

स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥ १८-४५ ॥

स्वे स्वे कर्मणि अभिरतः संसिद्धिम् लभते नरः ।

स्वकर्म-निरतः सिद्धिम् यथा विन्दति तत् शृणु ॥ १८-४५ ॥

स्वे स्वे कर्मणि अभिरतः नरः संसिद्धिम् लभते ।

स्वकर्म-निरतः (नरः) यथा सिद्धिम् विन्दति, तत् शृणु ।

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।

स्वकर्मणा तमभ्यर्थ्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ १८-४६ ॥

यतः प्रवृत्तिः भूतानाम् येन सर्वम् इदम् ततम् ।

स्वकर्मणा तम् अभ्यर्थ्य सिद्धिम् विन्दति मानवः ॥ १८-४६ ॥

यतः भूतानाम् प्रवृत्तिः (अस्ति), येन इदम् सर्वम् ततम्

(अस्ति) तम् (ईश्वरं) स्वकर्मणा अभ्यर्थ्य मानवः सिद्धिम् विन्दति ।

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।

स्वभावानियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किंलिषम् ॥ १८-४७ ॥

श्रेयान् स्वधर्मः विगुणः पर-धर्मात् स्वनुष्ठितात् ।

स्वभाव-नियतम् कर्म कुर्वन् न आप्नोति किंलिषम् ॥ १८-४७ ॥

विगुणः स्वधर्मः स्वनुष्ठितात् पर-धर्मात् श्रेयान् (अस्ति),
स्वभाव-नियतम् कर्म कुर्वन् (नरः) किंलिषम् न आप्नोति ।

सङ्गं कर्म कौन्तेय सद्योषमपि न त्यजेत् ।

सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निशिवावृताः ॥ १८-४८ ॥

सङ्गम् कर्म कौन्तेय सद्योषम् अपि न त्यजेत् ।

सर्वारम्भाः हि दोषेण धूमेन अग्निः एव आवृताः ॥ १८-४८ ॥

उे कौन्तेय! सङ्गम् कर्म सद्योषम् अपि न त्यजेत्,

धूमेन अग्निः एव हि सर्वारम्भाः दोषेण आवृताः (सन्ति) ।

असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।

नैष्ठर्भ्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ १८-४९ ॥

असक्त-बुद्धिः सर्वत्र जित-आत्मा विगत-स्पृहः ।

नैष्ठर्भ्य-सिद्धिम् परमाम् संन्यासेन अधिगच्छति ॥ १८-४९ ॥

सर्वत्र असक्त-बुद्धिः जित-आत्मा, विगत-स्पृहः (नरः)

परमाम् नैष्ठर्भ्य-सिद्धिम् संन्यासेन अधिगच्छति ।

सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।

समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ १८-५० ॥

सिद्धिम् प्राप्तः यथा ब्रह्म तथा आप्नोति निबोध मे ।

समासेन एव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ १८-५० ॥

उे कौन्तेय! सिद्धिम् प्राप्तः (मानवः) यथा ब्रह्म आप्नोति,

तथा मे समासेन एव निबोध, या (य एयं ब्रह्म-प्राप्तिः)

(सा) ज्ञानस्य परा निष्ठा (वर्तते) ।

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्यात्मानं नियम्य य ।

शब्दादीन्विषयास्त्यज्वा रागद्वेषौ व्युदस्य य ॥ १८-५१ ॥

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तः धृत्या आत्मानम् नियम्य य ।

शब्दादीन् विषयान् त्यज्वा राग-द्वेषौ व्युदस्य य ॥ १८-५१ ॥

विशुद्धया बुद्ध्या युक्तः, धृत्या आत्मानम् नियम्य य,

शब्दादीन् विषयान् त्यज्वा, राग-द्वेषौ य व्युदस्य,

विविक्तसेवी लब्धाशी यतवाक्कायमानसः ।

ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः ॥ १८-५२ ॥

विविक्त-सेवी लघु-आशी यत-वाक्-काय-मानसः ।

ध्यान-योग-परः नित्यम् वैराग्यम् समुपाश्रितः ॥ १८-५२ ॥

विविक्त-सेवी, लघु-आशी, यत-वाक्-काय-मानसः, नित्यम्

ध्यान-योग-परः, वैराग्यम् समुपाश्रितः (य),

अलंकारं अलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम् ।

विमुख्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १८-५३ ॥

अलंकारम् अलम् दर्पम् कामम् क्रोधम् परिग्रहम् ।

विमुख्य निर्ममः शान्तः ब्रह्म-भूयाय कल्पते ॥ १८-५३ ॥

अलंकारम् अलम् दर्पम् कामम् क्रोधम् परिग्रहम् (य)

विमुख्य, निर्ममः, शान्तः, (नरः) ब्रह्म-भूयाय कल्पते ।

ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ।

समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ १८-५४ ॥

ब्रह्म-भूतः प्रसन्न-आत्मा न शोचति न काङ्क्षति ।

समः सर्वेषु भूतेषु मत्-भक्तिम् लभते पराम् ॥ १८-५४ ॥

ब्रह्म-भूतः प्रसन्न-आत्मा (सन्) न शोचति, न काङ्क्षति,

(य) सर्वेषु भूतेषु समः (भूत्वा) पराम् मत्-भक्तिम् लभते ।

भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः ।

ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥ १८-५५ ॥

भक्त्या माम् अभिजानाति यावान् यः य अस्मि तत्त्वतः ।

ततः माम् तत्त्वतः ज्ञात्वा विशते तत् अनन्तरम् ॥ १८-५५ ॥

यावान् यः य अस्मि, (तं) माम् तत्त्वतः भक्त्या अभिजानाति,

ततः तत्त्वतः माम् ज्ञात्वा तत् अनन्तरम् (माम्) विशते ।

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्द्व्यपाश्रयः ।

मत्प्रसादाद्दवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ॥ १८-५६ ॥

सर्व-कर्माणि अपि सदा कुर्वाणः मत्-व्यपाश्रयः ।

मत्-प्रसादात् अवाप्नोति शाश्वतम् पदम् अव्ययम् ॥ १८-५६ ॥

मत्-व्यपाश्रयः सदा सर्व-कर्माणि अपि कुर्वाणः
मत्-प्रसादात् शाश्वतम् अव्ययम् पदम् अवाप्नोति ।

येतसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भव ॥ १८-५७ ॥

येतसा सर्व-कर्माणि मयि संन्यस्य मत्-परः ।
बुद्धि-योगम् उपाश्रित्य मत्-चित्तः सततम् भव ॥ १८-५७ ॥

(त्वं) सर्व-कर्माणि येतसा मयि संन्यस्य, मत्-परः
(सन्), बुद्धि-योगम् उपाश्रित्य, सततम् मत्-चित्तः भव ।

मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात्तरिष्यसि ।
अथ येत्वमअङ्कारान्न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ॥ १८-५८ ॥

मत्-चित्तः सर्व-दुर्गाणि मत्-प्रसादात् तरिष्यसि ।
अथ येत् त्वम् अङ्कारात् न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ॥ १८-५८ ॥

(त्वम्) मत्-चित्तः (सन्) सर्व-दुर्गाणि मत्-प्रसादात्
तरिष्यसि । अथ त्वम् अङ्कारात् न श्रोष्यसि येत्, विनङ्क्ष्यसि ।

यदङ्कारमाश्रित्य न योत्स्ये इति मन्यसे ।
मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥ १८-५९ ॥

यत् अङ्कारम् आश्रित्य न योत्स्ये इति मन्यसे ।
मिथ्या अेषः व्यवसायः ते प्रकृतिः त्वाम् नियोक्ष्यति ॥ १८-५९ ॥

यत् अङ्कारम् आश्रित्य 'न योत्स्ये' इति मन्यसे, (तत्) अेषः
ते व्यवसायः मिथ्या (अव अस्ति), प्रकृतिः त्वाम् नियोक्ष्यति ।

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं नेच्छसि यन्मोडात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥ १८-६० ॥

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।
कर्तुम् न इच्छसि यत् मोडात् करिष्यसि अवशः अपि तत् ॥ १८-६० ॥

हे कौन्तेय! (यतः) स्वभावजेन स्वेन कर्मणा निबद्धः
(त्वं) यत् मोडात् कर्तुम् न इच्छसि, तत् अवशः (सन्)
अपि करिष्यसि ।

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।

ब्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्राण्डानि मायया ॥ १८-६१ ॥

ईश्वरः सर्व-भूतानाम् हृत्-देशे अर्जुन तिष्ठति ।

ब्रामयन् सर्व-भूतानि यन्त्र-आण्डानि मायया ॥ १८-६१ ॥

हे अर्जुन! यन्त्र-आण्डानि सर्व-भूतानि मायया

ब्रामयन् ईश्वरः सर्व-भूतानाम् हृत्-देशे तिष्ठति ।

तमेव शरणां गच्छ सर्वभावेन भारत ।

तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥ १८-६२ ॥

तम् एव शरणाम् गच्छ सर्व-भावेन भारत ।

तत् प्रसादात् पराम् शान्तिम् स्थानम् प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥ १८-६२ ॥

हे भारत! (त्वं) तम् एव सर्व-भावेन शरणाम् गच्छ ।

तत् प्रसादात् पराम् शान्तिम् शाश्वतम् स्थानम् (य) प्राप्स्यसि ।

एति ते ज्ञानमाख्यातं गुड्याद्गुड्यतरं मया ।

विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १८-६३ ॥

एति ते ज्ञानम् आख्यातम् गुड्यात् गुड्यतरं मया ।

विमृश्य ऐतत् अशेषेण यथा एच्छसि तथा कुरु ॥ १८-६३ ॥

एति गुड्यात् गुड्यतरं ज्ञानम् मया ते आख्यातम्,

ऐतत् अशेषेण विमृश्य, यथा एच्छसि तथा कुरु ।

सर्वगुड्यतमं भूयः शृणु मे परमं वयः ।

एष्टोऽसि मे दृढमिति ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥ १८-६४ ॥

सर्व-गुड्यतमम् भूयः शृणु मे परमम् वयः ।

एष्टः असि मे दृढम् एति ततः वक्ष्यामि ते हितम् ॥ १८-६४ ॥

सर्व-गुड्यतमम् परमम् वयः मे भूयः शृणु । मे दृढम्

एष्टः असि, एति ततः ते हितम् वक्ष्यामि ।

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजु मां नमस्कुरु ।

मामेवैष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥ १८-६५ ॥

मत्-मनाः भव मत्-भक्तः मत्-याजु माम् नमस्कुरु ।

મામ્ એવ એષ્યસિ સત્યમ્ તે પ્રતિજાને પ્રિયઃ અસિ મે ॥ ૧૮-૬૫ ॥

મત્-મનાઃ, મત્-ભક્તાઃ, મત્-યાજી (ય) ભવ, મામ્
નમસ્કુરુ (એવં કૃત્વા ત્વં) મામ્ એવ એષ્યસિ । (ઇતિ) તે
સત્યમ્ પ્રતિજાને, (યતઃ ત્વં) મે પ્રિયઃ અસિ ।

સર્વધર્માન્પરિત્યજ્ય મામેકં શરણં વ્રજ ।

અહં ત્વા સર્વપાપેભ્યો મોક્ષયિષ્યામિ મા શુચઃ ॥ ૧૮-૬૬ ॥

સર્વ-ધર્માન્ પરિત્યજ્ય મામ્ એકમ્ શરણમ્ વ્રજ ।

અહમ્ ત્વા સર્વ-પાપેભ્યઃ મોક્ષયિષ્યામિ મા શુચઃ ॥ ૧૮-૬૬ ॥

(ત્વં) સર્વ-ધર્માન્ પરિત્યજ્ય મામ્ એકમ્ શરણમ્ વ્રજ ,
અહમ્ ત્વા સર્વ-પાપેભ્યઃ મોક્ષયિષ્યામિ, (ત્વં) મા શુચઃ ।

ઇદં તે નાતપસ્કાય નાભક્તાય કદાયન ।

ન યાશુશ્રૂષૂવે વાચ્યં ન ચ માં યોડભ્યસૂચતિ ॥ ૧૮-૬૭ ॥

ઇદમ્ તે ન અતપસ્કાય ન અભક્તાય કદાયન ।

ન ચ અશુશ્રૂષૂવે વાચ્યમ્ ન ચ મામ્ યઃ અભ્યસૂચતિ ॥ ૧૮-૬૭ ॥

ઇદમ્ તે ન અતપસ્કાય, (ય) ન અભક્તાય, ન ચ અશુશ્રૂષૂવે,

ન ચ યઃ મામ્ અભ્યસૂચતિ (તસ્મૈ) કદાયન વાચ્યમ્ ।

ય ઇદં પરમં ગુહ્યં મદ્ભક્તોષ્વભિધાસ્યતિ ।

ભક્તિં મયિ પરાં કૃત્વા મામેવૈષ્યત્યસંશયઃ ॥ ૧૮-૬૮ ॥

યઃ ઇદમ્ પરમમ્ ગુહ્યમ્ મત્-ભક્તેષુ અભિધાસ્યતિ ।

ભક્તિમ્ મયિ પરામ્ કૃત્વા મામ્ એવ એષ્યતિ અસંશયઃ ॥ ૧૮-૬૮ ॥

યઃ ઇદમ્ પરમમ્ ગુહ્યમ્ (જ્ઞાનં) મત્-ભક્તેષુ અભિધાસ્યતિ,

(સઃ) મયિ પરામ્ ભક્તિમ્ કૃત્વા, અસંશયઃ (સન્) મામ્

એવ એષ્યતિ ।

ન ચ તસ્માન્મનુષ્યેષુ કશ્ચિન્મે પ્રિયકૃત્તમઃ ।

ભવિતા ન ચ મે તસ્માદન્યઃ પ્રિયતરો ભુવિ ॥ ૧૮-૬૯ ॥

ન ચ તસ્માત્ મનુષ્યેષુ કશ્ચિત્ મે પ્રિય-કૃત્તમઃ ।

ભવિતા ન ચ મે તસ્માત્ અન્યઃ પ્રિયતરઃ ભુવિ ॥ ૧૮-૬૯ ॥

મનુષ્યેષુ ચ કશ્ચિત્ તસ્માત્ પ્રિય-કૃત્તમઃ મે ન (અસ્તિ);

तस्मात् अन्यः भुवि प्रियतरः य मे न भविता ।

अध्येष्यते य य धर्मं धर्म्यं संवादमावयोः ।

ज्ञानयज्ञेन तेनाडमिष्टः स्थापिति मे मतिः ॥ १८-७० ॥

अध्येष्यते य यः धर्मम् धर्म्यम् संवादम् आवयोः ।

ज्ञान-यज्ञेन तेन अडम् षष्टः स्थाम् षति मे मतिः ॥ १८-७० ॥

यः य आवयोः धर्मम् धर्म्यम् संवादम् अध्येष्यते, तेन

ज्ञान-यज्ञेन अडम् षष्टः स्थाम् षति मे मतिः ।

श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि यो नरः ।

सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान्प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥ १८-७१ ॥

श्रद्धावान् अनसूयः य शृणुयात् अपि यः नरः ।

सः अपि मुक्तः शुभान् लोकान् प्राप्नुयात् पुण्य-कर्मणाम् ॥ १८-७१ ॥

श्रद्धावान् अनसूयः य यः नरः (षष्टं) शृणुयात् अपि सः

मुक्तः (सन्) पुण्य-कर्मणाम् शुभान् लोकान् अपि प्राप्नुयात् ।

कश्चिद्वैतच्छ्रुतं पार्थ त्वयैकाग्रोऽयं येतसा ।

कश्चिदज्ञानसम्मोहः प्रनष्टस्ते धनञ्जय ॥ १८-७२ ॥

कश्चित् ऐतत् श्रुतम् पार्थ त्वया ऐकाग्रोऽयं येतसा ।

कश्चित् अज्ञान-सम्मोहः प्रनष्टः ते धनञ्जय ॥ १८-७२ ॥

हे पार्थ! त्वया ऐतत् ऐकाग्रोऽयं येतसा श्रुतम् कश्चित्?

हे धनञ्जय! ते अज्ञान-सम्मोहः प्रनष्टः कश्चित्?

अर्जुन उवाच ।

अर्जुनः उवाच ।

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत ।

स्थितोऽस्मि गतसन्देहः कश्चिन् वचनं तव ॥ १८-७३ ॥

नष्टः मोहः स्मृतिः लब्धा त्वत् प्रसादात् मया अच्युत ।

स्थितः अस्मि गत-सन्देहः कश्चिन् वचनम् तव ॥ १८-७३ ॥

हे अच्युत! त्वत् प्रसादात् (मे) मोहः नष्टः,

मया स्मृतिः लब्धा, (अहं) गत-सन्देहः स्थितः अस्मि,

(षडानीं) तव वचनम् कश्चिन् ।

સઙ્ગય ઉવાચ ।

સઙ્ગયઃ ઉવાચ ।

ઇત્યહં વાસુદેવસ્ય પાર્થસ્ય ચ મહાત્મનઃ ।

સંવાદમિમમશ્રૌષમદ્ભુતં રોમહર્ષણામ્ ॥ ૧૮-૭૪ ॥

ઇતિ અહમ્ વાસુદેવસ્ય પાર્થસ્ય ચ મહાત્મનઃ ।

સંવાદમ્ ઇમમ્ અશ્રૌષમ્ અદ્ભુતમ્ રોમ-હર્ષણામ્ ॥ ૧૮-૭૪ ॥

ઇતિ અહમ્ વાસુદેવસ્ય મહાત્મનઃ પાર્થસ્ય ચ ઇમમ્ અદ્ભુતમ્

રોમ-હર્ષણામ્ સંવાદમ્ અશ્રૌષમ્ ।

વ્યાસપ્રસાદાચ્છ્રુતવાનેતદ્ગુહ્યમહં પરમ્ ।

યોગં યોગેશ્વરાત્કૃષ્ણાત્સાક્ષાત્કથયતઃ સ્વયમ્ ॥ ૧૮-૭૫ ॥

વ્યાસ-પ્રસાદાત્ શ્રુતવાન્ એતત્ ગુહ્યમ્ અહમ્ પરમ્ ।

યોગમ્ યોગેશ્વરાત્ કૃષ્ણાત્ સાક્ષાત્ કથયતઃ સ્વયમ્ ॥ ૧૮-૭૫ ॥

વ્યાસ-પ્રસાદાત્ સ્વયમ્ યોગમ્ કથયતઃ યોગેશ્વરાત્ કૃષ્ણાત્

એતત્ પરમ્ ગુહ્યમ્ અહમ્ સાક્ષાત્ શ્રુતવાન્ ।

રાજન્સંસ્મૃત્ય સંસ્મૃત્ય સંવાદમિમમદ્ભુતમ્ ।

કેશવાર્જુનયોઃ પુણ્યં લૃષ્યામિ ચ મુહુર્મુહુઃ ॥ ૧૮-૭૬ ॥

રાજન્ સંસ્મૃત્ય સંસ્મૃત્ય સંવાદમ્ ઇમમ્ અદ્ભુતમ્ ।

કેશવ-અર્જુનયોઃ પુણ્યમ્ લૃષ્યામિ ચ મુહુઃ મુહુઃ ॥ ૧૮-૭૬ ॥

હે રાજન્! (અહં) કેશવ-અર્જુનયોઃ ઇમમ્ પુણ્યમ્ અદ્ભુતમ્

ચ સંવાદમ્ સંસ્મૃત્ય સંસ્મૃત્ય મુહુઃ મુહુઃ લૃષ્યામિ ।

તચ્ચ સંસ્મૃત્ય સંસ્મૃત્ય રૂપમત્યદ્ભુતં હરેઃ ।

વિસ્મયો મે મહાન્ રાજન્-લૃષ્યામિ ચ પુનઃ પુનઃ ॥ ૧૮-૭૭ ॥

તત્ ચ સંસ્મૃત્ય સંસ્મૃત્ય રૂપમ્ અતિ-અદ્ભુતમ્ હરેઃ ।

વિસ્મયઃ મે મહાન્ રાજન્-લૃષ્યામિ ચ પુનઃ પુનઃ ॥ ૧૮-૭૭ ॥

હે રાજન્! હરેઃ તત્ ચ અતિ-અદ્ભુતમ્ રૂપમ્ સંસ્મૃત્ય

સંસ્મૃત્ય મે મહાન્ વિસ્મયઃ (ભવતિ), (અહં) પુનઃ પુનઃ લૃષ્યામિ ચ ।

યત્ર યોગેશ્વરઃ કૃષ્ણો યત્ર પાર્થો ધનુર્ધરઃ ।

तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ १८-७८ ॥

यत्र योगेश्वरः कृष्णः यत्र पार्थः धनुर्धरः ।

तत्र श्रीः विजयः भूतिः ध्रुवा नीतिः मतिः मम ॥ १८-७८ ॥

यत्र योगेश्वरः कृष्णः यत्र धनुर्धरः पार्थः,

तत्र श्रीः, विजयः, भूतिः, ध्रुवा नीतिः (य इति)

मम मतिः (अस्ति) ।

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु

ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे

भोक्षसंन्यासयोगो नाम अष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

ॐ तत् सत् इति श्रीमत् भगवत् गीतासु उपनिषत्सु

ब्रह्म-विद्यायाम् योग-शास्त्रे श्रीकृष्ण-अर्जुन-संवादे

भोक्ष-संन्यास-योगः नाम अष्टादशः अध्यायः ॥ १८ ॥

anvaya formulated and

retyped by Sunder Hattangadi

Gita - sandhi-vigraha and anvaya

pdf was typeset on April 1, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

